Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Le Noble, Eustache.; [af Le Noble] ; [overs. af Joh. Nic. Lossius].
Titel | Title:	Den Tyrkiske Robinson eller Prinds Eberards af Westphalen, Eleonores og Zulimas Kierligheds- og Levnets-beskrivelse, hvortil er lagt Fr. Chr. Eilschovs Kritik over denne Roman
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	3. Opl.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : bekostet af Friderich Christian Pelt, 1750
Fysiske størrelse | Physical extent:	[18], 150 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

BR
58. - 300.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°
1 1 58 0 8 11949 3
+Rex
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den Tyrkiske

Robinson

eller

Prinds Everards af Westphalen Eleonores og Julimas Kierligheds- og Levnets-Beskrivelse

Hvortil er lagt

Mag. Frid. Christ. Eilschovs Kritik over denne Roman.

Tredie Oplag.

Kiøbenhavn, 1750.

Bekostet af Friderich Cristian Pelt, Boghandler paa Borgen, og findes hos hannem til Kiøbs.

Imprimatur

J. P. ANCHERSEN, D.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Dette Skrift er bleven antaget med Bifald, og læst med Begierlighed. Derpaa tiener til Beviis; deels, at det allerede har været tvende Gange oplagt; deels, at faa eller ingen Exemplarer af det andet Oplag have været at bekomme. Endnu ere ikke tyve Aar forløbne, siden man trykte det anden Gang, hvilket Oplag blev bekostet af Boghandler Lossius 1731, da han kort tilforn havde ladet den bekiendte Oversættelse af Fenelons Stats-Roman, nemlig Telemak, udgaae. Bogen var saa lykkelig at komme for Lyset paa en Tid, da man ikkun havde saare faa gode Beger i Dansken. Saa mange fleere ere udkomne siden, og i sær har en heel Hær af Robinso-

ner overſvømmet Landet. Sproget er der
udover merkeligen forandret og forbedret
Derfor har jeg ladet nærværende Roman
først igiennemsee med Flid, og paa sine
Steder rette, førend jeg lod den oplegge
tredie Gang. Hvo som vil holde dette
Oplag imod forrige, skal kunne blive For-
andring og Forbedring paa hver en Side
vaer. Dog alligevel er Indholdet uden
Forandring det samme. Omendskiønt en
Roman kand forøges, uden at Hiſtoriens
Sandhed lider derunder; saa har dog den,
som paatog sig Umag med at see den igien-
nem, undskyldt sig for at legge noget til
et Skrift, som hverken var hans eget, el-
ler fuldkommen efter hans Smag. En-
hver lærd Mand har sin, og Publikum, den
største Flok af Læsere, en anden. Tør jeg
spørge: hvis man skal følge? Jeg befandt
mig som Boghandler ilde derved, om jeg
ikke fulgde den herskende. Jeg veed, hvil-
ke Bebreidelser Folk af min Profession

maa

maa taale af Lærde. Det hedder, at vi formedelst slette Bøgers Oplag fordærve den almindelige Smag. Men uden Tvivl er Livet meer værdt, end en god Smag. Synd at forlange, at vi skulde være saadanne Martyrer af god Smag, at vi derover gave Næringen op, og giorde Bekostning paa Skrifter, som ingen, uden et lidet Tal af skiønsomme, læste. De Lærde skulde tale i en anden Tone, dersom de vare i vores Sted. Just det, der bevæger dem til at sætte sig imod den herskende Smag, bevæger os til at følge den. Man finder paa alle Sider sin Fordeel derved; thi de, der enten ikke kunne, eller ikke ville tænke som andre, maa ønske og længes efter, at andre ville tænke som de. Jeg vilde sige meer endnu; men det er allerede for meget at philosophere for en Boghandler. Jeg befaler mig nu og al Tid til Læserens Gunst og Bevaagenhed, forsikrende, at jeg stedse med alt det, som kand staae i min

ringe Formue, skal stræbe at befordre, hvad som tiener til offentlig Nytte og Fornøyelse. De, der ikke ville læse Romanen selv, kunne mueligen finde Behag i at læse hosføyede Kritik.

Friderich Christian Pelt.

Mag.

Mag. Eilschovs Kritik over denne Roman

Jeg har ikke læst den i sit Grund-Sprog; men jeg seer af Fortalen til den Danske Oversættelses andet Oplag, at **Monsr. Le Noble** skal være sammes Forfatter. Dette Navn er, eller var i sin Tid berømt. Jeg siger, er, eller var; thi det gaaer med Skrifter, som Klæder, deres Mode forandres: og er det derfor ikke min Sag, om det har tabt en Deel af sin Kredit?

Monsr. Le Noble dode til **Paris** den 31 Januari 1711, og alle hans Skrifter ere blevne sammesteds oplagte i nitten Duodez-Bind 1717, venteligen findes der iblant andre denne Roman. Ellers var han, medens han levede, saa frugtbar og saa hurtig en Skribent, at han mestendeels skrev uden foregaaende Betænkning, og tilsagde en anden tillige at skrive til Pressen. Man forsikrer, at han selv kunde have en Bog under Hænder, som han arbeidede paa, og dog paa samme Tid lade en anden skrive paa en anden; hvilke Bøger bleve begge færdige paa een Gang. Saadant Hast-Verk kand man tydeligen nok merke ham af: i sær findes kiendelige Fodspor dertil i hans fornemste Skrift, kaldet **Verdens Skole** (L'Ecole du monde.) Men over denne Roman har man ikke synderlig Aarsag at besværge sig. Den er skreved i saa jevn en Trav, det første, det mellemste, det sidste, det er altsammen hin anden ligt, forfattet med lige Flid. Skribenten er hverken meer munter, eller falder meer i Sovn paa det eene Sted, end det andet;

og falder den gode, den store Homerus selv undertiden i Søvn, hvorfor skulde det ikke være Skribenterne af langt ringere Rang og Orden tilladt, fast allevegne at slumme? Men, lader os betragte noget nøyere og nærmere Indholdet af Romanen.

Noradin, den Ægyptiske Keyser, ligner Orientens Monarker deri, at han troer sin Vizir for meget, og overdrager denne Minister alleene Regieringens Omsorg. Mustapha (saa hedder Viziren) er ved Krigs Tieneste forfremmed til den høye Ære-Post, han forestaar, og det kand ikke nægtes, at han jo synes at være en temmelig plump Stats Mand. Dog alligevel er han klog nok til sit eget Beste at besørge; og, skal Politik bestaae deri, kand man ikke andet, end tilstaae ham denne. Han elsker den Ægyptiske Kron-Prindsesse, og stræber ved alle Leyligheder at vinde hendes Hierte. Til den Ende befordrer han altid hendes Klienter og Kreature, hvad de end giøre Ansøgning om. Deraf slutter man, at en stakkels Suppikant havde ingen Nytte af at være vel lidt hos Mustapha, dersom Zulima i det samme fandt paa, at ville have en anden frem: det hialp ham intet at være forsikred om Vizirens Naade, i Fald Prindsessen kastede sin paa en anden. Det hielper intet, siger en vis Skribent, at vide, hvad for en Minister der regierer over Regenten; naar man atter ikke veed, hvad for et Fruentimmer, der regierer over ham igien.

Mustapha kand faae sin Herre, Noradin, til at troe, alt, hvad ham behager. Han kand bilde ham ind, f. E., at en Fæ-Hyrde er en farlig Speider der i Landet, og opsnuer, og veed ikke ved hvilke Midler, de allerhemmeligste Anslag i Kabinettet.

Sulta-

Sultanen holder saadant for meget rimeligt, saa snart det bliver ham sagt, og derved udretter den skarpsindede Minister alt det, han forlanger. Nok et Bevis paa hans Klogskab er dette, at han til saa magtpaaliggende en Forretning, som at fore en Medbeiler bort af Veyen, udvælger en Mand, der just var Prindsessen, som han elskede, i saa mange Maader forbunden, at han gierne forud kunde formode, at han ikke blev ham troe. Han aabenbarede virkeligen den heele Sag, og dermed gik det oplagte Raad over styr. Roman-Skriveren vilde i Magelighed komme til at lade det skee, som skee skulde; og derfor lader han Mustapha begaae en Forseelse, hvoraf det onskelige Udfald uden al Hexeri kand begribes.

Eberard, saa kaldes Prindsen af Westphalen, lader at være en tapper Krigs-Helt; men paa hans Troskab imod hans Gemahlinde er meget at udsætte. Han elsker Sultanens Datter, og veed dog ikke til visse, enten Eleonore lever, eller ikke? Hun findes, og hans Kierlighed skal være ubeskrivelig til hevde; ikke desmindre bliver han dog ved at elske den Egyptiske Prindsesse. Det er et eget Slags Kierlighed, som man kand kalde un amour de provision. Jeg kand tænke, at, naar hans Gemahlinde doer, skal ingen være nærmere, end hun.

Derimod er Eleonore ham meget troe, og med hendes Historie har Forfatteren tænkt, at det bevægelige skulde begynde i Romanen. Hun katekiserer for Prindsessen af Egypten, og faar hende til Christendommen omvendt. Men hvorpaa egentligen den formeente Omvendelse grunder sig? Om ikke Prindsen af Westphalen har stor Deel deri? Om Zulima vel af anden Aarsag fornægter, som hun

ſiger, al Verdens forfængelige Herlighed, end for at blive ſin Elſker i Religionen lig, og for des bedre at kunne folges til **Europa** med en Prinds, ſom hun ſaa hoyligen og hierteligen elſker? Man merker ikke, at hun ret indſeer den Chriſtne Troes Nodvendighed, forend hun begriber, at det er nodvendigt at tage Flugten; og er det derudover tvivlſomt, enten hendes gode Bevægelſe bor tilſkrives **Kupido**, eller Guds Aand? Saa let kand man bedrage ſig ſelv! Saa let kand man blande kiodelige med aandelige Folelſer ſammen! Der findes et Brev iblant dem, ſom ere udkomne under Ridder D' Hers Navn, hvori han onſker et Fruentimmer til Lykke baade med en Kiereſte og ſin Omvendelſe, fra den Reformeerte til den Katolſke Religion. Hun var gaaen over i Kirkens Skiod, for at ægte en ung Herre, ſom hun elſkede. Jomfru! ſkriver han, vi andre Katholiker betragte eder ikkun paa Siælens Vegne; men eders Elſker Mſr. *** tænker at giore eder Uret, og ikkun at betragte eder halv Parten, derſom han ikke heller ſaae eder an for andet, end blot og bar Aand. Vores Betragtning tor dog ikke gaae videre. Ikke des mindre have vi Aarſag at onſke eder til Lykke, enten da eders Omvendelſe har begyndt med eders Kierlighed, eller eders Kierlighed med eders Omvendelſe? * * * Det er vel heller ikke andet, end en Sminke, ſom **Zulima** ſætter paa ſin Flugt til **Europa**, naar hun ſkriver ſin Fader til, at Længſel efter Daabens ſalige Vaudbad har drevet hende hiemme fra, om ogſaa **Sultanen** har forſtaaet, at der var noget ædelt i det Motiv.

Eberard, **Eleonore**, **Zulima**, alle tre folges ad til **Europa**. De forliges ſom Sodſkende. Jeg

foreſtiller

forestiller mig et snouskt Venskab imellem begge Prindsesserne. Eberard elsker Eleonore; men han elsker Zulima tillige. Den eene veed det om den anden, og leve dog i største Eenighed sammen. See her det Romanske i Historien, see her en egen Art af Dyd, som ingensteds uden i Fabler, kand findes.

Synd var det vel, om Zulima skulde gaae glip af sin elskelige Prinds, for hvis Skyld hun havde forladt det store Haab at blive med Tiden regierende Sultaninde i Egypten. Roman-Skriveren vil hende ikke heller saa ilde. Nyder got af sit Haab. Eleonore dør. Anderledes kunde det ikke skee; men Eleonore dør i en Barsel-Seng. Skade! Jeg for min Part undte gierne saa dydig en Prindsesse et mindre sørgeligt Endeligt, om det ellers havde staaet udi min Magt. En Prindsesse, der havde fulgt sin Mand paa saa farligt et Krigs Tog, saa langt borte fra Huus og Hiem, der næppe havde reddet sit Liv af et Skibbrud, for at blive Slavinde paa et Sted, hvor hendes Deilighed sætter hendes Dyd i Fare, hendes Kydskhed i Fristelse, bliver ved en særdeeles Hændelse saa lykkelig at omfavne sin Gemahl igien, som hun ikke troede i Liv meer, kommer atter i Fare formedelst Sultanens Kierlighed; men undviger endelig; og betræder Westphalens, hendes eget Lands, Grændser igien; burde hun ikke belønnes for sin store Troskab og strænge Dyd? Burde ikke den Belønning bestaae i et langt og lyksaligt Liv? Jeg vilde, at hun døde mæt af Dage, men nej! Hun skal dø to Aar derefter i en Barselseng. Saa endes Verdens Herlighed! Naar man har gaaet mange Gienvordigheder igiennem, naar man har giort sig allerstørst Umag og Haab, saa er Stadsen til Ende,

saa

saa er det ude med et. En kiøn gammel Kone, som er vandt til at giøre slige smukke Moralske Betragtninger, kand finde Anledning til fleere her. Materien er frugtbar nok, og jeg agter ikke at gaae hende i Forkiøbet.

En Roman bør, lige saa vel som et Skue-Spil, rette sig efter de Tiders, Steders og Folkes Omstændigheder, naar, hvor, og iblant hvilke Skue-Pladsen aabnes. Nærværende Roman synes at stode an imod denne Regel i meer, end i een Post.

Ikke at tale om, at Folk gaai Kirke i Ægypten, hvor man bekiender sig til den Mahomedanske Religion; thi ved Kirke forstaaes en Moskea, eller et Tyrkisk Guds Huus, uden Tvivl oversat saa, fordi det Ord er dem best bekiendt, og rører dem meest, for hvis Skyld Bogen er skreven; men artigere endnu, at man kiører i Karet i Ægypten, og det for 5 eller 6 hundrede Aar siden, da de hellige Krige bleve førdte. Man troer ikke, at disse lukte Vogne ere saa gamle. Dog hvad? Om de ere ældere endnu? Har ikke Dr. Swift, en Mand der merkede meget, hvilket ingen anden enten før eller siden har spurgt til; har Swift ikke merket, at der findes et gammelt Brev iblandt andre, som Cicero har skrevet, hvori denne Romerske Konsul advarer en god Ven, som opholdt sig i Engeland, om at tage sig vel vare for Hyre-Kudskene sammesteds, hvilke, legger den treffelige Skribent til, maa den Gang have været ligesaa store Skelmere, som de ere endnu.

Her berettes, at den Westphalske Prinds i sin Slave-Stand ikke bar pudret Paryk, af Aarsag, at saadant var for stor en Prydelse for saa arm en Slave, som han den Tid var. Mange ville heller ikke

troe,

troe, at Parykker have den Elde, at de kunne have været brugte i de hellige Krige. Men først kand noget være ældere end man tænker; og for det andet, endskiønt Parykker nu ikke heller ere saa gamle, saa staar ikke heller skrevet, at Prindsen havde noget. Det nægtes udtrykkeligen; enten saa Aarsagen var, at det var over hans Stand at bære Paryk; eller og, at der ingen Paryk var til, kand være Læseren ligemeget. Historien er derfor lige smuk. Det er ligemeget, naar jeg siger: at Hannibal sloeg Romerne af Marken, endskiønt han ikke loed Artilleriet brænde af: enten jeg anforer som Aarsag, at han ikke holdt det fornoden, eller og, at han ingen havde. Meeningen er paa begge Steder den samme: Eberard bar ikke Paryk. Hannibal loed ikke Kanonerne spille.

Man veed, i hvor stor en Tvang de Osterlandske Fruentimmer holdes, hvorledes de indsperres, og hindres fra al Omgang med Mandfolk, saa at ingen, uden Gildinger alleene, betroes at komme til dem. Dog i denne Roman finder man, at Eberard er saa lykkelig at kunne see tvende Prindsesser, hvor og naar han vil, omgaaes dem i Eenrum, ja endog finde dem paa Sengen. Stor Frihed for een, som ikke er kastrered, i Orienten! Den tillades dog Prindsen, og holdes ikke for usædvanlig. Uden Tvivl har Roman-Skriveren tænkt paa de Franske Fruentimmers gyldne Frihed, hvilke det er tilladt at besøge i deres storste negligée, ja endog at fordrive Tiden med dem, naar de sidde for et Nat-Bord, i Forsæt at berede sig til at indtage alle de Hierter, som de have i Sinde, den Dag at beleire. Forfatteren har glemt, at han var i Egypten. Han tænkte at leve i Paris, at see en Mængde af Blonder og Brunetter

Libres

Libres sans déshonneur & sages sans contrainte,
Et ne devant jamais leurs vertus à la crainte.

Kand skee, det er behageligere at læse om saadan frie Omgang imellem Personer af begge Kiøn, og hverken at betage Fruentimmer Haab om at nyde Prove paa Mandfolks Kierlighed, eller at nægte Mandfolk enten Kraft eller Lyst til at bevise, at de elske. Kand skee, Romanen kunde falde i deres Hænder, som vilde kedes ved at læse den, dersom den ikkun forestillede Omgængelse imellem fortvivlende Fruentimmer og halve Mænd.

Efter alt saadant er det ey at spørge om, hvorledes **Mustapha** understaar sig at sidde fast en heel Nat oppe med **Phedime** alleene? De drikke Kaffe sammen. Om de drak Thee oven paa, har jeg ikke spurgt; men adskillige torde tvivle, om enten den eene eller den anden Drik var brugelig paa den Tid? Men noget skulde de dog tage sig for, og bar Snak kunde ikke holde Natten ud. Kaffe er en god Drik til at vaage efter. Jeg gad selv have været med; men med Forord, at jeg maatte læse i en Bog, naar jeg enten blev ked af Ministerens Dumhed, eller af Prindsessens Forstillelse.

Her tales nok om Kierlighed. Ey alleene i Romaner og Komedier holdes dette for en væsentlig Egenskab; men det har endog begyndt i alvorlige Skrifter at ansees derfor. **Fontenelle** kand ikke tale om Stierner og Planeter, uden at smigre for Marqvisen. **Algarotti** kand ikke forklare Farvers Oprindelse og Sammensættelse, uden at forestille den Skattering og Blanding af Farver, som gior de Deilige

lige deilige. Jeg skal ikke kunne sige, om nogen Verdens Alder har elsket saa meget, som den, paa hvilken vi leve; men det er vist, at man ingen Tid for, endog i lærde Skrifter, har flatteret Fruentimmer saa meget som nu. Alle nyemodige Skribentere beflitte sig derpaa, og just deri bestaar det, man kalder den galante, eller artige Skrive-Maade. Man veed ikke "skriver Mylord, Græven af Schaftesbury" hvad dette hykkelske Væsen imod Fruentimmer kand have for Absigter, med mindre man agter at giøre dem derved til Fælles Gods, og komme enhver Skionhed efter Dags til at frygte for, at heele Verden har Ret til hende, og at Deilighed er alt for Guddommelig en Egenskab, for ikke at meddeele sig allevegne, eller for at indsluttes, som en Eyendom, i et eneste Menneskes Besiddelse.

I Kierligheds Sager tillader man sig ingensteds større Frihed, endog paa Dydens Bekostning, end i Romaner. Dog er det roesværdigt hos denne, at den i ingen Ting overskrider Erbarheds Grændser. Endog der, hvor Naturen truer med at ville gaae over Optugtelsen, erindrer sig Julima, eller Forfatteren paa hendes Vegne, hvad Pligt og Skyldighed fordre. Prindsessen seer sin allerkiereste Prinds, meer end een Gang, knælende for sig, hun favner ham paa Sengen, de forpligte sig til ævig at elske hinanden; men hverken giores dette kiælne Postyr farligt for Dyden, ikke heller finder man Julima at glemme, hvor vel hun bør vogte sig derfor. En anden Franzos, den for Exempel, som har skrevet Julmis og Zelmaide, havde betient sig af disse Leiligheder, for at vise, at han var en Ægte Franzos, og besad sit Sprog i Fuldkommenhed. Det vil sige, at kun-

ne

ne bestrøe den farligste Gift med det sødeste Sukker, og sige det, som vel allevegne føles, men ikke lige vel siges i de Nordiske Sprog.

Stilen er meer Westphalisk, end Orientalsk i denne Roman: dog saaledes indretted, at den svarer over alt til Materiens Værd. Den baade flyver og kryber, og naar den undertiden skal svinges i Væiret, skeer det paa ret selsomme Steder. Jeg vil ikkun anføre et til Exempel. Julima veed, hvor meget Eleonore ligger Eberard paa Hierte. Hun veed, saa længe han ikke kand glemme sin elskelige Gemahlinde, kand han ikke tænke paa hende. Hun vil trøste ham. Hun vil overtale ham til at troe, at han intet Haab tør giøre sig om at see hende meer, siden hun omkom, som man rimeligen sluttede, i Havs Nød. Et Længsel-sygt og elskende Hierte kunde vel ikke vanligen nok erindres om det fæle i denne klagelige Hændelse; men see her en Prøve paa Julimas Tale-Kunst. Hun beskriver dette Skibbrud saa levende, at man synes at see det. Hun maler Prindsen denne Havs-Nød saaledes for Øyne, at man snart skulde tænke, hun vilde skrække, i Steden for at trøste ham. Hun lader Forsynen byde over Elementer, over Vind, Storm og det Bølge-skummende Hav, hvilke poetiske Ord! Alt det stødte sammen, og hvad skeede? Eders kiere og dydige Gemahlinde, Eleonore, siger Julima, skiules nu i Havets Dybhed. Hun kunde legge til, at hendes Kiød for længe siden var opædt af Rov-Fisk, og Been-Raden af saa elskelig en Person bleven indvikkled i Tang og Sand. Mægtig Trøst!

Saaledes er Indholdet af Romanen, saaledes er Stilen beskaffen. Forfatteren giver sig god Tid at fortælle al Ting fuldstændigen, indtil han er kom-

men

men hiem med dem til **Westphalen** igien. Der bliver Historien des kortere. Inden man veed et Ord deraf, doer **Eleonore** i Barsel-Seng, og **Eberard** giftes med **Julima** i hendes Sted. Vi forsikres om deres høye Velgaaende og lyksalige Regimente, som begge varede længe; men der fortælles ikke, hvad siden deres Hiemkomst tildroeg sig. En salig Død, som pleyer at giøre Ende paa bevægelige og trøstefulde Prædikener, giør og Ende paa Bogen her. De døde begge, staar der, en salig Død. Nysgierrige Læsere, graadige Folk paa Romaner og selsomme Hændelser, skulde mueligen blive ilde til Mode over saa afbrudt en Slutning. Jeg veed ikke bedre, end at de sætte sig til at læse tusinde og een (Dag, Nat, Fierdendeel Time) der tør de ikke saa hastigen frygte for Historiens Ende. De synes just skrevne for at udtømme Læserens Taalmodighed.

Imidlertid kunde Romanen blive stor nok endnu. Skulde man beskrive det Indtog, som Prindsessen holdt i **Westphalen**, skulde man fortælle de Frydstegn, med hvilke hun blev imodtagen, de mange **Te Deums**, man afsang i Kirkerne, de Opera, Baller, Concerter, Komedier, Maskerader og Lystigheder, hvormed man fordrev hende Tiden til Hove, da kunde den tredie Deel forfattes, vel saa vidtloftig, som Resten. Man kand vel tænke, hvilke Øyne Folk spilede op over de Majestetiske Titler, som Prindsessen førde med sig fra **Afrika**. Men ingen Glæde kunde være større, end den blev der i Landet, da man fornam, at saa mægtig en Keysers Datter ikke forsmaaede det ringe Partie med deres Fyrste. Saa snart det høye Bilager havde staaet, var man betænkt paa at forøge de **Westphaliske** med de **Ægyptiske** Titler. Man skrev med Finger lange Bogstaver.

Jeg

Fød Sultaninde til Ægypten, Prindsesse af Nubien, Abyssinien, Kongo, Loango, Angola, Matamba, Kalifinde til Alkair, Skanderik, Rosette, Suez, Aziruth, Fyrstinde af Westphalen, ꝛc. ꝛc. ꝛc.

Hvor maa ikke Poeterne have svedet, inden de fik Westphalens Lykksalighed besungen? Hvilket Arbeid for Apollo og de ni Jomfru Søstre at besiæle saa mange Rim-Smeedde paa een Gang? Og hvor vidtlsftig maatte jeg ikke blive, dersom jeg ikkun vilde sætte deres Navne, og Versenes sindrige Titler her? Een foreskildte Ægyptens Maane staaende paa Westphalens Himmel med Solen tillige, bestraalende baade Raadens og Magtens Riges Horizont. Han meente baade hendes Omvendelse og Bryllup. En anden opsatte den Himmelske og Jordiske Brude-Sang for den Stormægtigste og Høybaarne Prindsesses ꝛc. Indgang in chorum & thorum. Han satte de Himmelske Magter i saadan Orden, som Kantoren pleyer at sætte sine Disciple. Han gav Kerubinerne Bassen, Seraphinerne Diskanten, og andre Alten, nogle Tenoren at synge. Hvilken liflig Musik!

Det er alt for vidtlsftigt at fortælle fleeres Indfald. Ikkun dette vil jeg legge til, at de Stats-Lærde siden fik lige saa travelt, som Poeterne havde haft. Det blev Mode at beviise, at deducere, og at skrive om den Westphalske Fyrstes Arve-Ret til de Ægyptiske Lande. Man trykte i Mængde Programmata, Lektioner, Kollegier, Disputazer, fornuftige og Lovgrunde Bedenkens ꝛc. derom. Endeligen blev alt dette samlet af en grundig Jurist, navnlig Schwalderkunst, da han med største Væmodighed fornam, hvorledes den lærde Verden var falden i Afmagt af Længsel derefter. Samlingen bestoed af 6 Foliant-Tomer, foruden Supplementer, som siden kom ud, under Titel af THESAURUS, das ist Vollständige Samlung ꝛc. Mustapha døde, som i Moradins Sted var bleven Sultan i Ægypten, og en Søn, som han havde avlet med Phedime, besteeg efter ham den Ægyptiske Throne, just paa den Tid man over al Maade grundigen beviiste, at den Westphalske Fyrste burde sidde derpaa.

See saadant og meget meer kunde forsge Historien; men man maatte dog skrive en Gang, at de døde. Vil man vide hvorafs? Veed jeg det? Kand skee de aad sig ihiel i Pumpernikkel og Westphalske Skinker.

o

Just tvende Maaneder vare forløbne efter den Vaaben-Stilstand, som var opretted imellem Noradin, da regierende Sultan i Ægypten, paa den ene, og de Christne paa den anden Side. Imellem disse fiendtlige Parter var Stilstanden slutted, efter at de ved Joppen havde holdt et blodigt Felt-Slag en heel Dag igiennem, hvor de begge fægtede med saadan Tapperhed, at de havde nesten mist lige mange i deres Krigs-Hær, og vare derover saa svækkede, at den ene Part ikke torde angribe den anden; men vare deels af Afmagt, deels af Frygt, nødte til, paa nogen Tid at opsætte Krigen, at de siden med des større Kræfter og Fremgang kunde forfølge dem paa ny.

Nu havde vel Noradin, den Ægyptiske Sultan, med sine adskillige Gemahlinder aflet mange Børn, baade Prindser og Prindsesser; men havde været saa ulykkelig tillige, at de alle vare ham bortdøde i deres unge Aar, undtagen en eneste Prindsesse, ved Navn Julima, som overlevede sine Sydskende, og blev voxen; hvorover han, saasom hun var den eneste af dem alle, elskede hende med stor Faderlig Kiærlighed; høyere, end han mueligen havde giort,

om flere af hendes Brødre eller Søstre havde levet. Hun var i Gierningen elskværdig; thi Gud og Naturen havde begavet hende med et ædelt Gemyt og en deilig Skabning. Hendes Dyder og Sinds Gaver vare saa meget meer kiendelige og priisværdige, som det ellers var rart og et Mirakel, at finde saa dydzired en Person ved saa hedensk et Hof, hvor de Fornemste ikke vare andre, end ringe og gemene Folk af Herkomst, som af Lykke eller Dumdristighed vare komne til Værdighed.

Monarken havde mange Favoriter; men ingen af dem alle i saa stor Naade, eller saa vel hørt, som **Mustapha**, en frafalden Christen, fød paa Øen **Majorka**. Denne Herre var 40 Aar gammel, og ikkun af ringe Byrd. I Begyndelsen havde han ført et Skib som **Captein**; men havde bragt det saa vidt, at han i **Sultanens** Tieneste var bleven **General-Admiral** over den gandske Flode. Som han derforuden have øvet sig udi Krigs-Videnskaber til Lands, var han bleven til en tapper General, derhos en vittig og snild Hof-Mand; for Resten saa stor en Skielm, som der kunde gaae i to Sko, og karrig i alle Tilfælde, uden dem, der gik hans Fornøyelse an. Ikke desmindre var **Noradin** saa indtaget af ham, at han satte all Tillid til ham, og lod Rigets vigtigste Sager komme an paa hans Forstand, hans Anstalt og Tapperhed. I Henseende til Legems Dannelse var han en høy og velskabt Herre, og ingen hans Mester i at stiæle Folkes Hierte, eller at sætte sig i Gunst og Yndest hos alle.

Derfor han og saaledes havde betaget **Noradins** Hierte, at han ey allene havde giort ham til **Vizir**, og sat ham over all sin Krigs-Hær; men endog

endog beskikket ham til den fornemste i sit Geheim-Conseil, og betroet ham sit Skat-Kammer. Skulde noget samtykkes og udvirkes hos Sultanen, da maatte Mustapha sporges først til Raads derom, saa ingen kunde tænke til at søge eller at naae noget, med mindre han var yndet af denne Favorit.

Han havde levet vel nok i denne store Lykke og Ære, som han og vidste at føre sig op efter, heldst som han var udlært paa alt det, der hørde til en Hof-Mand; dersom han ikke var forfalden til den fordømmelige Hovmod, at han vilde giøre sig Tanker om at fatte Kiærlighed til Sultanens eneste Prindsesse og Arving.

Men som det ikke var ham ubekiendt, at Sultanen alt ved sig selv havde besluttet, at giøre Partie imellem hende og sin Broders, Kongens Søn af Arabien, saa frygtede han, at dersom han lod sig forlyde med saa uanstændig og utidig en Kierlighed, vilde det høyligen fortænkes ham; og han ey allene tabe den Tillid, som Sultanen havde fattet til ham; men endog komme fra sin høye Lykke og Betiening, hvorfor han i Betragtning deraf holdt det for raadeligst at skiule, saa længe han kunde, slige unyttige og hovmodige Kiærligheds Tanker for Sultanen.

Det eneste, han ellers trøstede sig ved i alt dette, og hvorved han haabede, at den Kiærlighed, han havde for Prindsessen, skulde lykkes ham i sin Tid, var, at han vidste hendes ubeskrivelige Afsky for Prindsen af Arabien, hvilken hun havde lagt nokſom for Dagen med mange Forhaanelser, foragtelige Gebærder og spodske Afviisninger, naar han havde indfundet sig til Hove, at han derover maatte beslutte sin Bortreise, og af Fortvivlelse gaae i Krigs-Tje-

neste, hvori han som øverst Felt-Herre befalede over de Arabiske Tropper, som havde giort Indfald i Persien.

Men som Mustapha tog sig vel i Agt, at Sultanen ikke i ringeste Maade skulde merke ham de Kiærligheds-Griller af, han var plaged med; thi han betænkte sin Velfærd, som berode derpaa og begreb, at den Ære, høye Naade, som han stod i hos Sultanen, ja hans Liv vilde ellers staae i vove, saa passede han derimod paa Lelighed, at kunne paa en behændig og forblommed Maade give Prindsessen sin Forliebelse tilkiende. Og derfor, saa snart han fornam, at nogen af hendes Klienter og Favoriter giorde Ansøgning, enten om nogen sær Benaading, eller Bestilling, hos Sultanen, da, for at smige sig ind i Prindsessens Naade, hialp han dem uombeded til at naae deres Ansøgning. Tracterede han, eller anrettede Forsamlinger og Lystigheder, da skeede det altsammen for hendes Skyld; og, som han ikke forsømde at opvarte hende flittig, uden at det skulde synes andet, end ærbodig Pligt og Respect imod en Kron-Prindsesse, saa begreb hun derhos meget vel, at der laa noget andet under, og at der var meer forborgent i hans Hierte, end blot og bar Ærbodighed.

Vel maatte Julima tilstaae, at han var en Herre af stor Forstand og Fortieneste; men hun fandt dog hos sig selv en hemmelig Afsky og Kede til ham, saa at all den Umag, han giorde sig, alle de listige Midler, han optænkte at tildrage sig hendes Hierte med, var altsammen spildt, og anvendt forgiæves; ja, tiente ikkun til at giøre ham meer vederstyggelig for hende. Omendskiønt hun udvortes

og

og aabenbar ikke torde bevise ham nogen Uhoflighed for den Anseelses Skyld, hvori han var hos hendes Hr. Fader; men gav ham derimod tilbørlig Ære efter sin Stand og brugelige Hof-Maneer; saa tog hun dog alle de Høvtider og Sødheder, han giorde hende, med en Koldsindighed an, som var stor, og gik ham meget nær til Hierte.

Ellers havde **Zulima** en meget fortrolig og oprigtig Veninde i Prindsessen **Phedime**. Som hun nok syntes, at hun fandt det hos **Mustapha**, hvorved hans Person kunde staae hende an, og hendes Hierte boyes til at elske ham, saa havde hun og gandske forelsket sig i ham; men hun havde endnu ikke blottet sig for **Zulima**; hun havde kun paa en forblommed og forvendt Maade ladet sig forlyde dermed.

Ingen større Fornøyelse for disse tvende Prindsesser, end at de kunde all Tid være sammen. Og paa det at dette des mageligere kunde skee, satte de sig gierne i deres Karosse, og droge ud til en Skov, som laa en Mils Vey fra **Kairo**, sammesteds at forlyste sig med Spadser-Gang. Naar de nu kom derud, lode de Hof-Folget, Folk og Karosse tilbage, og gik ene ind i det tykkeste af Skoven, og talede med hinanden om hvad der laa dem begge paa Hierte.

Det hendte sig en Dag iblant andre, at, som **Phedime** var falden i dybe Tanker, og gandske bleven henrykt, at hun ikke kunde komme til sig selv igien, hvad end **Zulima** bragte paa Tale, de da gik længer ind i Skoven, end de havde tænkt, førend de merkede det, og traf paa en aaben Plads, en Græs-Eng, rundt om med Træer besat, hvor en Mængde af fede Øxen gik.

Da Prindsesserne nu saae at de i deres dybe Samtale, vare komne saa langt ind i Skoven, gad de ikke gaae længer frem, og vendte derfor begge tilbage; men i det samme horde de en meget liflig og behagelig Lyd af en Floyte, hvorved de stode stille, for at merke paa det deilige Spil. Og som dette Instrument var hverken brugeligt eller bekient iblant deres Hedenske Folk, og derhos et lifligt Instrument, saa bleve de end meer nysgierige. De listede sig derfor gandske sagte tilbage bag en stor og tyk Busk, hvor de, uden at sees, kunde gandske mageligen staae, og høre paa den, der spillede i saa sød og bevægelig en Tone.

Saa længe han blev ved at spille, fandt de Fornøyelse i at høre paa ham med største Agtsomhed. Omsider da han havde spillet nogle smukke Arier ud, holt han op. De fornam, at samme Person lagde sin Floyte fra sig, og vendte sig til en anden, som maatte være i Selskab med ham; til hvilken de horde ham tale paa Italiensk, som beage Prindsesserne meget vel forstode. Han sagde: Naadigste Prinds, hvad sige J, har jeg vel med de Arier, jeg spillede, kunnet forslaae eders Tungsindighed. Jeg tilstaar, det kunde ikkun være eder en liden Lindring til at betage eders Kummer under saa haard en Medhandling og mosommelig en Trældom, som J maa udstaae; saa at, dersom J ikke havde selv en Siæl, der var dydig og oplyst nok, for at igiennemgaae, og bære med Frimodighed al den Sorg og Nød, som en klagelig Skæbne har paalagt eder, skulde det kuns lidet hielpe, atjeg blæste nogle Stykker paa min Floyte.

Derpaa horde de, at en anden, hvilket de af Mælets Forandring kunde slutte, svarede: O min kiær-

re Ebn Thaher! Bilder du dig ind, at hvad der meest bedrøver og smerter mig, er den Trældom, Slaveri, den umilde Medfart, hvortil en Prinds, saa lidet er vandt? Eller tænker du, at det gaaer mig saa meget til Hierte, at jeg har sat min Formue og Fyrstelige Equipage til, eller at jeg fra Prinds af, hvor jeg levede i saadan Høyhed, er bleven Slave blant Barbariske Folk? Ebn Thaher svarede: Ney, Naadigste Prinds, jeg vel veed, at ingen, der har saa stort, saa uforsagt og Helte-modigt et Gemyt, som J, kand lade Modet falde, eller tage sig Modgangs Stød saa nær: saadan een forskrækkes ikke derved, og om han end tabte timelig Gods og Jordisk Velstand, saa foragter han alt saadant, som noget forgængeligt i Verden. Og det begriber jeg saare vel, at det eeneste, J er sorrigfuld over, er, at have tabt det, der var eder kiærest i Verden, det J agte høyere end Fyrstelig Værdighed, høyere, end eders Liv og dyre Frihed.

Den fornemme Slave udstødte et dybt Suk, i det han udtalede disse Ord; stod derpaa strax op fra den grønne Plads, hvor de havde lagt sig, og sagde: Ja min kiære Ebn Thaher lad os gaae, thi vi maa tage den ringe og ellers uanstændige Forretning, som os er tilfalden, i Agt. Du seer vel, at det lakker imod Solens Nedgang, og vi maa skynde os, thi inden vi faa Oxæget og Dynene samlede, inden vi faa vandet dem, og drevet dem tilbage, er det mørk Nat.

Da Prindsesserne havde udhørt de tvende Slaver, hvilke i deres Eensomhed havde talt saa fortroligen med hinanden, uden nogen Mistanke, at nogen var saa nær, og havde hørt deres Samtale; bleve de meer nysgierige, end tilforn, og passede nøyere

paa dem, for at faae at vide, hvo de vare. I sær merkede Julima hos sig, at hendes Hierte var bleven paa en synderlig Maade rort, hun fandt en Sympathie og særdeeles Kierlighed hos sig, som hun ikke vidste, hvorfra kom, eller hvad hun skulde antage den for. I saa selsom og uformodentlig en Sinds Bevægelse hastede hun hen til et beleiligt Sted, hvor hun best kunde betragte og noye beskue de tvende Personer, som hun havde hort tale sammen; men hun saae ikke andre end tvende Slaver komme frem, meget pialtede, indsluttede i Jern og Lænker, hvilke vare de samme, som nylig havde siddet i Græsset, og nu var hengangne til Qvæget, der gik paa Græs.

Endskiont de tvende Slaver havde kuns revne og slette Klæder paa, og deres Dragt ikke kunde give dem nogen Anseelse, saa fandt dog Prindsesserne uanseet dette, at den eene i sær havde et yndigt Ansigt, og var af en Majestetisk Skabning, anseelig, rank og vel voxen. Vel havde han ikke udpyntet sit Haar, eller pudret sin Paryk; thi det er ikke Mode blant Slaver; med det hindrede dog ikke, at jo Yndighed og Edelmodighed fremstraalede af hans Øyne. Og som man vel kand tænke, at han altid maatte gaae med det bare Ansigt i en brændende Sol, og var derfor ikke at undre, om han havde været Solbrænt; saa var han dog hvid og skiær i Huden, og man kunde ikke see ham an for ældere, end 25 Aar.

Prindsesserne holdte sig alt bag en Busk, under hvis tykke Grene og store Blade de skiulte sig. De gave imidlertid Agt paa, hvorledes de tvende Slaver i deres gode Ro og indbildte Enighed havde at bestille med at samle deres Qvæg og drive dem til Vands. De kom dem omsider aldeles af Sigte;

hvorpaa

hvorpaa ogsaa Prinzesserne vendte om og hastede hen til det Sted, hvor de havde deres Karosse staaende, at de kunde betids komme hiem.

Efter alt det, de havde hørt og seet fra disse Slaver, var Zulima i en Hast bleven gandske forandred, og gandske anderledes til Mode, end tilforn. Hun var bleven taus, stille og gandske henrykt og tungsindig, hvilket Phedime let kunde merke hende af. Talede hun til Zulima, saa svarede hun hen i Veiret; og alt, som hun gik, stirrede hun paa Jorden. Naar hun saae op iblant, skeede det kun, for at skotte hen til det Sted, hvor Qvæget og Slaverne havde gaaet.

Endelig sagde Phedime til hende: Jeg merker, Zulima, at J have Medlidenhed med Folk, som bltve ilde og umenneskeligen medhandlede, hvorfor jeg billigen maa rose eders ædle Gemyt; thi sandelig, lad være, at de Christne Folk ere vore Fiender, saa kand jeg dog ikke bifalde, at man er saa haard imod dem, eller at man paa saa umenneskelig og ubarmhiertig en Maade plager dem, efter vor Maneer, med fast utaaleligt Slaveri.

Ja, svarede Zulima, ville J vente andet af et barbarisk og groft Folk; de agte ingen uden dem, som de see at være store, stærke og vel vorne. Og kunne de faae Leilighed at undertrykke nogen Dyd eller noget got hos nogen, giøre de sig meget stor Fornøyelse deraf. Jeg for min Part agter og ærer Dyden, hos hvem jeg og finder den, hos Høye eller Lave; og naar jeg seer nogen, som besidder et got og fromt Hierte, at hades, fortrykkes og beskiæmmes, saa smerter det mig til mit inderste Hierte.

Hun havde aldrig saa snart udtalt dette, forend hun gav et lidet Suk fra sig; men Phedime lod, som hun ikke merkede det: og, som de i det samme vare komne derhen, hvor deres Folk og Karosse holdt, saa stege de begge ind i Vognen.

Men langt fra, at Julima var af saa lystig og god Humeur, da hun drog tilbage til Kairo, som da hun var tagen derfra. Hun var tvært imod meget utaalmodig og tungsinded.

Hun havde hidtil ikke forsøgt, hvad det var at være indtagen af Kiærlighed; og hun vilde ikke troe, at den Forandring, som hun fandt saa kiendeligen i sit Sind, kunde regnes for andet, end Medynk over den ubekiendte Slave. Dog hvor meget hun vilde bringe sig selv i den Indbilding, merkede hun dog, at det var noget meer, end bar Medlidenhed, at det var en Kiærlighed, som allerede havde fæstet sine første Rødder hos hende.

Natten efter kunde hun ikke faae Søvn i sine Øyne; men kastede og veltede sig om i Sengen, og var plaged af saa mange Tanker og Bekymringer, som aldrig tilforn. Dagen efter, da hun, i det hun kom af Kirke, begegnede Mustapha, fandt hun større Kede til ham, end hun pleyede. Og Sultanen selv, hendes Fader, merkede, at hun var meer melancholsk, end sædvanligt. Der var intet, hun meer længdes efter, end den Time, paa hvilken de pleyede at giøre en Lyst-Fart ud i Skoven; og, saasnart den kom, biede hun ikke længe, inden hun tog Phedime med sig, og drog ud til samme Sted igien.

Da de kom der, fandt de Øvæget, som tilforn; men Slaverne vare ikke at see. Derover besluttede de at gaae videre frem. Endelig traf de

paa

paa et Sted i Skoven, hvor der vare nogle med Mos begroede Klipper, at see til som en naturlig Grotte, hvor de saae et Vand-Øvæl, fra hvilken løb en rindende Bæk langs med Græs-Engen, hvor Øvæget gik.

Dette Kilde-Væld havde sit Fald noget høyt oven fra, og for denne Høydes Skyld, som det kom fra, havde det, ligesom udhulet en Kam i en Steen, hvilken var om Bræden belagt med Mos og grøn Torv; saa at man over det rindende Vand-Falds behagelige Surren og den friske Luft, som kiølede der, kunde ret faae Lyst at legge sig sammesteds til at sove.

Der fandt hun den fornemme Slave liggende lanas ad Græs-Torven falden i dyb Søvn. Hans Hoved hældede til en Steen i Klippen, og noget holdte han i sin høyre Haand, hvilket han havde i Søvne kast saa løseligen fra sig paa den grønne Jord, hvor han laa. Saasnart Julima kastede sine Øyne til ham, fornam hun, at hende paakom en usædvanlig hastig Bevægelse og Hierte-Klap, saa hun ikke kunde bare sig for at gaae nærmere til ham og betragte ham ret, som han der laa i en dyb Søvn; og at hun des bedre kunde have sin Frihed, lod hun Phedime blive staaende noget langt fra sig. Hun listede sig saa langsom, Trin for Trin til ham; gav sig ret god Tid til at beskue ham noye fra Top til Taa, og befandt, at ingen i Verden kunde være skiønnere og meer velskabt, end han var. Men i det samme faldt hendes Øyne paa det, som han holdt i Haanden. Hun saae, at det var et lidet Skilderi bare paa et stykke Kardus-Papir, uden nogen Indfatning, Ædel-Stene, eller Prydelse derom.

om. Dette Skilderi fik hun saa sagte og varligen ud af hans Haand; og i Steden derfor lagde hun en prægtig Pung fuld af Guld-Stykker ved hans Side, og satte en meget kostbar Demants-Ring paa hans Finger: siden gik hun bort. Skilderiet forvarede hun og stak i sin Barm, forfoyede sig derpaa hen til sin fortrolige **Phedime**. De vendte begge tilbage til deres Karosse og Folk, og, saa snart de vare hiemkomne paa Slottet, havde **Julima** ingen Ro paa sig, forend hun kom ind i sit Cabinet, hvor hun meget noye besaae Skilderiet, som syntes at ligne en, hun endeligen maatte kiende og have seet tilforn. Men hun gad ikke længe giort sig Umag med at giætte, hvem det lignede, siden hendes Tanker vare blevne saa flygtige formedelst en hemmelig Skind-Syge, som hun fornam hos sig, jo længer jo større, ved det hun stirrede paa Skilderiet; hvoraf hun kunde slutte, at hun elskede Slaven inderligere og hæftigere, end hun tænkte, hvor meget hun end havde sat sig derimod.

Imidlertid det stod paa med **Julima**, at hun var saa urolig i sine Tanker, gik det den fornemme og kiære Slave ikke bedre; thi han giorde sig hundrede Betænkninger over det, ham var vederfaret i Sovne, eftersom han ikke ret kunde udarunde, hvordan til maatte være gaaet; thi **Ebn Thaher**, som havde tilforn i hans Velstand tient ham for **Page**, og nu var i lige Slaverie med ham, og fulgde ham ideligen, havde vel seet ham sove ved Kilden; men, for at lade ham Ro i sin søde Sovn, var han gaaet fra ham noget hen i Skoven, og havde spadseret omkring, da **Julima** imidlertid havde været der, og taget Skilderiet bort. Nogen Tid efter, da **Ebn**

Thaher

Thaher kunde slutte, at hans Herre maatte have udsovet, gik han igien hen til Stedet, hvor han laa; og, som han fandt ham endnu i dyb Søvn, satte han sig ned ved Siden af ham. Strax blev han Pungen vaer, hvilken Prindsessen havde lagt fra sig. Og, som Glandsen af den kostbare Demants-Ring paa hans Herres Finger i det samme stak ham i Øynene, saa blev han heel Forundringsfuld derover, og gav af Forskrækkelse et stort Skrig fra sig, hvorved hans Herre vaagnede af sin søde Søvn.

Skilderiet var det første, som Prindsen saae efter, saa snart han vaagnede. Og, da han merkede, at det var ham borte af Haanden, søgte han, endskiønt forgiæves, i Græsset derefter: men fandt ikke andet, end den Pung, som Ebn Thaher viiste ham: i det samme seer han ogsaa den kostelige Demants-Ring paa sin Finger: hvorledes, siger han til Ebn Thaher, skal jeg forstaae dette, og hvad skal det være? Skal jeg troe, at nogen har heret mig Eleonores Skilderi fra, som jeg havde i min Haand, som var det eneste, jeg havde beholdt af alt det, jeg eyede, det eneste, jeg kunde fornøye mig og forslaae min Sorg i min Ulykke og Trældom med? Hvad for en underlig Skæbne skal jeg vel troe at være over mig, at jeg nu har mist det, som var mig kierest frem for alt andet, jeg har mist, i Verden; og har i det Sted denne Pung og kostbare Demants-Ring, hvilke maa være saa dyrebare, som de være ville, saa kunne de dog i mine Tanker ikke veye op i den Stand, jeg nu er, imod det Skilderi, man har berøvet mig. Efterat han dette havde sagt, grunde de begge over denne særdeles Hændelse; og jo mere de tænkte efter, hvorledes det ret maatte hænge

sammen,

sammen, jo mindre kunde de finde sig deri, eller begribe, hvorledes det var tilgaaet. Det eneste, de omsider kunde domme af den uskatteerlige Demants-Ring, var dette, at den maatte have tilhørt en af de høyeste og største Stands-Personer; men hvorledes, og med hvad Omstændigheder den var kommen paa hans Haand at sidde, var saa underligt og saa umueligt for dem at udgrunde, som at see og vide, hvad der laa skiult i den dybe og sorte Jord.

Imidlertid var Prindsen i en ubeskrivelig Sorg og Bekymring derover. Længe havde han eftertænkt alle muelige Midler og Maader at faae og finde sit Skilderi igien; men han fornam nok, at det var forgæves at plage sig dermed; hvorudover de begge fandt for got, at, saasom det var en ubegribelig Skæbne, saa var det og best at slaae sig til Roligbed dermed, og henstille det til en sær Lykke eller Hændelse, om de i sin Tid paa lige saa underlig en Maade, som det ellers var skeet, kunde faae ret Oplysning derom.

Nu kand man vel tænke, at Julima var alt for skindsyg, for at kunne Dagen efter saa aldeles slaae sit Sind til Roligbed, at hun ikke skulde være begierlig efter at oplede og see sin fornemme Slave. Hvorfor hun efter Sædvane begav sig til Skoven i Følge af sin fortrolige Ven **Phedime**, hvor de toge den samme Vei, som de tvende Gange tilforn, og kom ogsaa til Vand-Kilden. Der fandt de ikke den fornemme Slave for sig; men alleneste **Ebn Thaher**, som havde sat sig paa Græs-Bænken ved Kilden, og forslog imidlertid Tid og Tanker med at spille paa sin Floyte, hvormed han samlede en Hob Fugle omkring sig i Træerne, hvilke paa deres Maa-

de

de sang og qvidrede med det liflige Floyte-Spil, som de ikke vare vandte til; saa her hortes paa en Gang en behagelig Harmonie baade af Floyte-Spil og Fugle-Sang.

Prindsesserne nærmede sig, ikke just for at høre paa hans Spil; men for at see efter den anden Slave, som de ikke kunde faae Øye paa. Og som Julima var gandske urolig og utaalmodig over det, at hun ikke nogensteds saae ham, gik hun i sin fortumlende Bekymring og Ubesindighed Stedet noget for nær, saa det ey kunde være andet, end at jo Ebn Thaher maatte see dem. Han blev forskrækked i en Hast; thi de vare ret Fyrsteligen og prægtigen klædte, i sær vare de meget deilige og yndige af Skabning. Og naar han overveyede og betragtede alt det, saa randt ham i Tanker, hvad skeet var Dagen tilforn; og sluttede rimeligen, at den skionne Demants-Ring maatte være kommen fra dem.

Endeligen vidste Ebn Thaher Landets Skik saavel, at han nok forstod, hvor ærbodig han burde begegne Fruentimmer af saa høy Stand og Værdighed. Men, som han tænkte, at de vare komne til Kilden, fordi de vare tørstige, og vilde drikke, saa holdte han op at spille; stod op, og giorde en gandske dyb Reverentz, og derpaa vendte sig for at gaae fra dem. Men i det samme hørde han, at Prindsessen kaldte ad ham, og befalede ham at blive, for at give hende Underretning om det, hun vilde vide.

Ebn Thaher efterkom hendes Befalning, og besvarede med største Sindighed og Ærbødighed alt, hvad de spurgde om. Om den anden Slave berettede han, at han Dagen tilforn havde mist noget, som han havde havt meget kiært; hvilket han havde

taget

taget sig saa nær, at han var bleven syg derover; dog haabede han, at han paa en Dags Tid blev frisk igien. Han blev videre ved at fortælle dem, at, som de forlangede at vide, hvo den fornemme Slave var; saa, uden at sige andet end Sandhed, kunde han forsikre dem, at han var en Prinds af Fødsel, og havde een af de mægtigste Potentater i Tydskland til Fader; reent at sige, da var han den navnkundige og tappre Prinds af **Westphalen**, der havde vist sig saa mandig i det Felt-Slag ved **Joppen**.

Det, som Prindsesserne allerede havde hørt af **Ebn Thaher**, giorde dem begierlige efter at vide meer om Slaven. De bade ham derfor indstændigen, at han med alle Omstændigheder vilde fortælle, hvorledes det var tilgaaet med denne Prinds, at han var falden i saa ulykkalig en Tilstand, og saa haardt et Slaverie; thi de gave en hiertelig Medynk over hans Skæbne tilkiende. **Ebn Thaher** fornam nok, at han ikke kunde nægte deres Begiering, saasom de saa inderligen anmodede ham derom. Og derfor, da de begge havde sat sig ned paa Græs-Bænken ved Kilden, og endeligen nødt **Ebn Thaher** til at sidde hos, hvilket han længe af dybeste Ærbødighed undskyldte sig for; saa fortalte han dem fra først til sidst alt, hvad der havde tildraget sig med Prindsen, hans Herre, paa efterfølgende Maade:

❁ ❁ ❁

Historie om Prinds Eberard af Westphalen, hans Vanhæld og Skæbne.

Hvad sig denne Slaves Herkomst er anlangende, som I have seet i Følge med mig, da maa I ikke

ikke indbilde eder, naadigste Prindsesser, at han er en af de smaa og ringe Fyrster i Tydskland, hvoraf ellers er stor Mængde i dette Romerske Rige; thi Eberard (det er min Herres Navn) er Fyrsten af Westphalens eneste Arving. Og sammes hans Herr Faders, Fyrsten af Westphalens Fyrstendom er af saa stort et Begreb, at det strækker sig lige fra Weser-Strømmen af hen til de Lande, hvor den Flod Lippe har sit Udlob i Rhin-Strømmen; og langs op til hans Lande gaaer Floden Embs, hvilken skyller langs op til Friesland, og skyder sig siden ud i det store Hav.

Da min Herre indgik Ægteskab med Prindsessen Eleonore, som var en af Fyrstens Døttre i Saxen, var han ikke ældere, end 21 Aar. Og i den Kiærlighed og inderlig oprigtige Hierte-Laug, hvormed de elskede hinanden, vare de ret Exempel for alle; saa at jeg neppe troer, man skulde finde deres Lige deri.

Første Gang bleve de i deres høye Ægtestand af Gud velsignede med en Arve-Prinds, som just blev født til Verden paa den Tid, da man vilde til at føre den hellige Krig, (hvilket Ord er saa stor en Vederstygelighed for eders Folk at høre nævne) havde samlet fra alle Fyrstendømmer og Christelige Lande en anseelig Krigs-Hær af 200000 Christne, som hele Europa var om at udruste, og sendte hen at undsætte de Christne, som havde tilforn bemægtiget sig det hellige Land, hvor vi Christne forrette vores fornemste Andagt, og foretage os Religionens allerhelligste Øvelse. Da som alle Christne Potentater ligeom kappedes med hinanden om at vise deres hellige Nidkiærhed for Religionens Fremgang og Forsvar;

saa vilde min Herre heller ikke give nogen efter deri, og derfor begav sig i denne Kors-Orden imod Tyrken. Men da han havde fattet det Forsæt, blev han længe opholdt og hindred fra sin Reise; deels af sin bedagede Fader, som ikke vilde slippe ham fra sig, af Frygt for, at han i saa farlig en Krig skulde ved Døden miste sin eneste Arving; deels af sin høytelskede Gemahlinde, som laa med grædende Taare om Borde med ham, for at overtale ham til at blive hiemme; deels og af Faderlig Ynksomhed over den unge, og i sin Vugge liggende spæde Prinds.

Men da Prindsessen, hans Gemahlinde, havde længe anholdt hos ham, og merkede omsider, at han ikke vilde staae fra sit Forehavende, elskede hun ham for høyt, til at lade ham ene reise og selv at blive tilbage. Hun vilde endeligen følge med ham. Derpaa blev begges Reise fastsat. Med grædende Taare og største Værmodighed toge de Afsked fra den gamle Fader, til hvilken de og overleverede deres spæde efterladte Prinds, med inderlig Bon, at han vilde drage all muelig Omsorg for hans Opdragelse. Derefter fortsatte de deres Reise. Efterat Prinds **Eberard** længe forud have ladet 3000 Mand udgaae af Fod-Folk, og 1000 til Hest, hvormed han vilde stode til den Christne Hær. De kom til **Marseille**, hvorfra de skulde sætte over Søen; og da Smakkerne, der havde hans Krigs-Folk inden Borde, alt vare bortseilede, saa gik min Herre med sit Hof-Følge om Borde paa et Skib, der havde Befaling at blive tilbage, for at føre ham og Prindsessen over; og han lod sætte Seil til samme Kaars, som den samtlige Christne Hær havde taget.

Vi

Vi kunde ikke nokſom glæde os over den fove-
illige Vind vi havde, og den Forhaabning ſtrax at
ælande i Havn ved **Palæſtina** i **Aſien**; men midt i
vor beſte Glæde fik vi imod Dagningen haſtig 3 Ro-
ver-Skibe i Sigte, hvilke ſatte alle Seil til, for at
komme os paa Siden. Imidlertid forſommede vi
ikke at giore os all nodvendig Umag for ikke at rage
Trefning med dem; ikke fordi min Herre var enten
ubehierted, eller ikke vilde betiene ſig af Leilighed til
nt viſe Prove paa ſin Mandighed, men alleneſte i
Betragtning af ſin Gemahlinde Prindſeſſen, ſom var
om Borde med ham. For ikke at bringe hende udi
derſte Fare, fornægtede han ſin mandige Lyſt at ind-
aae en Fægtning med diſſe Soe-Rovere.

Ikke desmindre kunde vi dog ikke med all den
llmag, vi giorde os, undgaae dem; thi baade havde
e lettere Skibe; og vare bedre Seilere, end vi: og
uſt da vi vare komne Landet ſaa nær, at vi havde
en yderſte Land-Kant i Sigte, laa de ved Siden
f os.

Vi bleve paa en Gang angrebne af dem alle
re, mod hvilke vi maatte forſvare os, det beſte vi
unde. Og ſom det gik ſkarp og hidſigt til paa beg-
e Sider, ſaa varede Slaget længe, og ingen af Par-
rne kunde til Slutning blive Meſter af Seyren;
are end Fienderne mægtigere i Tallet, ſaa var min
Herres Tapperhed des ſtorre, til at holde Trefnin-
en med beſtandig Fyrighed ud: hvortil ikke lidet
ialp det Compagnie af hans Garder, ſom han hav-
inden Borde, og brugte i Slaget. Derforuden,
den han havde ſin Gemahlinde, Prindſeſſe **Eleo-**
nore hos ſig, ſaa var det Prindſens faſte Beſlut-
ning, enten at holde Trefningen til ſidſte Aande-

Dræt ud, og at dø i Fægtningen, eller og at faae Seyer og frelse sin Gemahlinde. Det ene af Fiendens Skibe bragte vi i den Tilstand, at det mistede all sin Udrustning med Takkel og Toug. Derimod bleve vi af de andre saa hæftigen beskudte, at vi fast ikke kunde holde længer ud; men tænkte at overgive os. Medens vi vare i den Yderlighed, magede Gud til vor Lykke, at en meget fort og tyk Sky trakte sig for Solen, saa at vi ikke kunde see den. I en Hast blev det kuld-mørk paa Vandet. Og som forfærdelige store Bølger opvæltede sig under mægtige Kulinger og hæftig Storm, saa frygtede Søe-Roverne, at deres Skibe, som vare svagere af Tømmer, end vores, skulde drive ind paa os og knuses i Stykker. For ikke at vove sig i den Fare, satte de Seil op, og tænkte kun paa at redde sig selv.

Foruden det, at vor Skib var meget ilde tilredt i Trefningen, tog Stormen og saaledes til, at vi ey allene mistede alle vore Seil og Master; men og Skibet selv blev saa læk, at det over alt trækkede Vand, saa at Skipperen advarede min Herre, at der var ingen anden Maade at redde sig paa, end at stige ned i Skibs-Baaden, som man hidsede ned i Søen. De første, der gik ned i Baaden, vare tvende af Prindsens Huus-Folk og tvende Matroser. Derefter lod min Herre Prindsessen Eleonore, sin Gemahlinde, nedstige. Men just da han selv vilde nedtræde i den, kom et skrækkeligt Vejr-Kast, der sled saaledes Baaden fra Skibet, at de kom saa langt bort fra os, at vi i et Øye-Kast ikke meer kunde syne dem. Siden den Tid har min Herre heller ikke kunnet faae ringeste Underretning om dem.

Nu

Nu kand man vel tænke, hvor utaalmodig og vred og urolig min Herre maatte være over det, at han med sine egne Øyne havde seet paa, hvorledes den forfærdelige Storm og det brusende Hav havde dreevet Prindsessen bort, og var saaledes ynkeligen beroved sin Gemahlinde, hvilken han elskede høyere, end sig selv. Imidlertid dreve vi med vort Skib for Vind og Vove, hvor Strøm og Bølger vilde føre os. Vi holdte det ud, saa længe vi kunde, imod kommende Hav og brusende Bølger. Endeligen bloge Bølgerne saa stærkt ind paa Skibet, at det gik Stykker en Miles Vey borte fra Landet. Folk, Skib, all Ting blev forliist, undtagen min Herre, jeg og en Matros; thi vi tre hængde os fast ved en Mast, og havde baade Kræfter og Forstand til at styre den saaledes imod Bølgerne, at vi ragede ind med den paa Landet. Da vi nu kom til Lands, forsaam vi, at vi til all Lykke vare landede paa et Sted, hvor de Christne Krigs-Folk havde i Besiddelse.

Men den Glæde, som min Herre, Prindsen, havde over at have frelst sit Liv, var meget mindre, end den Bedrøvelse, han fornam over sin Gemahlinde, der var ham paa saa ynkelig en Maade beroved. Og som han ikkun stillede sig for, at hun alt laa i den dybe Grav, og skiult under de stolte Bølger, saa kunde han ikke stilles tilfreds, eller ved noget Middel trøstes; men hylede og klagede sig jammerligen for hen. Det var just om Natten vi landede; og som af Søe- og Salt-Vand vare gandske giennemvaade og forsmægtede, saa kom vi endeligen til en ringe Fisker-Hytte, hvor de toge venligen imod os, og bevyede os det beste de kunde. Saa snart jeg, efter forstanden Havs-Nød, havde forfrisket mig lidet, lod

jeg min Herre og Matrosen blive tilbage i denne Fisker-Hytte; og medens min Herre af Utaalmodighed jamrede sig over sin Gemahlinde, som han, efter sine Tanker, havde mist uden Haab at see hende nogen Tid meer, fik jeg fat paa en, som kunde vevvise mig hen til det nærmeste Qvarteer ved vores Armee, for at faae der nogen Underretning.

Udi all min Vanhæld var jeg saa lykkelig, at jeg kom til en temmelig stor By, som ikke laa længer, end en halv Mil, fra vores Hytte af at regne. Jeg fornam, at de Tydske havde deres Hoved-Qvarteer i samme By, og nogle Folk af det Westphalske Rytteri havde Post der.

Jeg forefandt sammesteds nogle af vore egne Officerer, og som de første, der mødte mig af dem ikke vidste, hvad Høflighed de vilde bevise mig, saa at jeg ikke kunde slippe fra dem, saa fortalte jeg dem ogsaa, hvorledes jeg havde lidt Skibbrud: hvor Prindsen, min Herre var: i hvad Tilstand han var, og at de uden Forhaling maatte lade ham faae Hielp og Forfriskning. Dette varede ikke længe, førend denne Tidende var udspredt over alle Qvartererne. Ja alle høye Generaler og Officerer fuldte strax med mig, enhver i Forsæt at aflegge efter deres underdanigste Pligt deres Opvartning hos min Herre, Prindsen. De giorde ogsaa Anstalt til Tilførsel af alle Slags, hvormed han kunde forfriske sig, og som de kunde tænke til, at han behøvede.

Efterat samtlige høye Krigs-Betientere havde aflagt deres underdanigste Compliment, berettede de min Herre, at alle Qvartererne havde faaet Befaling, Dagen efter at forføye sig til Hoved-Armeen; og at begg: Leyrerne laa hinanden saa nær, at ikkun

nogle

nogle smalle Veye giorde Skillerum imellem dem, hvilke de paa begge Sider maatte gaae over, forend de kunde komme til den bekiendte slette Egn omkring Joppen, der laa begge Krigs-Hærerne meget nær, og var særdeles beqvem, til at holde et Hoved-Felt-Slag paa.

De berettede Prindsen derhos, at der gandske vist inden to Dage vilde holdes et blodigt Felt-Slag imellem begge Armeer; thi som Krigen nu havde varet i 10 samfulde Aar, saa var Noradin bleven gandske ked deraf, heldst siden han saae, at de ideligen fik stærk og anseelig Undsætning fra Folk i Europa, saa at, naar han trøstede sig ved, at han skulde have ødelagt og udroddet den Christne Armee af Landet, inden han da vidste et Ord deraf, stode de i Marken imod ham med lige saa mægtig en Armee, som tilforn. Derfor havde han fordret vore Generaler til at møde ham med den samtlige Hoved-Armee paa bemeldte slætte Mark, for at afgiøre i et Hoved-Felt-Slag, hvem Landet Palæstina skulde tilhøre.

Da Prindsen, min Herre, fik denne Tidende at høre af dem, glædede han sig derover; thi det var det eneste der kunde fornøye ham i hans ellers store Bedrøvelse; saasom han er en Herre af et mandigt og heldemodigt Gemyt, der ey allene tragtede efter at indlægge sig et priseligt Navn, og at bevise sit Helte-Mod i saa vigtigt et Felt-Slag, som dette, hvorved han haabede at blive navnkundig. Dog kunde han midt i disse glædelige Tidender ikke bare sig, at han jo iblant brød ud med utaalmodige og fortvivlede Ord over den ulykkelige Modgang, han havde havt, at han havde mist det Kiæreste i Verden, sin saa høytelskede

Gemahlinde, Prindsesse Eleonore. Endeligen derefter overtalte nærværende høye Officerer ham, at han paa en kort Tid tog sig nogen Søvn og Rolighed til. Siden begav han sig paa Reisen til sine Folk, kom ogsaa derhen, hvor de stode; og, efter at han havde mynstret dem, førde han dem selv an.

Han rykkede ud med dem, og marscherede selv samme Aften hen til Hoved-Armeen, som alt var paa Færde og havde begyndt, at gaae over de smælle og snævre Veye, paa det dem des bedre kunde være vis paa at slippe vel ud, uden at overrumples af Fienden, og stray anden Dagen med god Forsigtighed sætte sig paa den slætte Plads udi en velskikked Orden til Felt-Slag.

Jeg troer vel, at det ikke her giøres nødig vidtløftigen at fortælle om dette navnkundige Slag, eftersom det ey er at tvivle paa, at de jo ere omstændelig og fuldkommen underrettede om dets Udfald, bedre end jeg kand fortælle det. Derfor vil jeg ikkun mælde om det nødvendigste, for saa vidt, min Herre, Prindsen, angaaer, og hans Tapperhed i samme Felt-Slag.

Det gik da saaledes til: Paa samme Tid, da vores Armee var i Begreb med at komme igiennem de snævre Steder og Stier, som den havde paa sin Side, stod og Sultan **Moradin** i fuld Marsch med sin Krigs-Hær at passere den snævre Vey, som var paa den anden Kant af den slætte Plads, hvor hans Armee havde staaet; saa at begge Hærerne om Morgenen, da det blev lys Dag, havde hin anden i Øye-Syn, siden de stode begge i deres Orden, ved hver sin Ende af den slætte Plads, den ene lige over for

den

den anden. Samme Dag gik og Trefningen for sig, en af de blodigste, man nogen Tid veed af.

De Christnes Armee bestod af 100000 Mand til Fods og 60000 Mand til Hest. Paa den venstre Side af de Christnes Krigs-Hær laa nogle høye Bierge, som strækkede sig langs med Havet. Paa den høyre Side gik en stor Bæk, ligesom et Morads at see til. Bag til vare de snævre Veye, hvor igiennem vor Armee havde vandret tilforn, hvor og vore Generaler havde opstillet Bag-Tropperne, hen ved 10000 Mand til Fods, fordeelte paa de nødvendigste Poster, for at bedække Passerne, i Fald vore Folk skulde nødes at drage tilbage. Paa den høyre Floy af vores vare de **Tydske** satte; paa den venstre **Spanier** og **Italierne**, og de **Franske** stode midt i Linien. Enhver af disse adskillige Nationers Tropper vare saaledes satte i Lave, ligesom de hver for sig skulde giøre Angreb, og de vare atter i deres tvende Floye fordeelte, saa at de i deres vel indrettede Orden vare at see til, som et hvert Folk for sig selv kunde have giort en heel Armee ud.

Den anden Linie af vore Folk havde samme Orden, som den første; men den var svagere. Den tredie Linie var stilled, som de tvende første, og i denne tredie og sidste Linie vare Reserve-Tropperne satte, som bestode af de Græske Folk, hvilke den Østerlandske Keyser med stor Møye havde samlet fra alle sine Lehn-Fyrster, og sendt os til Undsætning. Sultanen **Noradin** havde derimod stillet sin Armee i Orden paa en anden Maade; thi som han havde 200000 Mand til Fods og 100000 Mand til Hest, saa havde han sit Fodfolk i Midten og Ryttriet paa Floyene. Han var af de Tanker, at naar han falt os an med

sit Rytterie i den Orden, skulde han let kunde indvikle os, og bringe os i Uorden.

Da de nu paa begge Sider vare i den Orden, som de vilde holde for at gaae i Strid, og man blæste Allarm, trinede en ung Tyrk frem af Linien. Samme var meget vel skabt, havde en flink Hest, og sat prægtig og modig paa den. Hans Vaaben glimrede af Ædel-Stene; og som han ikkun reed fod for fod med et Spyd i Haanden, som Morene bruge, saa kunde man slutte, at hans Forlangende ikkun var, at en af vores Armee vilde træde i særdeles Ridder-Kamp med ham.

Da min Herre saae det, var han ikke saaledes Mester af sig selv, at han skulde lade denne Leilighed fare, ved hvilken han enten kunde indlegge sig Ære, eller døe som en mandig Helt. Da han kom i sin Marsch den unge Tyrk saa nær, at han var ham fast inde paa Livet, trinede han ud af sin Linie, og med den blotte Sabel i Haanden foer lige ind paa ham, for at kæmpes med ham.

Over dette Mellem-Spil holdte begge Armeerne Stille, og enhver var begierlig at see Udfaldet af denne Kamp; thi det Partie, som samme faldt lykkeligen ud for, giorde sig Haab om, at det skulde være en trøstelig Forvarsel til glædelig Seyer. Da nu de tvende Helte gik løs paa hin anden, og den unge Tyrk saae, at min Herre ikke havde andet Gevær, end sin Sabel, at gaae ham i Møde med; saa vilde han paa sin Side igien fæste saa ædelmodig og Helt-anstændig med ham, at han ikke heller andet vilde bruge, end sin Sabel. Derfor kastede han det store Spyd, som han ellers havde, fra sig, og greb til sin Sabel; og derpaa gave de begge Heste-

ne

ne af Sporen, og foere los, som tvende grumme Løver, paa hinanden. De gave hinanden intet efter i Forsigtighed, Tapperhed og Hurtighed, og bragte hinanden mange Stød og Sabel-Hug. Men hvor meget de end søgte at faae Fordelen fra hinanden, i Fald en kunde forsee sig i at afværge, og den anden dermed faae fuldkommenere Ram til sin Modstander, saa var dog all Ting omsonst; thi ikke een af dem giorde et eneste Hug eller Stød, som jo den anden afværgede, indtil min Herre med et ivrigt og forvovent Stød foer ind paa den unge Tyrk, hvilken, i det han vilde afværge, hug saaledes feil, at hans tunge Sabel sinkede ned paa Hestens Næse, og saarede Hesten saa dybt, at den blev skye, og stigede; saa at, om min Herre vilde have betient sig af den gode Fordeel, han havde ved den Uorden, hvori den unge Tyrk var bragt, kunde han ufeilbarligen have fældet ham; men tvært imod: min Herre gav ham Tid at sætte sig i Stand og Lave igien. Det hialp ikke, Hesten vilde ikke længer lystre Tøylen; thi saa snart den ikkun saae et Blink af Sabelen, blev den skye, steeg og kastede sig til Siden; saa at min Herre blev kied af at sætte efter ham, heldst da begge Armeerne i det samme begyndte at nærme sig; for at træde i Felt-Slag med hinanden. Prindsen maatte da og gaae til sin Post, for at efterkomme sin Pligt.

Klokken var ongefær 10, da Slaget gik an; og hvad forunderlige og mandige Bedrifter min Herre der viiste, skeede i begge Armeernes Paasyn, saa at de ere dem begge vel bekiendte. Saa ilde og ulykkeligt som det gik os paa den venstre Floy, hvor Italienerne og Spanierne stode, saa fordeelagtigt

tigt gik det os til Nederlag paa den høyre Fløy, som min Herre var Anførere for. Hvad de Franske angaaer, som Corps de Bataille bestod af, da tægtede de med saadan Tapperhed, at de ey allene holdte bestandigen ud imod Noradins Fod-Folk, som vare dem i Tallet overlegne; men bragte dem endog i Uorden. Saa at, om Fienden ikke havde været saa mandstærk, og havt saa mange at lade fremrykke i deres Sted, som de Franske lagde ned, saa tvivler jeg ikke, at jo den uovervindelige Franske Nation med sit hidsige og hæftige Anfald havde gandske ødelagt og nedsablet Sultanens hele Fod-Folk.

Imidlertid fik Noradin, som i egen Person førdte den høyre Fløy an, denne Tidende, at hans Rytteri paa der venstre Fløy var i stor Knibe, og færdig at tage Flugten. Hvorudover Noradin befandt det høy nødvendigst, i egen Person at forføye sig derhen, for med sin Nærværelse at sætte Mod i dem paa ny, og bringe dem til Trefning. Og som han kom med en anseelig Undsætning for sit Rytteri paa den venstre Fløy, saa gik og Slaget for Alvor an, og blev blodigere end tilforn. De toge Mod til sig, og de, der tilforn vare i Uorden, bleve samlede igien og satte i Orden. Udi den Trefning, som da gik for sig paa ny, holdt Noradin sig saa tapper og viselig, at alle maatte forundre sig over ham. Og som han omsider traf an paa de Sariske Folk, saa giorde han og et grueligt Nederlag iblant dem.

Prindsen, som førde de Sariske Tropper, var en af Eleonores Brødre; og som han i denne haarde Trefning tillige blev nedfældet, saa tog min Herre, som elskede ham inderligen, sig det saa nær, at han, for at hævne hans Død og at hindre Noradin,

at

at han ikke skulde fare frem med saa skrekkeligt et Nederlag, samlede sine Sqvadroner, og faldt Noradin an. Jeg kand ikke beskrive, hvilket Blod-Bad der da skeede; thi alt, hvad min Herre forekom, nedsablede han med egen Haand, og da han havde giort Lyst for sig, forefandt han endeligen Noradin selv.

Jeg fulgde strax ved siden af min Herre, og saae all Ting an. Men jeg kand ikke beskrive, hvor græsseligt og blodigt det gik til. I et Øyeblik var saa stort et Blod-Bad skeet, at man ikke kunde see Jorden for døde Kroppe, og dem, som enten vare nedsablede, eller saarede. Blodet flød Strømmeviis omkring os paa alle Kanter. Tvende Gange hug min Herre saa stærkt ind paa Sultanen, at jeg tænkte, han ufeilbarligen havde fældet ham. Men just da vi havde Sultanen i haardeste Knibe, kom Mustapha ansættende med et stærkt Ryttери i fuld Sporen-Streg, sin Herre til Undsætning. Han faldt ind paa os, og brød os med saadan Hidsighed igiennem, at min Herres Hest, som var afmægtig og færdig at falde ved de Saar, som den alt tilforn havde faaet, blev derved kast over Ende. Hvorpaa jeg sprang strax af min Hest, for at hielpe min Herre op, eller i det mindste at kaste mig over ham, at han ikke skulde kiendes. Men Fienden vrimlede saaledes Hobe-Tal omkring os, og havde saaledes indsnæret os, at vi ikke en Gang kunde faae Lov at dø der; men maatte overgive os, som Krigs-Fanger, til Mustapha. Derefter bleve vi begge af Mustapha fremstillede for Sultanen, som alt havde afslaget og adspredt Resten af de Folk, med hvilken min Herre tilforn havde angrebet ham til vores Undsætning;

ning; og derneſt bleve vi bragte til Noradins Hoved-Telt, og ſluttede i Jern-Lenker.

Medens det ſaa ſtod til paa begge Sider, faldt den morke Nat ind, ſaa at ingen til viſſe kunde tillægge ſig Seyeren; og begge Krigs-Hærene, uden at roſe ſig af nogen Fordeel i Slaget, maatte rykke tilbage. Men paa Val-Pladſen laa ſaa fuldt af døde Kroppe, at begge Parterne forſkrækkedes derover; ja det havde jaget ſaadan Frygt og Skræk i Sultanen, at han af vore Folk begierede, at man paa fire Dage vilde opſætte all Fiendtlighed, for at komme til Forliig med hinanden: hvilket vore Generaler ogſaa indgik, og derpaa fulgte da en Vaaben-Stilſtand paa tvende Aar.

Da Slaget var til Ende, vare vi begge alt i Noradins Telt indſluttede i Jern. Imidlertid troſtede vi os ſelv i beſtandig Taalmodighed, og ved den gudelige Nidkiærhed, udi hvilken vi havde opofret os for vor Religions Fremgang og Forſvar i den hellige Krig imod de Vantroe. Endeligen kom Sultanen ſelv til ſin Telt; men kun ſilde. Hvorpaa vi begge bleve fremſtillede for ham. Og da han med en foragtelig Mine havde ſeet os an, uden at tale et eneſte Ord til os, vendte han ſig om til Muſtapha, ſom ſtod hos ham, og ſagde: Jeg vil ſkienke dig diſſe Slaver; de maa høre dig til, og du kand lade og giøre med dem, ſom dig Lyſter. Muſtapha gav derpaa ſtrax Ordre at bringe os hen til ſit Qvarteer, hvor vi fik at vide, at der var ſlutted en Stilſtand. Siden bleve vi bragte derfra til Kairo med hans Følge, og ſamtlige andre Betientere; men det meſte, der ſmerter mig, er, at Muſtapha ikke vilde betænke den Fyrſtelige Herkomſt, min Herre er af, eller

hans

hans store Tapperhed og Fyrstelige Dyder; men derimod har handlet saa foragtelig og ubarmhiertig med ham, at han har villet bruge ham til en saa lumpen og uanstændig Forretning, nemlig at vogte noget Qvæg, og at være en Fæ-Hyrde; omendskiønt vi dog maa prise os lyksalige deri, og troste os, om ikke ved andet, dog derved, at han har ladet os begge blive sammen, den ene hos den anden.

Ebn Thaher havde udtalt. Prindsesserne havde imidlertid noksom givet med deres Miner tilkiende, at de havde hørt alt dette an med ømme Hierter, og ladet sig forlyde med stor Medlidenhed over saa brav, saa tapper og saa berømmelig en Mand og Fyrste, som Eberard var.

Hos Julima havde det virket saa meget, at hun fornam hos sig selv en tiltagende Kiærlighed. Ja, som hun nu ved Ebn Thaher havde faaet omstændig Efterretning baade om Eberards Fyrstelige Herkomst og høye Fortieneſter; saa glædede hun sig ved, at hun havde faaet saa meget at vide; thi hun havde frygtet tilforn, at han mueligen maatte være af ringe Bord, saa at det ikke kunde være hende anstændigt at fatte saadan Kiærlighed til ham, og derover havde hun giort sig mange Indvendinger imod sine Kiærligheds Tanker. Men ved det, som hende var bleven fortalt nu, vare alle slige Bekymringer forsvundne; og saasom det, hun ellers havde frygtet for, stod hende ikke længer i Veyen, saa fattede hun og det faste Forsæt, ey allene at arbeide paa, at han kunde blive løst af Jern og sine Fange-Lænker; men endog at hun vilde bestandig elske ham, og paa alle muelige Maader stræbe at vinde og at binde hans Hierte.

Hun

Hun trøstede sig selv med det Haab, at hun nok skulde naae hendes Ønske. Den Forhaabning gjorde hun sig deels deraf, at hun havde hørt af **Ebn Thaher**, at Prindsen havde inderligen elsket sin forrige Gemahlinde **Eleonore**; deels deraf, at samme hans Gemahlinde nu var død; saa at, siden han havde mist hende, skulde det blive des lettere at overtale ham til Kiærlighed for hende. Hun tænkte: du har hørt, at han er en Prinds, som kand elske baade inderlig og beständig, og, siden han har mist sin forrige Gemahlinde, er han nu ikke længer bunden til nogen; men kand frit ud give sit Hierte bort, til hvem han vil. Disse tvende Aarsager fandt hun saa kraftige, at hun i deres Betragtning blev meer og meer bestyrket og hæftig i sin Kiærlighed, og fattede bedre Forhaabning om Fremgang dermed, end hun tilforn havde haft. Endelagen, da hun nu vilde gaae bort, takkede hun **Ebn Thaher**, at han havde undet hende den Fornøyelse, og fortalt hende saa udførligen om den fornemme Slaves Herkomst og selsomme Skæbne. Dog vilde hun ikke saa blotte sig for **Ebn Thaher**, at hun vilde sige ham, hvo hun var. Men alligevel under Skin af, at hun havde Medynk over dem, og vilde unde dem noget, hvormed de i deres haarde Slaveri kunde pleye sig; ja at det tilige skulde lade, at hendes Medlidenhed gik saa vidt, at hun ved Leilighed vilde arbeide paa at skaffe dem deres Frihed, eller mage det saa, at man medhandlede dem bedre, saa bød hun **Ebn Thaher** noget Guld, saa meget, som hun og Prindsesse **Phedime** den Tid havde hos sig; og nødte ham til at tage derimod.

Derpaa

Derpaa forfoyede hun sig fra Kilden i langt bedre Humeur, og meer fornoyed, end tilforn. Men hun fornam derhos, at hendes Hierte var af Kiærlighedens Lue hæftigere antændt; saa at hun ikke længe kunde tvinge sig, at hun jo skulde blotte sit Hiertes Mening for **Phedime**, og derpaa taler til hende med disse Ord: Sug mig vel, min kiære Søster (saaledes kaldte de hinanden indbyrdes) maa I ikke tilstaae, at man iblant vore egne Folk ikke skal kunne treffe slige Dyder og Fortienester, som man ellers finder hos vore Fiender. Ja I skulle ikke kunne nævne mig en eneste Dyd, som nogen af vor Nation kand besidde i høyere Grad, end Prindsen af **Westphalen**. Jeg maa ret bekiende, at det dog er en umenneskelig Ubarmhiertighed, at man saa jammerligen vil plage en Prinds, der fortiener all Verdens Kroner og Konge-Spiir, med saa ulideligt et Slaveri og saa haarde Lenker, ja, sætte ham til saa gemeen en Forretning, som at være Fæ-Hyrde. Jeg beder eder, min hierte Søster, for alt det i Verden er, hielper mig i den Post med gode Raad, og optænker mig dog et Middel at redde ham af dette slemme Slaveri. Hvor maa man ikke bevæges til Medynk, naar man betænker den fortreffelige Gestalt, de yndige Gebærder, den anseelige Majestæt, den Beleyenhed, som tindrer af hans Øyne, over all Ting endnu den ubeskrivelige Tapperhed, den priselige Høymodighed, den uryggelige Bestandighed i all hans Modgang og Vanhæld. Ach! kiære Søster, heller ham, end ti **Mustapher**. Gid jeg var saa lykkelig, at han blev mig tilbuden i Steden for den **Mustapha**, som nu endeligen vil nøde mig paa!

Efterſom **Phedime** tvært imod bar ſtor Godhed for **Muſtapha**, ſaa ſaae hun det gierne at Prindſeſſe **Julima** forelſkede ſig i anden. Og endſkiønt **Phedime** var en oprigtig og fortrolig Ven af **Julima**, ſaa veed man dog nok, at Venſkab aldrig er ſaa ſtort eller oprigtigt, at man jo i Kiærligheds Sager foretrækker ſin Fordeel for en andens, og beqvemmer ſig ingenlunde til at afſtaae en anden den, man ſelv høyligen elſker. Man kand derfor vel tænke, at **Phedime** lovede **Julima** at ville gaae hende til Haande i alt, hvad hun kunde, og med forenede Kræfter ſtræbe at faae Prinds **Eberard** udreddet af det uſle Slaveri, ſom han gik udi. Og ſom man vel veed, at naar man raader nogen det, den gierne giør hørt, ſaa har man ikke ſynderlig Umag med at overtale det ſamme, ſaa gik det og til her. Thi ſom **Phedime** ſnakkede hende alt efter Munden, og bragte for alt, hvad hun vidſte at kunne fornøye **Julima** og ſtyrke hende i hendes Kiærlighed, ſaa kand man vel tænke, at hun uden Vanſkelighed fik Bifald af **Julima** i alt, hvad hun ſaaledes foreſlog.

Medens dette gik for ſig imellem Prindſeſſerne, forføyede **Ebn Thaher**, efter at han havde forrettet hvad han ſkulde, ſig ogſaa hen til ſin Herre, Prinds **Eberard**. Og da han kom ham nær, ſmilede han, og ſaa de med et gladere Anſigt, end han pleyede at ſætte op, til ſin Herre: Nu kand Prindſen, min Herre, give ſig tilfreds, og ikke længer bekymre ſig for **Eleonores** Skilderi, ſom han har miſt; thi med mindre jeg ſærdeles tager Feil, da troer jeg at være kommen efter, hvo der har taget det? Og ſom jeg ſeer dem an for' høye Stands-Perſoner, og ſaadanne kand ſkee, ſom ikke have deres Lige her i Landet,

ſaa

saa troer jeg nok, at, hvad Skilderiet angaaer, skal min Herre faae det mageligen igien. See her, siger han, og viser ham med det samme et Guld-virket prægtigt Torklæde, hvori en Deel myntet Guld var indknyttet, see her, siger han, der see I virkelige Prøver paa, hvilke høye Personer de maa have været.

Derpaa fortalte han sin Herre, hvor særdeles det var tilgaaet med ham, da han sad ved Kilden; hvor begiærlige de ubekiendte Personer havde været efter at faae all Ting med sine Omstændigheder at vide af ham; hvor fornøyede de vare blevne, da han havde fortalt dem det, hvilken Medlidenhed de havde ladet see over hans haarde og elendige Tilstand; men da **Ebn Thaher** beskrev for sin Herre, hvorledes den ene af disse to, som skulde være den fornemste var skabt, saa merkede Prindsen, at han fornam en hemmelig besynderlig Bevægelse hos sig, hvori ham tillige anede et Slags Kiærlighed, der saa uforsmerkt tiltog meer og meer; og derimod den Bekymring og Hierte-Sorg, som han ellers havde over sin Gemahlindes Død og Forliis, hvilken han bildte sig stadigen ind at være druknet, tog med de samme meer og meer af.

Af det, at Prindsen havde faaet nogenledes Nys om, hvor **Eleonores** Skilderi maatte være, blev han saa inderlig glad og fornøyed, at, om end aldrig Sygdommen, hvori han var falden, fordi han havde taget sig samme Skilderies Tab saa nær, havde stillet sig af sig selv, saa havde denne glædelige Tidende, som han fik ved **Ebn Thaher** derom, allene nokſom kunnet bringe ham til Rette igien. Og man kand dutte, at det særdeles maatte fornøye ham at høre **Ebn Thaher** fra først til sidst fortælle, hvad

der havde tildraget sig med de tvende bemeldte Personer; thi efter at han havde hørt ham ud, begyndte han at faae et gladere Ansigt, og syntes at blive meer rolig i sit Sind. Nu merkede Ebn Thaher vel, at hans Herre blev paa en sød og behagelig Maade ret hierteligen glad over det, han berettede ham; og derfor forsømde han sig ikke heller, men betiente sig af samme Leilighed til at sætte Lyst i ham, og at opmuntre ham til selv at see og kiende bemeldte ubekiendte Personer. Hvilket endeligen var Ebn Thaher let at giøre, og kostede ham ingen Umag, siden hans Herre, Prindsen, selv havde saa stor Længsel efter at faae sit Skilderi igien, som det eneste, han meente at have til Afmindelse af sin høytelskede Gemahlinde Eleonore. Og omendskiønt den Nysgierrighed hos Prindsen til at see dem, kom maa skee af en anden Kiærligheds Drift, endskiønt det skulde hede, at det ikkun var for at faae sit Skilderi igien; under hvilket Skin han best kunde dølge det, som laa ham ellers om Hiertet.

Det blev da deres faste Beslutning, at de vilde begive sig hen til Kilden igien; thi de bare ingen Tvivl om, at jo disse tvende fremmede Personer, siden de havde været der to Gange tilforn, skulde vel indfinde sig oftere. De gik da ogsaa begge, baade Prindsen og Ebn Thaher derhen. Men Prindsen vilde, forend han gav sig i Samtale med dem, see og betragte dem forud forend de kunde blive ham vaer. Derfor lod han og Ebn Thaher, for at giøre dem godtroende, gaae hist og her omkring i Skoven. Imidlertid havde Prindsen forstukket sig paa et Sted ved Grotten, hvor ingen kunde see ham;

men

men han derimod kunde baade see og betragte hver een, som kom til Kilden.

En Times Tid, eller noget meer for Solens Nedgang, kom begge Prindsesserne spadserende derhen. Men over det at Zulima ikke fandt Slaverne der, som hun pleyede, blev hun særdeles ilde til Mode. Træt var hun af det, hun havde spadseret, og gaae længer, for at finde dem, vilde hun ikke heller. Thi hun vidste ikke, hvor hun egentligen skulde søge dem, eller hvor de pleyede at holde sig op? Derfor satte hun sig ned paa Græs-Bænken ved Kilden, og Phedime maatte og sætte sig hos hende.

Nu var Prindsesse Zulima kommen saaledes til at sidde, at Prinds Eberard havde hende lige for Øynene, og kunde noye see baade hendes Skabning, og hver en Mine, hun giorde. Den Deilighed og Yndighed, han saae større, end nogen Pendsel kunde skildre, betog ham saaledes strax, at han fornam samme Bevægelse hos sig, som han tilforn havde fornummet af den Forestilling om hendes Skabning og Deilighed, som han havde giort sig af Ebn Thahers Beskrivelse. Saa at, dersom Eleonore ikke havde lagt ham saa meget om Hiertet, som hun laa, saa havde gandske vist Prindsesse Zulima formedelst sine ulignelige Egenskaber og Skionhed bleven i samme Øyeblik Mesterinde derover.

Da de nu begge havde sat sig ned, sagde Phedime til Zulima: I have intet for eders Gang, hierte Søster, siden I ikke finde Prindsen af Westphalen her. Ja, svarede Prindsesse Zulima derpaa, jeg kand ey heller tilfulde beskrive eder den Bekymring, som jeg er udi derover. Thi I erindre eder vel, at Ebn Thaher berettede i Gaar, at Prind-

sen af **Westphalen** var falden i en Sygdom. Nu gior jeg mig hundrede bedrøvede Tanker, og kand ikke stilles tilfreds, førend jeg faaer ham personlig at see. See, see her, **Phedime**, her var det, vi fandt ham liggende i sin søde Søvn.

Ja, ja, svarede **Phedime**, det var der paa det søde Sted, hvor I havde den uskatterlige Lykke og Fornøyelse at see en Prinds, som jeg vel troer iblant alle Mennesker at have ingen Lige i Skabning og Dyder. Jeg for min Person var ikke saa lykkelig som I, eller havde den Fornøyelse samme Gang at see ham; thi I, blev hun smilende ved, vilde io, at jeg skulde lade eder gaae allene, og have den Fornøyelse at betragte ham saa meget, som I vel gad.

Ach! min kiære Søster, svarede **Julima**, vær forsikret, at det Syn har kostet mig megen Uro og mange plagende Tanker for den Skind-Syges Skyld, som mig paakom over **Eleonores** Skilderi, hvilket jeg fandt hos Prindsen af **Westphalen**. Og vist nok havde jeg villet giøre mig flere Tanker og Bekymringer, dersom ikke **Ebn Thaher** havde trøstet mig saa vel i Gaar, da jeg fik den Underretning af ham, at **Eleonore** er ikke meer til i Verden.

Det er sært, svarede **Phedime**, jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal finde mig deri. I have vel aabenbaret mig eders Kiærlighed for Prindsen; men at I skulle have fundet en Aarsag hos ham, til at være fortrydelig over en anden, helst da eders Kiærlighed endnu ikkun er saa got som først begyndt, det er det, jeg ikke veed Rede til.

Herudover fortalte Prindsesse **Julima** hende først, hvorledes hun var kommen over **Eleonores** Skilderi udi Prindsens Haand, da han sov, som

hun

hun og havde taget til sig. Hun aabenbarede tillige, at, siden hun havde fundet dette Skilderi hos ham, hvoraf hun kunde slutte, at han havde en anden, han elskede; saa var hun derover bleven betagen af saadan mi undelig Fortrydelse, at vel mueligt hendes Kiærlighed derover havde taget hastigere til. Men saasom hun nu kunde slutte af det, **Ebn Thaher** fra først til sidst havde berettet hende, at Prindsen af **Westphalen** havde gandske mist **Eleonore**, og at hun ikke var meer til i Verden, saa havde hun givet sig tilfreds omsider, som hun ikke havde giort, hvis saadan en Medelskerinde, som billigen burde elskes først, siden hun var hans Gemahlinde, havde levet endnu.

Prinds **Eberard** havde holdt sig hidindtil stille, og ligget og luret paa det Sted, hvor han havde forstukket sig; men nu, da han horde, at Prindsessen havde hans Gemahlindes, **Eleonores**, Skilderi, kunde han ikke bare sig længer. Og for at fordre og faae det af hende i Tide, siden han en anden Gang ikke kunde vente at treffe saa god en Leilighed, saasom han ikke kiendte hende, ikke heller vidste, hvor hun var at finde, saa sprang han i en Hast ud af Grotten, hvor han havde skiult sig, kastede sig ned for denne priisværdige Prindsesses Fødder, og tiltalede hende saaledes: Dydige Deilige, som jeg ikke har den Ære at kiende! I den ene sande Guds Navn, som vi begge bekiende, fra hvilken allene I have faaet alle de store Dyder og Gaver, hvormed I er ziret, drister jeg mig til at bede eder, at I ville have Medlidenhed med mig, som billigen regnes for det ulyksaligste Menneske i Verden; og nu, da jeg ellers har sat all Ting til, som jeg eyede; men fornemmelig det,

som jeg elskede over all Ting, min Gemahlinde, at J ville overlade mig det, som ikke kand være eder til ringeste Nytte; men er derhos det eneste, som kand fornøye og trøste mig i all den Hierte-Sorg, jegmaa udstaae.

Julima, som tænkte, at hun havde siddet i en god og sikker Ensomhed med **Phedime**, blev over den uformodentlige Tiltale og dette Syn særdeles forskrækket. Og naar hun overveyede, hvorledes hun i god Fortroliahed havde udladt sig med sin hiertens Mening for **Phedime**, hvilket Prinds **Eberard** maatte have hørt Ord fra Ord; saa blev hun af Undseelse skamrød i sit Ansigt; men den Rødme gav hendes Farve en ny yndig Skattering.

Dog det, der var skeet, var skeet; og Anledningen begreb hun vel, at hun selv havde givet. Hun betænkte og, at Prinds **Eberard** af det, han havde hørt hende nyligen tale fortrolig med **Phedime**, havde nokſom begrebet den Kiærlighed, hvilken hun af Skrøbelighed havde fattet for ham. Ikke desmindre vilde hun dog tvinge sig, og saae ham derfor med stolte Miner an. Men hvor meget hun end stræbede at forstille sig, kunde hun dog ikke saa aldeles forvende sine Miner, at jo nogen Kiælenskab og Forlibelse kunde merkes af det Øyesyn, som hun undertiden kastede til Prindsen. Omsider, da hun havde siddet lidet, uden at mæle et Ord, kunde hun ikke bare sig længer; brød derfor over tvært med et, og, efter at hun havde bedet Prindsen sætte sig nærmere til hende, end han af sig selv torde som Slave; saa talede hun til ham, som følger.

Aldrig havde jeg tænkt, at saa dydig og høymodig en Prinds, som Jer, skulde kunne have overtalt sig til, paa saa trædsk en Maade, at udspeide mit

Hiertes

Hiertes Mening. Jeg tilstaaer, min kiære Prinds, at J alt for vel have fornummet den af det, som jeg trohiertig har talt med min Søster **Phedime**; men over alt seer jeg eders Gemyt an, for at være alt for brav og ædelt, end at J skulle kunne forhaane mig i min Skrøbelighed. Og som jeg formoder, at J med større Forstand og Beskedenhed vide at føre eder op i den Post, end jeg besidder, som jeg bekiender selv; saa nytter det til ingen Ting, at jeg længer vil dølge det for eder, hvoraf J ikke have hørt, uden alt for meget. Endeligen veed jeg meget vel, hvad der kand følge paa, og hvad den Anledning vil føde af sig, som jeg giver eder, ved det, jeg reent ud erklærer, at jeg elsker eder. Men dette vil jeg sige eder tillige, at, dersom J siden lade haant om mig for de Kiærligheds Tanker, jeg har fattet til eder, og ville drive Spot dermed; saa skulle J, hvorledes J end ville optage det, i det mindste befinde, at der endog midt iblant Barbarer kunde findes Folk, som vide at skiønne paa Dyden; at der endog ere saadanne Prindsesser, som forstaae at agte og ære brave Prindser, lige saa vel naar de ere henkastede i det ringeste Slaveri, som naar de sidde paa de mægtigste Throner. Til Slutning kunne J vel, min kiære Prinds, selv merke af det, som J allerede have hørt, hvor magtpaaliggende det var mig, at beholde det Fruentimmers Skilderi, som J elske saa høyt. Dog siden jeg bilder mig ind, at hun ikke meer er til, saa at jeg ikke tør frygte, at hun skal overgaae mig i den Ære, som jeg nu paastaaer at have frem for nogen, nemlig at jeg, siden hun nu er død, elsker eder saa høyt, som ingen i Verden: saa lover jeg eder herved, at jeg vil levere eder hendes Skilderi igien. Derhos

lever jeg i det Haab, at den Umag, som jeg tænker fremdeles at giøre mig, for at vinde eders Hiertelaug, skal og kunne formaae eder til at elske mig.

Aldrig var Prindsessen bleven saa forskrækket, da Prinds **Eberard** tilforn kastede sig saa uformodentligen ned for hendes Fødder, at jo Prindsen blev meer forskrækket endnu over den selsomme Tale, han havde hørt af **Zulima**; over det at han fandt saa stort et Hierte og saa stor en Kiærlighed i slige Lande, iblant et Folk, hvis største Fornøyelse bestod ellers i et umenneskeligt Barbari.

Saa meget følede Prindsen, at, naar han betragtede Prindsessens yndige Mildhed, hendes bevægelige Sødtalenhed, den Majestætiske Belevenhed, som fremstraalede af hendes Øyne, det behagelige Væsen, hun havde, saa yttrede alt dette saadan uimodstaaelig og igiennemtrængende Kraft, at, endskiønt han ikke kunde glemme sin **Eleonore**, som laa ham stedse i Sind og Tanke, saa havde han dog fundet saadan en Behag i Prindsessen **Zulima**, at han ikke var god for at dæmpe den Kiærlighed hos sig, som havde aldeles indtaget ham. Og naar han iblant de adskillige Tanker, som alle faldt ham ind paa en Gang, stillede sig for, at **Eleonore** nu var død og druknet i Havet, nu ikke meer at tænke paa, nu ikke at see meer, det Ægteskab imellem hende og ham havde Ende, saa blev hans Kiærligheds Anfægtning for **Zulima** des større og des hæftigere.

Ja omsider kastede han sig nok anden Gang ned paa Knæ for **Zulima**, og sagde: dydigste Prindsesse, bevis eders ringeste Træl den Naade, at I ikke ville fatte den Tanke om mig, at jeg skulde være saa uforstandig, saa fuld af Indbildning, saa uskiønsom, at jeg

skulde

skulde optage eders uforskyldte Naade anderledes, end
jeg bør, eller give den andet Navn, end ulignelig Medli-
denhed over en betrængt Slave. Og dette vidner jeg
dyre i all Sandhed, at J maa være, hvo J ville; thi jeg
er ikke saa lykkelig at kiende eders høye Person af Navn,
saa skal jeg aldrig, saa længe jeg lever, glemme den ufor-
skyldte Naade, J kaste paa en betrængt og i Slave-
Lenker sluttet Prinds. Og Gud give, at jeg vidste,
om min **Eleonore** var død, og jeg var løs fra det
Egte-Baand med hende! Gud give, at mit Hierte
var saa frit, at jeg kunde give det til en anden! Da
vilde jeg opoffre mig eders Kiærlighed, da vilde jeg
agte det høyere at være eders Træl, end at besidde
alle Verdens mægtige Throner.

Derpaa svarede **Julima**: sødeste Prinds, det
var ingen høy eller ædel Siæls Kiende-Tegn hos
mig, om jeg vilde lægge mig efter at giøre eders Hier-
te afspænstigt fra eders Gemahlinde, **Eleonore**, om
hun var endnu i levende Live. Men, siden det har
behaget Gud, hvis alvise Forsyn styrer all Ting til
sit Maal, saaledes at befale over Elementerne, Vind,
Storm og det Bølge-skummende Hav, at eders kiære
og dydige Gemahlinde, **Eleonore**, ligger skiult i Ha-
vets Dybhed, saa kunne J vist nok slutte deraf, at
samme Gud heller ikke finder nogen Mishag i den
Kiærlighed, som saadan Prindsesse har fattet for eder,
der i Byrd og Værdighed er eders Lige. Thi ville
J egentligen vide, hvo jeg er, da er jeg **Sultanens**
yngeste Dotter, og Arvinø til alle hans Riger.

Da Prinds **Eberard** hørde dette, vidste han
strax af Forskrækkelse ikke, hvad han skulde sige; og,
siden han havde af hendes egen Mund erfaret, at hun
var Kron-Prindsessen, forglemte han ikke den un-
derda-

derdanigste Respect, han var skyldig, men med langt større og dybere Underdanighed, end tilforn, kastede sig ned for hendes Fodder: Hvad? mægtigste Prindsesse, sagde han, skal jeg vel troe, at J er den navnkundige og ulignelige Zulima, om hvilken man med saa almindelig en Berømmelse ved at tale i Europa, Asia og Africa! Nei, allernaadigste Prindsesse, jeg er alt for ringe til, at en af de allerpriseligste Prindsesser i den gandske Verden skulde saa dybt fornedre sig selv, at hun med Kiærligheds Lenker skulde binde sig til saa ussel og foragted en Slave. Jeg vil ikkun udbede mig den Naade, at jeg maa forblive i mine Trældoms Jern, og sukke under dette mit Aag. Stormægtigste Prindsesse, lad mig kun blive det jeg er, en Træl, en betrængt Skave. Lad mig kun i mit ulykkalige Slaveri søge deri min eneste Fornøyelse og Tids Fordriv, at jeg med største Vamodighed tænker paa min forrige og over all Ting i Verden høytelskede Gemahlinde, som mig er berøvet; thi, naar jeg stiller mig hende for, da er jeg saa fordybet i min Sorg, at intet, hvad det og er, er i Stand til at anfægte mig, eller betage mig min Græmmelse.

I det mindste, svarede Zulima, ville vi dog sætte Prøve paa, om J ikke staa til at overtale, hvor ubevægelig og følesløs J nu end synes at være. Men denne Gang tør jeg ikke holde eder længer op; thi det er vel paa Tide, at J tage eders Forretning i Agt; og, om jeg længere sinkede eder fra eders Gierning, eller nogen i det samme skulde komme over og see Eder hos mig, skulde J maa skee siden have Fortræd deraf. Jeg vil da for denne Gang tage Afskeed med eder, og imidlertid arbeyde paa at faa eder los fra det Slaveri, som den ubarmhiertige Mustapha har

sat

sat eder til. Og, siden jeg nu ikke har Eleonores Skilderi hos mig, saa see der, jeg vil give eder mit saa længe; naar jeg taler med eder igien, skulle J bekomme Eleonores. Men dette vil jeg bede eder derhos, at J tage eder i Agt, for alt det eder kiært er, at ikke Mustapha komme over mit Skilderi i eders Eye og Værge.

Medens hun saaledes talede med ham, stod hun op, og leverede ham sit Skilderi, som var forvaret i et Fotteral, der var prægtigt og kostbart. Prinds Eberard stod længe i Beraad, om han skulde tage derimod? Endelig, saasom han fandt hos sig selv en selsom Lyst og Fornøyelse (som han snart ikke vidste, hvad han skulde ansee for) til at tage derimod, saa tog han det ogsaa af hendes Haand. Men med det samme knælede han for hende, og kyste paa Slæbet af hendes Kiortel, med hvilken Afskeed begge Prindsesserne skildtes fra ham.

Derefter forføyede Prindsen sig ogsaa bort at oplede Ebn Thaher, som imidlertid havde holdt sig ikke meget langt fra dem. Og da han kom til ham, fortalte han ham, medens de begge gik til deres rinege Forretning at rygte deres Hiord, alt, hvad ham var vederfaret ved Kilden.

Just samme Aften, da den Samtale kort tilforn var holdt imellem Zulima og Prinds Eberard, kom Sultanen tillige med Mustapha ind i Prindsessens Gemak, for at giore en Besøgelse og fordrive en Times Tid hos hende. Nu kand man vel slutte, at det var en ønskelig Leilighed for denne Favorit, Mustapha, som han og vilde betiene sig af. Og, naar han saaledes fik Leilighed at komme ind til hende, saa gik han heller ikke nogen Tid bort, uden han

paa

paa en eller anden Maade havde saa hemmeligen lade det sig forstaae, at han ønskede intet heller, end at gjøre hende, hvori han kunde, nogen Tieneste og Fornøyelse.

Foruden **Phedime** vare andre fornemme Damer samme Gang inde i Gemakket. Og det var **Sultanens** Tilladelse, at de alle skulde være derinde, og han havde tillige befalet, at man skulde snakke om noget, hvorom alle og enhver i Selskabet kunde have Frihed at tale. Her tænkte Prindsesse **Julima**, at hun havde god Leilighed. Og siden hun havde sin Hensende derunder, saa dreyede hun saa længe om med sin Tale, at de omsider kom i Snak om Slaget ved **Joppen**. Og som man vel veed, at det er en almindelig Hof Skik at rose dem gierne, som staa i Credit og ere Favoriter til Hove; saa snakkede man saa længe omkring, at efter at man i høyeste Maade havde berømt **Sultanens** Bedrifter i dette Slag, kom man siden til at rose den Manddom og Tapperhed, som **Mustapha** havde sammesteds vist. Og Prindsessen, som derforuden havde ført adskillige andre paa Tale i Slaget, siger iblant andet, at saaledes, som hun havde hørt fortælle om Udfaldet i dette Slag, saa skulde de samme Gang have faaet en Prinds fangen, hvilken havde sat saa haardt an paa **Sultanen** selv, at han havde været i største Knibe; men at **Mustapha** havde reddet hendes Hr. Fader **Sultanen**, og taget tillige bemeldte Prinds til Fange. Ja, svarede strax **Sultanen** derpaa, det er sant nok; og havde ikke **Mustapha** kommet mig net op til Hielp, saa havde vist not enten Prindsen eller jeg, bleven der paa Stedet. Jeg kand nok sige, at jeg aldrig har seet nogen fægte, enten med saadan Tapperhed, eller

For-

Forsigtighed, som Prindsen af **Westphalen**. Tvende Gange brød han igiennem de Folk og Tropper, som jeg befalede over: og aldrig havde vi bleven hans Person mægtige, om vi ikke havde havt fleere Folk, end han, som vi idelig kunde sætte til, hvorved vi og tvang ham at overgive sig til Fange.

Men, spurgde **Julima**, hvor har man da siden giort af denne fornemme Slave? Derpaa svarede **Mustapha**: **Sultanen** har skienket mig ham, og han er min Slave. Men siden han har været saa forvoven og dumdristig, at han gik **Sultanen** saa haardt paa Livet, saa syntes mig, at ingen Straf kunde være haard nok for ham. Derfor har jeg giort ham til min Fæ-Hyrde.

Hvad? Sagde **Julima**, skal jeg troe, at saa graf en Herre, som **Mustapha**, ikke bærer større Hoyagtelse for Dyd og Tapperhed? Er det vel muelig, at den Ædelmodighed, som han finder hos en mand, der tragter efter Ære og Berommelse, ikke kulde kunne-overbevise hans Samvittighed om, at han i den Post handler imod sin Pligt?

Men, naadigste Prindsesse, gav **Mustapha** til Biensvar, kunne I da vel ogsaa bære Medlidenhed med et Menneske, som trende Gange i Bitterhed har opløftet sin Sabel over eders Hr Fader, **Sultanen**, for at fælde ham; og vist nok havde myrdet den dyrebare og mægtige Herre, som har avlet eder til Verden, hvis ikke himlen havde føyet det saa lykkeligt, at jeg formedelst det hæftige Anfald, jeg giorde paa ham med min Hest, havde kast baade ham og Hest over Ende.

Ja, svarede Prindsessen, det maa staae derhen; men hvorom all Ting er, finder jeg dog Billighed i

at

at agte Dyden høyt, hvor den ogsaa findes. Finder jeg den hos min Ven, da elsker jeg den: finder jeg den hos min Fiende, jeg ærer den dog. Nej, jeg kand umueligen holde med, at man ikke vil betænke enten ens Herkomst, eller Dyd; men sætter en Prinds i selvsamme Slaveri, som enhver anden bliver sat i; ja medhandler ham verre, end et umælende Bæst, ved at lægge ham Jern-Lenker og haard Trældom paa. Det er sandt, han har loftet sin Sabel imod min Hr. Fader; men skal jeg kalde det høy Forgribelse, som skeede i en Trefning, hvor han stod, og skulde, som brav Soldat, efterkomme sin Skyldighed? Skal han da lide og straffes, fordi han har ført sig op, som en tapper og priselig Herre?

Saa vilde I da, naadigste Prindsesse, svarede **Mustapha**, handle mildere med ham, og bruge ham til anstændigere Forretning, dersom han var i eders Vold? Ja vist vilde jeg, svarede Prindsessen, jeg vilde holde mig det for en Ære, at jeg eyede saa fornem en Slave. Og eder maa jeg ret forundre mig over: da I er saa meget for at udlede fornemme Personer til at opvarte og følge eder, hvor I komme frem, hvorfor have I da ikke taget ham an iblant eders Opvartere og Huus-Betientere.

Naadigste Prindsesse, svarede **Mustapha**, I tage eder ham temmelig nær an, og jeg skal vide at rette mig efter eders gode Erindring. Siden fik han en anden Materie at tale om paa Bane: og efter at de havde siddet noget, tog **Noradin** Afsked og gik.

Imidlertid dette stod paa, giorde Prinds **Eberard** sig paa sin Side adskillige flere urolige Tanker over den uformodentlige store Ære og Lyksalighed, som ham var vederfaren. Det var ham ikke saa ta-

get

get om det Guld og de Ædel-Stene at giøre, han
havde faaet af Prindsessen, eller den Befrielse fra
Slaveri, som han havde i Vente. Men han gru-
blede fornemmelig over, at han ikke kunde indbilde
sig, at en Prindsesse, der var en af de deiligste i Ver-
den, ja eneste Arving til et mægtigt Keyserdom, el-
skede ham saa inderligen. Og, naar han tillige stil-
lede sig for, at Eleonore maatte være forgaaen, og
efter all Rimelighed druknet, saa syntes ham, at
han ikke kunde andet, end lade sig overtale til en sød
Gienkiærlighed for Julima; og det saa meget meer,
siden han fandt, at han var hende forpligtet for den
høye Naade, hun havde bevist ham, og burde vise
sig taknemmelig derfor.

Det gik her til med Prindsen, som det pleyer i
lige Tilfælde med enhver. Nemlig naar man vakler
i sit Forsæt, og staaer i Beraad, enten man skal
blive ved at elske det, som man har elsket for, eller
man skal beslutte at fatte Kiærlighed til den, som man
finder elskværdig, saa falder det af sig selv, at man
narest udvælger at fæste sine Tanker til den sidste.
Ebn Thaher, som var yngere, og derfor færdigere
og drisigere, naar det kom an paa at giøre Foran-
dring i noget, forestillede sin Herre: at Eleonore nu
var død, hende kunde han aldrig tænke til at see meer;
og det var vel daarligt af ham, om han ikke vilde
være los af sine Lenker og Trældom, naar han saae
saa god en Leilighed dertil, som denne. De kunde
co aldrig finde nogen bedre til at bekomme deres Fri-
ed igien, end naar han vilde love Prindsesse Juli-
ma i sit Forkiøngende, og efter hendes Erklæring fat-
te Kiærlighed til hende.

Prindsen foreſtillede ſig den ulignelige Deilighed, hvormed Naturen havde prydet Zulima, han eftertænkte den uforſkyldte Godhed og Naade, ſom hun allerede havde bevijſt ham. Og naar alt dette løb ſammen i hans Hoved, ſom ſelv beſad et fromt og got Hierte af Naturen, ſaa kand man vel ſlutte, at det virkede ſaa meget hos ham, at der feilede ikke meget, at han jo aldeles blev indtagen af hendes Perſon. Han laa hele Natten ſaaledes i adſkillige Tanker. Snart kom ham hans kiære Eleonore for; ſnart Zulima med alle ſine ſkionne og rare Dyder, hvilke han med Forundring havde fundet hos hende.

Dagen efter foere Prindſeſſerne atter efter Sædvane ud i Skoven; men i Steden for at finde de tvende Slaver, for hvis Skyld de vare komne, ſaa fandt de andre beſkikkede i deres Plads. Hvorover Zulima ſtrax blev glad. Thi hun var af de Tanker, at Muſtapha havde taget dem an iblant ſine Huus-Folk, og hun haabede, at, naar hun kom hiem, ſkulde hun kunne finde dem der. Men da hun ikke fandt dem, vidſte hun ikke, hvad hun ſkulde domme, og blev heel utaalmodig derover. Den Uro tog Dagen efter meer til. Og ſom hun endnu ikke havde fundet dem paa det ſædvanlige Sted, ey heller kunde indhente den ringeſte Beretning om dem, ſaa tænkte hun ſtadigen, at Muſtapha var bleven ſkindſyg, fordi han havde hørt hende tale med ſaadan Medlidenhed for Prindſen af Weſtphalen; og at han, for at hævne ſig, havde ladet ham dræbe.

Formedelſt diſſe frygtſomme Gisninger, ſom Prindſeſſe Zulima ſaaledes giorde ſig, faldt hun i en ſkrækkelig Afmagt, og paa den Forfærdelſe, hvori hun

kom

kom, fulgde et stærkt Anstød af en Feber; saa at hun all sin Livs-Tid ikke havde havt nogen Tid saa haard eller urolig en Nat.

Phedime, som imidlertid ikke havde Ro paa sig, førend hun fik at vide, hvorledes det var med hendes Helbred? Kom om Morgenen gandske tilligen, for at forhøre sig derom. Saa snart **Zulima** blev hende vaer, talede hun til **Phedime** med saa mat et Mæle, hvoraf man kunde slutte sig til en Blanding af Frygt og Kiærlighed hos hende, og sagde til hende: Ja, min kiære Søster, det er alt ude, Prindsen af **Westphalen** er ikke meer til i Verden. Thi jeg haver haft en græsselig Drøm, hvori mig syntes at see ham gandske blodig at kaste sig i sin allerkiæreste **Eleonores** Arme; hvilken og, ynkelig at see til, henflydende i Graad og Taare, omfavnede ham saa tæt, at, hvor meget han end stræbte at slide sig los af hendes Arme, saa kunde han dog ikke.

Du Barbarer, sagde **Zulima** fremdeles, kunde du vel være saa umenneskelig, at du vilde udgyde saa dyrebart, og saa ædelt et Blod? Bilder du dig ind, at, fordi du paa saa uhørlig en Maade har lædsket dit hevngierrige Sind, du dermed vil vinde mit Hierte? Tænker du paa den Maade at bringe mig til at elske din Person?

Hvad, svarede **Phedime**, troer I vel, kiære Søster, at **Mustapha** skulde have kunnet bringe over sit Sind at tage et Menneske af Dage, som han vidste at I bar Medlidenhed med? Nej, hierte Prindsesse, de Tanker skulle I ikke have. Han er alt for meget bekymret for at vinde eders Yndest, end at han skulde fuldføre saa umenneskelig og saa uforstandig

standig en Gierning, hvormed han kunde tænke til at forhaane eder.

Hvad om Mustapha, sagde Julima, har faaet at vide, at jeg har talt med Eberard? Hvad, om Mustapha har fundet mit Skilderi hos ham. Skulde jeg troe andet, end at en Forliebt skulde let kunne overtale sig til at sætte den umenneskeligste Gierning og den største Ondskab i Verk, som kand optænkes i Verden, naar han først var kommen saa vidt, at han havde fattet Fortrydelse over en anden, som han indbildte sig at have faaet Fortrin for ham, hvorved han kunde tænke, at ham var vederfaren en Tort og Forhaanelse. Ja, sagde hun til sig selv, min gode Julima, det har du at takke dig selv for, at du ikke var meer eftertænksom, end at du gav dit Skilderi til Prinds Eberard; thi det har uden Tvivl været ham en ulyksalig Gave, ja det har forvoldt hans Død, som du kand tilskrive dig selv.

Imidlertid hun saaledes jamrede sig, og gjættede nu paa et, nu paa et andet, for den Bangheds og Frygts Skyld, som hun var bespendt med, kom en ind, og berettede hende, at der var en Slave uden for, udsendt af Mustapha med Ærinde til hende. Hun lod samme strax komme for sig; thi hun tænkte, at han havde noget at berette, angaaende den Sag, som hun nyligen havde jamret sig for; og derfor længtes hun efter at høre, hvad han vilde?

Derpaa trinede en Slave ind, som var klæd i en meget prægtig Skarlagens og guldvirket Kiortel, hvor under han bar en Vest af blommet Gylden-Stykke; og om sit Liv havde han et brandgult Skærf indvirket med Guld. Paa hans Hoved saae man en kostelig Hue, med Ædel-Stene heel besat; og de

Lenker,

Lenker, hvori han var sluttet, vare af bar Solv, saa at han ikkun gik med Lenker for et Syns Skyld, at man kunde kiende, han var en Slave. Den over Maade prægtige Dragt, som Slaven havde paa, gav ham, som man vel kand tænke, en meget skionnere Anseelse. Men siden den ene af Prindsesserne laa i Sengen, og den anden lænede sig op til hendes Hoved-Giærde, saa kunde de ikke ret endnu kiende hans Ansigt igien, eller de Lineamenter, hvoraf de havde kient ham tilforn, fornemmelig siden Omhænget og Gardinerne betoge dem Lysning i Kammeret. Han giorde, da han kom ind, en meget dyb Compliment. Og, saa snart han var kommen inden for den Skranke, som var for Sengen, kastede han sig i Knæ for Prindsessen, og leverede hende et Brev fra **Mustapha**; imidlertid holdt sig en anden Slave, som var i Følge med ham, og ligeledes prægtig klæd, hen til en Side ved Døren.

Prindsessen, for des bedre at kunne see at læse Brevet, lod et Gardin trække fra. Og som hun med det samme kiender, at denne Slave var Prindsen af **Westphalen**, blev hun forskrækket, dog med inderlig hiertens Glæde og Fornoyelse. Og siden hun, ved saadant uforventeligt Tilfælde, af Skræk snart ikke kunde troe, at hun saae ret til, saa var hun af bar Forundring paa nogen Tid gandske taugs: og Prindsen var ikke mindre af dyb Ærbødighed for hendes Person.

Endeligen brød **Phedime** over tvært; thi hun kunde finde sig bedre i den uformødentlige Hændelse, og blev ey heller saa forbauset i Sindet, som **Zulima**. Gav derfor Tegn med sin Haand til de Sla-

ver, som stode ved Nat-Bordet, at de skulde gaae uden for.

Da de vare ude, var der ingen, for hvilken Zulima torde undsee sig; hvorfor hun da først efter lang Taugshed brast ud med Ord til Prindsen. Og siden hun paa den dybe Sorg og Bekymring, hun havde giort sig over Prindsen, fik i samme Øyeblik imod all Forhaabning den Glæde, at hun saae ham for sine Øyne; saa var det hende umueligt at tvinge sig saaledes, at hun ikke skulde yttre sig med den Hiertens Glæde og Fornøyelse, som hun derover fornam. Og derfor, som hun laa paa Sengen, favnede hun Prindsen af Westphalen om Halsen, og trykte hans Hoved gandske tæt op til sit Bryst. Saa er det da, sagde hun, eder, sødeste Prinds, som jeg her finder for mig. Jeg tænkte, at I ikke var i Live meer; og just i den Bekymring for eder, skal jeg være saa lyksalig at træffe eder ey allene levende; men endog i bedre Tilstand, end da jeg talede med eder sidst.

Ja, svarede Prindsen, jeg skal nu ikke længer høre Mustapha til, som hans Slave; men han han har overladt mig til eder, at være eders Slave. Og siden I have været saa naadig, at I have ladet eder forlyde med Medlidenhed over mig i min ynkelige Slave-Stand; saa har han sendt mig til eder, at jeg skal være eder foræret; og han har den Tanke, at saa ilde jeg har lidt, medens jeg var i hans Øye, saa vel skal jeg derimod blive medhandlet, nu jeg er bleven eders Slave.

Ach, yndigste Prinds, svarede Zulima, tænker ikke, at jeg vil have eder til saadan Slave, som man slutter i Jern og Lenker! Nøy, hvad det angaar, saa fremt det er, som I sige, at Mustapha har foræret

mig

mig eder, da skulle J fra dette Øyeblik af være frie for saadant Slaveri og Trældoms Lenke. Jeg forlanger alleneste, at J paa en anden Maade skulde blive mig som min Træl, forbunden, nemlig i de søde Kierligheds Lenker.

Derpaa svarede Prindsen: Naadigste Prindsesse! Er det saa, at J ville værdige mig et Sted iblant eders andre Slaver, saa ville J ikke tage det unaadigen op, at jeg ellers forrætter det Ærinde, som jeg har faaet Befaling paa af **Mustapha**. Thi at **Mustapha** saaledes har lindret mig mit tilforn, ulykkalige og usle Slaveri, er alleneste skeet af den Aarsag, at jeg ved saadan Anledning skulde tale til hans Beste om den Kierlighed, hvilken han vil, at J skulle være forsikret om, at han bærer til eders Person. For da at efterkomme min skyldigste Pligt, og den mig givne Befaling, saa forsikkrer jeg eder paa hans Vegne, at intet er ham kierere, end at kunne finde Leilighed at udrette noget til eders Fornøyelse, hvorved han tænker at ville vinde eders Hierte.

Ach elskeligste Prinds, svarede **Julima**, tal ikke til mig om ham. Thi ham overlader jeg gandske, og afstaar ham gierne til **Phedime**, som jeg veed er indtagen af Kiærlighed til ham. All den Umag, han hidindtil har giort sig for at vinde mit Hierte, har ikke kunnet anfægte mig endnu. Dette, at han har foræret eder bort til mig, maa jeg sige, er det eeneste, hvormed han har udfundet en snedig Maade at giøre mig nogen Fornøyelse. Derfor, min kiere Prinds, tal til mig om det, hvori jeg finder en sødere Smag, og som er mig meer angelegen, tal mig til om eder selv, om J ville bære nogen Godhed for mig. Siig mig en Gang, ligger eders forrige **Eleonore** eder

endnu saa fast i Hukommelsen, og saa bestandigen paa Hiertet, at Julima intet Haab skulde kunne giøre sig om at vinde eders Gunst. Ak, svarede Prindsen, naadigste Prindsesse, i hvilken stor Klemme og Forvirring, sætte I mig ikke med saadan eders Tale? Kand jeg paa en Maade skattere mig for det lyksaligste Menneske i Verden, saa maa jeg dog tillige beklage, at jeg paa en anden Maade er det ulyksaligste, som lever, for den Anfegtnings skyld, som I lade mig komme udi. Hvilken Taknemmelighed er jeg eder ikke skyldig? hvor hoyt er jeg eder ikke forbunden? jeg veed ikke hvad det skulde være, som I jo kunde formaae mig til, naar jeg stiller mig eders Yndighed og hoye Dyder for Dye. Jeg beder eder derfor, friist mig ikke for Eleonore, at jeg skulde slaae hende saa aldeeles af mit Sind; thi jeg tilstaar, at jeg ligesom vakler, og befinder mig saa skrobelig, at, dersom jeg for haardt blev anfægtet, skulde jeg maaskee, lættere slaae hende af Tanke, end jeg vel vilde.

Jeg forlanger ikke andet, skionneste Prindsesse, end at jeg maa nyde den Naade, at være regnet blant eders andre Slaver. Det er mig stor Ære nok. Og jeg skal beflitte mig frem for nogen, som I hidindtil have haft i eders Tieneste, at udviise min Troskab og Nidkierhed. Overalt bring mig ikke til den Daarlighed, at jeg skulde glemme, hvad jeg er, at jeg ikke skulde huske paa min Ringhed, som en Slaves, imod eder at regne; og hav den Naade at betænke, hvad I selv er, at I ikke forringe eders hoye Keyserlige Person.

I det samme Prindsessen vilde have svart ham derpaa, blev anmældt, at nu kom Sultanen fra sit Gemak, og vilde besøge hende. Saa snart hun

fik

fik dette Bud, lod hun Prindsen, som stedse, medens de havde denne fortrolige Samtale sammen, havde ligget knælende for hende, staae op, og omfavnede ham paa det kierligste. Og som Prindsen i samme Øyeblik lod sin troe Tiener, **Ebn Thaher**, hvilken var den Slave, som kom ind med ham, og havde imidlertid holdt sig bag Døren, træde frem, og underrettede Prindsessen tillige, hvo han var; og at **Mustapha**, for at giøre sig saa meget des meer behagelig, havde ogsaa ladet ham følge med, og foræret ham hende til Slave med; saa tog hun og meget mild og naadig imod samme **Ebn Thaher**; forsikrende tillige, at hun al Tid her efter vilde være ham synderlig bevaagen, og at han sikkert kunde forlade sig til, at han skulde holde hans Hoved under hendes Hyldest og Forsvar. Derpaa lod hun dem begge trine ind i det Kammer, hvor hun ellers havde sine Gildinger. Imidlertid, saasom hun sluttede, at **Mustapha** var vel i følge med **Sultanen**, og at de begge kom til hende; saa vilde hun skynde sig at læse hans Brev, for at vide Indholdet deraf, naar han kom, hun fik og næt op Tid nok til at læse det. Brevets Indhold var, som følger:

Mustapha Vizir
og
Zulimas fornemste Slave.
til sin
Naadigste Prindsesse.

Med et Menneske, som var en ringe og foragtet Slave, have I haft den forunderlige Medlidenhed, at I ikke kunde taale, han skulde sukke under Trældoms haarde Læn-

ker. Jeg har derfor efter eders naadigste Villie saaledes lindret hans forrige Slave-Stand og Vilkaar, at jeg har skienket ham eder, og beordret ham at være eders Slave; hvorved jeg er forsikret, at han har giort saa got et Bytte at han ikke kand ønske sig mildere og fornøyeligere Slaveri i Verden. Men prisværdigste uskatterlige Prinzesse! For eders Fødder nedkaster sig i allerdybeste Ydmødighed en anden Slave, der bærer paa ynkeligere og haardere Trældoms Baand, end de, som Prindsen af Westphalen nu er løst fra. For eders Keyserlige Naade fremstiller sig en Slave, som sukker under Kierligheds Baand og Lenker, og maa klage over eders ubevægelige Hierte imod sig. Ynkes dog og lader eder bevæge over hans Elendighed! Nærværende Prinds, Overbringeren af dette Brev, har været saa lykkalig, at han, da han var en Fremmet og eder ubekiendt, har han dog saaledes kunnet røre eders Hierte, at I have villet fatte Medlidenhed over hans haarde Medfart; skulde jeg da ikke ogsaa kunne glæde mig i det Haab, at han ved sin Underhandling skulde paa mine Vegne kunne formaae saa meget hos eder, at I vilde erklære eder, at I med alle Kierligheds Forpligtelser have opofret mig eders Person. Ja, dyrebare Prindsesse, tillad mig, at jeg hermed forærer eder ham; og und mig den Naade, at han stedse, naar han som eders Slave, opvarter Eder, maa forholde og erindre eder om den hæftige Kiærligheds Ild, som uden afladelse plager og tærer.

Muskapha.

Det

Det eeneste, som Zumila glædede sig over, da hun havde læst Brevet ud, var at hun af dets Indhold sikkert kunde slutte, at Mustapha endnu ikke maatte have faaet nogen Mis om de Samtaler, som hun og Prindsen af Westphalen havde tilforn havt i Skoven med hinanden. Og hun var inderligen fornøyet over, at Mustapha, siden alt det der var skeet med hende og Prindsen, var ham gandske ubevidst, var saa tryg og sikker, og forlod sig saa vel uden ringeste Frygt og Mistanke, paa Prindsen af Westphalen, at han vilde bruge ham til Mellem-Bud, og betroe ham sin Kierligheds anliggende til Prindsessen Zulima.

Medens hun fornøyede sig selv i disse Tanker, kom baade Sultanen og Mustapha ind i Gemakket til hende. Saa snart Sultanen kastede sine Øyne paa hende, kunde han strax see, at hans Dotter, Prindsesse Zulima, var kommen igien til sit forrige Helbred. Thi over det, at hun nu nyligen havde seet igien sin elskeligste Prinds af Westphalen, havde hun faaet et gandske andet Ansigt; saa at hun af Glæde over at have talt med sin kiære Prinds Eberhard var bleven mild, levende, og havde faaet en deilig frisk og rød Farve. Hoorover Sultanen blev saa fornøyet, at han, Mustapha, Phedime og hans Dotter Zulima bleve et heelt Korters Tid siddende sammen i Gemakket. Men alt, hvad Prindsesse Zulima talede, gik ikkun ud paa at rose Viziren Mustapha i høyeste Maade, fordi han havde lindret Prindsen af Westphalens haarde Slaveri, og skienket ham bort til hende; ja ey det allene; men han havde endog givet ham saa prægtige Klæder. Prindsessen giorde ham saa mange Taksigelser der-

for,

for, og forpligtede sig igien med saa mange søde o
venlige Ord, at **Mustapha**, som forklarede dem
den Mening, han vilde heldst, bildte sig gandske sta
digen ind, at han nu havde fundet paa den rette Maa
de at vinde hendes Hierte.

Man skulde ikke kunde slutte andet, end at alt
Ting nu var paa gode Veye, og havde sin Rigtig
hed; ia dersom **Phedime** ikke havde vidst, saa vel
som hun vidste, Prindsesse **Julimas** hiertens Mening,
hvilken hun tilforn havde betroet hende, angaaende
den Kiærlighed til Prindsen af **Westphalen**; saa
havde **Phedime** af de Ord og Tale-Maader, som
Julima brugte til **Mustapha**, giort sig adskillige
Tanker, og særdeles fortrødt derpaa, for den Kiær-
ligheds Skyld, som hun hemmeligen bar til **Musta-**
pha. Derforuden tog og **Sultanen** Anledning at
bersimme **Mustapha** for det, han havde giort, og i
sær den artige Maade, paa hvilken han havde forøret
disse Slaver. Han lovede ham, at han derfor hav-
de ny Maades Bevisninger at vente. Derefter, saa-
som det ongefær var imod den Time af Dagen, at
de efter Sædvane skulde holde geheim Conseil; saa
tog **Sultanen** Afsked, og gik bort med **Viziren**.

Da de vare borte, vare **Phedime** og Prind-
sessen allene tilbage sammen i Gemakket. Da først
kunde **Julima** slaae sig los med sin hiertelige Glæde,
og tale fridt, hvad hun vilde. Det første, hun gior-
de, var, at hun faldt **Phedime** meget kiærlig om
Halsen; og besvoer hende nu paa ny, at hun, som
en oprigtig Ven, skulde holde hende de dyre Eder,
hun tilforn havde giort hende, angaaende, at hun
vilde være hende behielpelig, til at fuldføre sit Forsæt
med **Viziren**. Min kiære Soster, sagde hun til

Phe-

Ohedime, tvivl ikke derpaa. Thi I tør ikke ved at
rygte, at Muſtapha ſkulde nogen Tid kunne brin-
e mig til at fatte den Kiærlighed for ham, ſom han
erlanger. Og ait, hvad I have hørt, at jeg har
ngt ham, har ikke været talt af anden Aarſag, end
or at være taknemmelig. Ja, om han aldrig havde
iiort mig anden Tieneſte, end denne, han nu ſidſt
ar beviiſt mig, ſaa ſkulde jeg ikke glemme at være
am taknemmelig derfor. Jeg vil all Tid være hans
Ven; og jeg ſkulde bilde mig ind, at jeg ikke bedre
unde vederlægge ham den Fornoyelſe, ſom han her-
di har giort mig, end at jeg magede hos min Fader,
t han fik ſaa brav og ſaa dydig en Prindſeſſe til ſin
Gemahlinde, ſom I er. Jeg lover eder paa min
Ære og Oprigtighed, at jeg ſkal arbeide derpaa. Jeg
il ikke, at I udi mindſte Maade maa tvivle derom.

Derpaa tog hun hende atter i Favn; og ſiden
Ohedime var med ſaa dyre Eeder og Forpligtelſer
aa ny bleven forſikret udi ſin Forhaabning om det,
om hun allene ønſkede og forlangede at ſkee; ſaa
nldt hun tillige Prindſeſſe Julima om Halſen, og
ngde: Sødeſte Prindſeſſe, I kunne ſlaae eders Lid
ll, at jeg med Liv og Blod og all redelig Fortrolighed
poffrer mig eder til Tieneſte. Ingen Ting er ſaa
anſkelig og beſværlig, at jeg jo billigen ſkal giøre,
vad jeg kand, for at hielpe eder til at naae eders
nſke med det Kiærligheds Forſæt, ſom I have i
Sinde, og ſom I have giort mig den Ære at aaben-
are og betroe mig.

Strax efter ſtod Prindſeſſe Julima op af Sen-
an, og gik i Moſkeen, eller Kirken. Siden, da
Guds Tieneſten var til Ende, beſogte hun Sultа-
nen, hvor hun forſlog en Deel af Dagen; tog ſaa

Afſked,

Afsked, og gik derfra ind i sit Cabinet, hvor hun sig
ger til **Phedime**, at hun ikke længer kunde bære ove
sit Hierte, at lade Prindsen af **Westphalen** gaae
sine Lenker; og at hun ikke havde et Øyeblik Ro i sit
Sind, forend hun fik ham sat i fuldkommen Friheds
Stand; befalede derfor, at man skulde lade ham
strax komme ind til hende i Cabinettet. Saa snart
Prinds **Eberard** blev indladt, nærmede han sig hen
imod Prindsesserne, som sadde begge under en Him
mel, og faldt i Knæ for Prindsesse **Julima**.

Men i det han just vilde have talt til hende
faldt hun ham ind i hans Ord, og sagde til ham
Jeg har ikke kunnet være rolig i mit Sind, forend
jeg fik eder kaldet hid til mig, for at afløse eder de
Solv-Kæder, som I bære til et Tegn, at I er i
Slave-Stand, hvilken ikke er eders Fyrstelige Per-
son anstændig. I det, hun saa talede, løste hun med
egen Haand Lenkerne af ham.

Derpaa takkede Prindsen hende i all Underda-
nighed, og med milde og ærbødige Miner talede saa-
ledes: Mægtigste Prindsesse, I have nu beviist mig
denne Maade, at I have løst mine Hænder af Baand
og Lenker; men dette kunne I dog ikke betage mig,
at jeg jo, uanseet denne udvortes Friheds Stand,
befinder mig all Tid indvortes med søde Fængsels
Lenker bespendt. Endskiønt disse synlige Trældoms
Lenker, der viiste for enhver, at jeg var Slave og
Ufrie, ere borte nu; saa forbliver jeg dog stedse i Sind
og Hierte med allerstørste Ærbødighed eders oprig-
tigste og trofaste Trælbundne.

Ja, svarede Prindsessen, det er og just saadan en
Træl, jeg alleneste forlanger, at I herefter skulle
forblive mig; jeg begierer nu intet andet af eder,

end

mmd at J udi Kierligheds Baand vil leve min bestan-
idige Træl; thi for Resten er J nu ellers sat i fuldkom-
mmen Friheds Stand; til med er J af Fyrstelig Byrd og
Blod, og skulde jeg i Betragtning deraf troe, at jeg da
ocel kand have nogen Aarsag at undsee mig, eller skamme
mmig ved den Kierlighed, hvilken jeg, som en mægtig
Keysers Dotter, har fattet til eder? Nu kunne vi
mmeget vel ansees for hinandens Lige. End meer: vor
Prophet, for hvilken jeg har aabenbaret denne mig
opaa Hiertet liggende Kiærlighed, skal være mit Vid-
nne, at, dersom det kunde være mig anstændigt, og
mæn sømmelig Blufærdighed ikke tvang mig, vilde jeg
mmeer yttre mig, end jeg gior, med den hæftige og
uforanderlige Kierlighed, som jeg bærer til eder. Men
hvor hæftigen end mit Hiert er antændt af Kierlighed,
hvor brændende end den Ild er, som indvortes hos
mmig blusser; saa skal jeg dog vide at holde Maade
mmed den, og styre den inden Ærbarheds Grændser.
Derfor, om jeg forlanger af eder, at J skulle elske
mmig ligesaa oprigtig, som jeg eder, saa er det allene-
ste, for at ære, og at vise hvor høyt jeg agter den,
som jeg kiender for den dydigste og prisværdigste blant
alle Mennesker paa Jorden.

Ach! Svarede Prindsen, værdigste Prindzesse,
jeg vilde ønske, at J vidste, hvor hierte-klemt og
forskrækket J giøre mig hermed! Sandelig, J skul-
de ikke, om J vidste det, ængste og besvære mig saa
mmeget. Med al Underdanighed erkiender jeg den høye
Maade og Godhed, som J kaste paa min uværdige
Person, eders ringe Træl. I Sandhed, dersom
jeg herudi kunde saa frit slutte og handle, som J tæn-
ke: Ja var der intet andet, som hindrede mig fra at
indgaae Kierligheds Forpligtelse og Forbindelse med

eder,

eder, end dette, at min Eleonore ligger mig saa om om Hiertet, da ville jeg let kunne vinde Seyer over mig selv, og eder skulle det ikke koste saa megen Umag at overtale mig. Men, deyligste Prindsesse, kand jeg forlade mig paa, at min forrige Gemahlinde er død, og at jeg er los fra de Baand, som Ægteskab har knyttet imellem os. Her er derforuden endnu en Knude tilbage, som hindrer os; at foreenes om det, vi ellers paa begge Sider ønske os, nemlig den uli-ige og stridige Religion, vi bekiende os til. Og efter den Religions Lærdom, som jeg er af, kand intet, uden lovlig Aarsag giøre Skilsmisse mellem Ægte-Folk. Ja det er os endog efter vor Religions Pligt formeent, og ingenlunde tilladt at ægte nogen af fremmed Religions Bekiendelse. Intet, uden Døden, ophæver ellers den hellige Ægteskabs Pagt, imellem foreenede Hierter. Saa at, saa længe jeg ikke uden al Tvivl kand være vis paa, at Eleonore er død, og vi begge ikke er af samme Tro og Religions Bekiendelse, saa ere begge disse Poster saa vigtige, at de gandske og aldeeles, uden Raad og Redning hindre mig, hvor gierne jeg end vilde, hvor inderligen jeg endog elskede eder; jeg tør og kand dog ikke understaae mig at slutte nogen indbyrdes Kierligheds og Ægteskabs Pagt med eder.

Hvad? sagde Phedime, jeg kand ikke nokſom forundre mig over, at J, min kiære Prinds, vil endnu tvivle paa, at Eleonore er død, og ligger druknet i Havets dybe Afgrund; da J vide selv, at det var saadant et Guds Væir og Himmel-Storm, at ikke eders Skib en Gang kunde holde; men blev i hundrede Stykker sønderslaget. Og J ville endda tænke, at Eleonore i en liden Baad, som J med

eders

eders Øyne have seet, at gaae ad den vilde Sø til, skulle være bleven reddet og frelst. Ney, ney, min kiære Prinds, troer ikkun gandske vist, at Eleonore ikke meer er til, og at I tilfulde, er løst fra Eders Ægteskabs Pagt. Og meene I vel, at den heftige Kierlighed, som Julima har fattet til Eder, er alene kommen fra Gud, og ingen anden; at han allene har bevæget og styret hendes Hierte til den hastige og uformodentlige Kierlighed, som hende er paakommen. Meene I vel, at Gud, hvilken man allene maa tilskrive dette Verk, skulde have bøyet hendes Sind til saadan Kiærlighed for eder; dersom han ikke tilforn ved sin forunderlige Forsyn, havde lavet det saa, at eders Eleonore skulde være død og borte; saa at I uden videre Betænkning eller Samvittigheds Frygt for at bryde eders forrige Ægteskabs Troe, kunne indgaae Prinzesse Julimas forlangende. For Resten, hvad sig den Post om Religionen angaar, som I stode eder over, da er det nok en Sag, som jeg troer, at man finder Raad til. Den er vel ikke saa vanskelig. Man maa lade det komme an paa Tid og Guds Forsyn.

Derpaa sagde Prindsen til Julima: Ja skionneste Prindsesse, hvad skal jeg vel sige? I faa Magt med mig; I overtale mig dog. Naar jeg eftertænker den eene Godhed efter den anden, som I saa overflodigen, og med saa stor en Naade have bevist mig, saa kand jeg ikke andet, end udvise mig taknemelig derfor. Derfor lover og tilsiger jeg eder hermed, at, saa fremt Eleonore er død, og Himmelen for det andet saaledes vil føye og fremme eders Forsæt, at alting kand falde lykkeligen ud, og intet hindre vores Ægte-Foreening, saa vil jeg, siden jeg ellers inderligen elsker eder, gierne beslutte den; og mit Hier-

te skal all Tid i all oprigtig Kierlighed være eder opofret alleene.

Og jeg, svarede **Julima**, jeg lover og tilsiger eder, ogsaa, min kiære Prinds, at jeg til mit sidste Aande-Dræt bestandigen vil elske Eder. Ingen, uden I, skulle i Evighed besidde mit Hierte. Og det kunne I vist forlade eder til, at jeg ingen Umag i Verden skal spare, at bringe det saa vidt, at vi kunne faae hinanden til Egte, og naae vort fælles Ønske. Til urygaeligt Pant paa den Tro og Love, som jeg nu her tilsiger eder, see, saa omfavner jeg eder. Og med det samme faldt hun Prindsen om Halsen, og kyste ham. Derefter tog hun Afskeed med ham, og lod ham træde ind i et andet Kammer.

Julima og **Phedime** vare nu allene i Cabinettet tilsammen, og imidlertid gik deres Samtale ikke ud paa andet, end at berømme Prindsen af **Westphalen** for hans høye Dyder og Egenskaber; men meest undrede de over, at han var saa bestandig i sin Kiærlighed til **Eleonore**. Ja de kunde ikke noksom forundre sig over, at han endnu ikke kunde glemme hende, da han dog vidste, at hun var drukket, og laa paa Havets Bund.

Ja, svarede **Phedime**, det Fruentimmer kand prise sig lyksaligt, der af Himlen har naaet saadan en Mand at leve og døe med, som kiender den Egteskabs Pligt, han er hende skyldig, og elsker hende bestandig; som, saa snart han er bleven hendes Egte-Fælle, ikke strax bliver koldsindig i sin forrige Kiærlighed; men fremdeles, naar han er kommen i Egte-Stand med hende, finder samme Behag i hende, som tilforn; og er ligesaa oprigtig og brændende i sin Kiærligheds Iver, som han var, førend han blev gift.

gift. Frierne stille sig gierne i Frier-Dagene forlibte an, men siden tager Heden merkeligen af.

Ja, ja, svarede **Julima**, det er sandelig rart at finde saadanne Ægte-Folk, og man skulde vel snart lede Verden igiennem, førend man kunde finde et Exempel. Dog, kiære Søster, det maa I ogsaa tilstaae mig, at Fruentimmer selv ere meget Aarsag til, at deres Ægte-Mænd blive kede af dem, og koldsindige imod dem. Fruentimmer foraarsage det selv; deels derved, at de ere troløse mod deres Ægte-Mænd; deels ved det, at de føre sig med særdeles Uhøflighed op imod dem; deels derved, at de beflitte sig saa lidet paa at vinde deres Kiærlighed og Hierte-Laug. Det, der skal indtage Mændene, er den yndige Artighed, den Dyd, den Forstandighed, hvor med de bør omgaaes. Derfor, om deres Mænd siden faae Lede til dem, have de større Aarsag at takke sig selv derfor, end tilskrive det deres Mænds Letsindighed og Ustadighed.

Paa den Maade, svarede **Phedime**, skulde man slutte, at **Eleonore** har besiddet store Dyder og stor Forstand, at hun har kunnet indtage Prindsens Hierte af **Westphalen**, siden han med saadan Bestandighed elsker hende.

Hvad hendes Forstand er angaaende, svarede **Julima**, da skal jeg ikke meget kunne sige derom; thi derom er mig intet bevidst. Men det veed jeg, at, om man skal domme af hendes Skilderi, saa har jeg endnu all min Livs-Tid ikke seet deiligere Menneske i Verden.

Hvorpaa **Phedime** bad Prindsesse **Julima**, at hun vilde lade hende see **Eleonores** Skilderi, hvilket og **Julima** tog af et lidet Skrin, og leverede **Phe-**

dime at see. Men aldrig saa snart kastede Phedime sine Øyne derpaa, førend hun blev særdeles forbauset, trinede to eller tre Tin tilbage, og skaaede sig saaledes, at man kunde slutte, hun faldt i en sær Forundring over dette Skilderi.

Hvorfor, sagde Julima, min kiære Søster! Hvorfor kunne I ikke kaste eders Øyne paa dette Skilderi, uden just at falde i saadan Forundring? Er det da over Prindsessens Skionhed, at I saa meget forundre eder?

Ja, svarede Phedime, det slaaer mig ikke feil, at det jo gandske vist maa være Zaide, min fornemste Slavinde, som jeg seer afskildret her: i det mindste ligne Zaide og Eleonore hin anden saa meget, at man ikke skal kunne kiende den ene fra den anden.

Ja, svarede Julima, man kand ikke regne saa nøye, at twende kunne ligne hinanden; thi man finder ofte, at Naturen vil ligesom spøge for sig, og vise Mester-Stykke i at danne twende af lige Skabning; men ellers, min kiære Søster, ved det, som I sagde tilforn, at eders Zaide og Eleonore ere hinanden lige, synes mig ret, at jeg er bleven saa underlig, og at mig paakommer (jeg veed ikke hvad jeg skal kalde det) ligesom en Hierte-Angest. Blodet isner i mig, ligesom det var frossen i alle mine Aarer. Den kolde Sveed sprækker ud af min Pande; og jeg magter ikke at staae paa mine Been. Jeg er færdig at sægne ned i Knæene.

Jeg vil ikke, svarede Phedime, endeligen sige for vist, at min Slavinde Zaide skal være Eleonore; men det kand jeg ikke nægte, at, naar jeg tænker adskillige af hendes Omstændigheder efter, saa finder jeg meget, som giver mig Anledning til velgrundet

Mis-

Mistanke derom. Jeg vil fortælle eder, allerkiæreste Prindsesse, hvorledes det hænger sammen. Det er knap to Maaneder siden, at Commendantens Frue i den Fæstning **Damiette** fik hende paa en listig Maade bort fra sin Kiæreste, og skikkede mig hende til Foræring. Hun er af Religion en Christen; men hendes rette Navn og Herkomst vil hun ikke ud med. Ellers maa man lade hende den Berømmelse, at hun er særdeles gudelig i sin Religion, bærer med stor Taalmodighed sin ulykkalige Skæbne; og i alt, hvad hun gior eller lader, merker man et heltemodigt Gemyt. Da **Julima** hørde dette, blev hun gandske forvirret. Ach! raabte hun, **Phedime**, hvor handle I ikke ubarmhiertig og uforsvarlig med mig! Det, som I nu fortælle mig, vil maa skee koste mig mange modige Taare og stor Hierte-Sorg.

Men, svarede **Phedime**, giver eder kun tilfreds, jeg har jo mit Pallads for mig selv. Dersom I forlange det, vil jeg saaledes lukke hende inde paa samme, at hun ikke skal komme for nogens Øyne, og Prindsen af **Westphalen** heller aldrig skal sporge til hende.

Hvad sige I? spurde Prindsesse **Julima**. See I mig da saa lumpen an af Gemyt, at jeg skulde gribe til saa usommeligt et Forslag og Foretagende, og handle saa underfundig med Prindsen. Nei, nei, min kiære **Phedime**, tænker ikke sligt om mig! Lad være, jeg elsker Prindsen saa høyt, som nogen i Verden kand; derfor skal jeg dog ikke formaste mig saaledes, at jeg skulde forgribe mig i min Kiærlighed. Jeg siger eder reent ud, min kiære **Phedime**, hvad mig sommer at giore: min Samvittighed tillader mig ikke andet. Derfor vil jeg ikkun bede eder, at

J ikke friste mig til saa uanstændig en Gierning, eller forslaae mig slige lastværdige Raad og Anslag, som J mueligen forebringe i den Tanke, at opfinde noget, hvormed J tænke til at foye mig i min Kiærlighed. Men tænk heller paa, og giv mig Forsikring om, at J som en tro og oprigtig Veninde ville staae mig bi i min Modgang og Ulykkalighed; saa fremt min Ulykke bliver saa stor, som jeg alt forestiller mig, og venter, at den er.

Prindsesse Julima havde knap udsagt disse Ord, forend hun faldt i saadan Besvimmelse og Afmagt, at man maatte legge hende paa Sengen. Da hun blev lagt der, kom hun endeligen lidet til sig selv igien. Hvorpaa hun gav Phedime et Tegn med Haanden, at hun skulde gaae ud fra hende, siden hun ønskede at være allene og i Stilhed for sig selv. Phedime foyede hende strax, og, hvor ugierne hun ellers vilde forlade Prindsessen i saadan Tilstand; saa maatte hun dog gaae fra hende i en Uro, som hun med Medynks fulde Øyne saae paa.

Ende paa den første Part.

Prinds Eberard af Westphalen og hans Gemahlindes Eleonores berømmelige Historie.

Anden Part.

Saasom Prindsessen **Julima**, der stillede sig for, at Slavinden **Zaide** maatte mueligen være **Eleonore**, var derover falden i mange skrækfomme Tanker og stor Urolighed, saa kand man vel slutte, at denne Nat maatte være hende saa lang, som ti andre; ja, at hun, saa længe den vare, ikke kunde lukke Øynene til. Det kom hende stedse for, som hun stedse saae efter sin forrige Drom Prindsen af **Westphalen** liggende i **Eleonores** Arme; snart giorde hun sig den frygtagtige Tanke, at denne **Zaide**, som **Phedime** havde talt om, var vist nok **Eleonore**; snart tvivlede hun igien, om det og var hende? Det hun saaledes vaklede i sine Tanker, og ikke ret vidste, hvad hun skulde tænke derom; men var plaget med idelig Urolighed, dette krænkede hende ti Gange meer, end nogen Tid Svagheden selv. Hvorfor hun og ideligen længtes efter Dag, at hun kunde faae **Phedime** i Tale, og faae videre Beskeed tillige i den Handel om **Zaide**: om det havde sig i Gierningen saa, som hun frygtede?

Endeligen havde hun længe ligget lys vaagen og grublet, da det begyndte at dages. Men saa snart var ikke Dag paa Himlen at see, førend hun skynd-

te sig utaalmodig op af Sengen, og klædte noget paa sig i en Hast. Hun gik ud af sit Gemak ind i det som all Tid stod ledigt paa det store Slot for Phedime, hvor denne Prindsesse kunde være, naar hun vilde være ene for sig selv.

Da nu Julima trinede ind paa den skionne Gang, som hun skulde gaae igiennem, forend hun kunde komme ind i Prindsesse Phedimes Gemak; saa blev hun strax vaer, at Prindsen af Westphalen var der, hvilken, for at udvise sin underdanigste Pligt, ja mueligen meer, for at søge Leilighed at fornoye sig selv i den Kiærlighed, han bar til Prindsessen, traade han frem til Gemaks Døren, i all Underdanighed forventende, om Prindsessen havde noget at befale?

Han kunde ikke noksom forundre sig, da han saae hende saa tiligen paa Færde; men meest blev han forskrækket over, at han paa hendes Øyne kunde see hun fattedes noget, og maatte sørge og bekymre sig, for hvad det nu var. Hun kom ham hiertenklemt for. Dog, siden hun havde saa stort et Følge med sig af sine fornemste Opvartere, saa vidste han alt for vel, at den Respect, han var hende skyldig, var større, end at han maatte driste sig til at tale med hende paa saadan en Tid. Derfor giorde han ikkun en dyb Compliment, med allerstørste Ærbødighed, og bøyede sig med Haanden til Jorden. Men Prindsessen gav ham Befaling, at han skulde træde frem ved hendes Side, for at støtte sig paa hans Arm, og følge ind med hende i Prindsesse Phedimes Gemak.

Prindsesse Julima vilde ikke aabenbare Prindsen, hvad hende laa om Hierte, eller hvad Aarsag var til hendes Bekymring; thi hun ventede, at, om hun

hun yttrede sig med noget derom, vilde hun faae meer at gruble over i sit Hoved, som hun ikke skyttede om, siden det venteligen blev noget, som kunde hindre Fremgangen af den Kiærlighed, hun havde fattet. Derfor tvang hun sig det beste, hun kunde, at ikke nogen skulde læse hendes Tanker af hendes Øyne; og, som hun for sit store Folges Skyld, som var om hende efter Sædvane, naar hun gik nogensteds hen, ikke torde tale til ham, saa lod hun sig nøye med, saa uformerkt iblant at giøre nogle Kiærligheds fulde Øye-Kast til ham.

Da Prindsesse **Zulima** kom til **Phedimes** Gemakker, fik hun at vide, at **Phedime** ikke var opstaaet endnu; hvorfor Prindsen af **Westphalen**, hvis Arm Prindsesse **Zulima** støttede sig, fik alene Lov at gaae ind med i Gemakkerne; men de andre Opvartere, som fulgde Prindsessen, fik Befaling at blive uden for.

Da de vare komne igiennem den anden Sal midt imellem en Rad af Prindsesse **Phedimes** Hof-Folk, saae **Zulima**, i det hun trinede ind i For-Gemakket, at Døren for hende blev oplukt af en Slavinde, som ey allene var meget prægtigen klæd; men endog saa deilig, at hun strax faldt hende særdeles i Øye.

Ikke nok endnu. Man kand tænke, hvor forundrings fuld **Zulima** maatte blive; thi førend hun vidste et Ord deraf, hørde hun Prindsen og denne Slavinde begge at skrige: og derpaa saae hun baade Prindsen at segne ned for hendes Fødder, og den deilige Slavinde at falde i Knæ, og at favne ham om Halsen, ja i hiertelig Graad at kaste sit Ansigt paa hans, og kryste sin Mund til hans: hvilket hun alt-

altsammen giorde, uden at kunne befinde sig for Glæ-
de, at hun paa det Sted, hun var, og i Prindsef-
sens Nærværelse burde vise større Undseelse og Ey-
bodighed.

Man kand vel slutte, hvilket underligt Syn det
maa have være for Julima? Saa at, om hun alle-
drig have havt Eleonores Skilderi, hvilket hun have
de taget fra Prinds Eberard, og tillige noksom kun-
de see, at det lignede hende, der laae paa Jorden, og
favnede den, hun elskede over all Ting i Verden; saa-
kunde hun have meer; end fuldkommen Forsikring
derpaa, bare af den selsomme Hændelse, og det Po-
stur, som hun saa for sine Øyne. Det var virkelig
gen Eleonore. Men over det, at de begge, Prinds
sen og Eleonore, saa uformodentligen havde truffet
hinanden der, vare de blevne aldeeles henrykte; og
derfor saa bedrøvede de tilforn havde været over det,
at den eene ikke vidste, hvorledes det stod til med den
anden, saa overmaade glade vare de blevne nu, og af
pur Glæde, som de i saa hastigt og uforventet et Til-
fælde kunde ikke holde Maade med, laa de der i saa
underligt et Syn.

Deels forundrede Prindsessen sig høyligen over
den oprigtige Kierlighed, hvorpaa hun fandt saa stort
et Exempel i disse, som hun paa engang skatterede for
Lykkalige og Ulykkalige; deels smertede det hende over-
maade, og gik hende usigeligen til Hierte, at hun
skulde miste det, som hun saa inderligen elskte, saa at
hun af Hierte-Sorg stod længe ubevægeligen stille,
uden at komme af det Sted, som hun stod paa. Og
som hun hverken torde befatte sig med dem, saa længe
de saaledes laae, og havde hin anden i Arme, at hun
ikke skulde falde i Mistanke, ikke heller lade sig merke i

Eleono-

Eleonores Paasyn, hvor nær hun tog sig for Printz Eberard, som var falden i Afmagt, saa giorde hun ikke andet, end puslede; og hialp, det beste hun kunne, at faa ham til Rette igien af sin Besvimmelse.

Denne Eleonore, som hos Phedime gav sig ud for Slavinde under det fremmede Navn af Zaide og var i stor Naade hos samme Prindsesse, sukkede imellem det, hun talede, medens hun laae paa Jorden med Prindsen i sine Arme. Og endelig i Kierligheds hæftighed, brød hun ud med disse Ord: saa finder og da her, min Allerkiereste Gemahl, saa finder jeg eder da her igien, som jeg tænkte at være mig ved Døden berøved. Jeg maa nu takke den høyeste i Himmelen, som har bønhørt mine for eder saa ofte udøde Bønner, og har villet være mig saa naadig, at jeg dog skulde see eder igien, førend jeg døde, og blev lagt i min Grav. Eberard, sagde hun fremdeeles, min søde Eberard, oplad dog eders Øyne, og see paa eders kiære Eleonore. Da hun saa talede, kom Prindsen lidet til sig selv igien, og saa snart han havde oplukt sine Øyne, fæstede han dem stift paa Eleonore, til hvilken han med et dyb Suk talede saaledes: Ja, min dydige Eleonore, I finde her eders Egte-Fælle igien, som all Tid bærer stor Høyagtelse for eder, og ærer eder med stor Ærbødighed i sit Hierte, men har tillige dette at bebreyde sig selv, at han mueligen ikke har været eder saa troe og bestandig en Egte-Fælle, som I bilde eder ind. Ney, Eleonore, jeg bekiender med største Skamfuldhed, at jeg ikke er den Kierlighed værd, som I bære til mig.

Efter den Besvimmelse, som han faldt i, var han i sit Ansigt, som den blege Død at see til. Men da han talede disse Ord til hende, skiftede han saaledes

des Farve, at han blev gandske rød. Hvorover Eleonore særdeeles forundrede sig. Og heller ikke kunde hun ret begribe, hvad han meente med de Ord han talede, saa at hun blev heel underlig derover. Dog torde hun ikke svare ham derpaa, siden der vaar saa mange Slaver omkring dem, som havde løbet og sprunget til, fordi Zulima havde raabt paa dem ved dette Tilfælde; ja endog hendes Prindsesse Phedime var selv tilstæde: Thi hun var staaen op af sin Seng, da hun fik at vide, at Prindsesse Zulima vilde komme ind til hende; og hun havde nærmet sig ved den Allarm, hun hørde.

Da Prindsen blev Phedime vaer, og saae at hun og var der, stoed han op fra Jorden, hvor han laa. Men Phedime, som havde seet denne Før an, kunde strax begribe, hvad Sammenhæng det havde? Hun sluttede det deels af Prindsesse Zulimas Ansigt; Deels af det Postyr, som hun saae Eleonore og Eberard liggende udi. Hun kunde ikke lide, at Slaverne, som vare omkring, skulde just see dette Syn, og overgabe dem med alt, hvad som skeede. Hvorfor hun og forde Zulima ind i sit Gemak, og befalede Prindsen og Prindsessen Eleonore tillige at træde ind med. Da de nu alle fire vare komne ind i Gemakket, hvor de i Eenrom kunde have deres Friehed og Lader for dem selv, som de vilde; og Prinds Eberard efter begangen Forseelse, at han i den Skrek, som ham paakom, ikke havde viist i Prindsessens Nærværelse den vedbørlige Respect, nu fast kunde besinde sig og tænke sig om; saa faldt han i Knæ for Prindsesse Zulima, stillende sin Gemahlinde Eleonore frem for hende: Her see I naadigste Prindsesse, at Eleonore ikke ligger, som I

tænkte,

rænkte, paa Havets Bund; men at Himlen har bevilst mig den Naade, at jeg har fundet og faaet hende igien; hvilket, endskiont jeg kunde anse det for en Lykksalighed, saa frygter jeg dog, at det herefter vil blive mig til allerstørste Ulykke. Hvortil Julima svarede: Allerkiæreste Prinds! naar man er saa lykkelig, at faae det i Eye igien, som er det kiereste man har i Verden, kand man ikke kalde sig ulyksalig. Medens hun sagde dette, kunde hun ikke bare sig for at see stift paa Eleonore, og at blive Blod-rød i Ansigtet.

Eleonore, saasom hun ikke vidste nogen ret Sammenhæng, forstod hun sig ikke heller paa denne Tale; og derfor kunde hun ikke svare Prindsessen derpaa, anderledes end med saadan Underdanighed og Respect, som hun vidste at hendes Skyldighed udkrævede imod saa høyt et Herskab. Ikke desmindre endskiont Prinds Eberard havde fuldkommen Prøve paa at Prindsesse Julima var af et kiækt og dydigt Gemyt, saa var han dog saa betænksom, at han paa samme Øyeblik stillede sig for, hvorledes Eleonore vilde komme i stor Fare og Ulykke, saa fremt Prindsesse Julima vilde enten søge at bringe sin Kierlighed til ham paa Bane; eller bruge sin uomskrænkede Magt, eller betiene sig af andre snedige Hof-Streger, og derudi handle imod det fromme og dydige Gemyt, som hende ellers af Naturen var medfødt. Endskiont han da havde saa stor Høyagtelse for Julima, og velgrundede Tanker om hende, saa kunde han dog ikke hindre, at han jo frygtede for, at Saaden vilde faae det Udfald, han tænkte. Det smerte-de ham, naar det randt ham i Sinde, at Eleonore og han, da de traf hinanden, ikke havde bedre vist at nyre deres glade Bevægelse; hvoraf Prindsesse Julima,

ma, som havde med sine egne Øyne seet alt det and
der var forefaldet imellem dem, strax merkede, o
Eleonore var hans Ægte-Fælle; hvilket giorde han
særdeeles ont; saasom han tænkte, at Julima vo
en Medbeylerske, som havde Magten i Hænderne
og kunde dreye Sagen, som hun vilde. Men naa
han atter vel tænkte sig om i den Banghed og B
kymring, som han uden Aarsag giorde sig, sagde ha
ved sig selv: nev, nev, det har dog ingen Fare: D
veed, at Prindsessen er af saa ædelt et Hierte, at hu
ikke kand overtales til at giøre noget som er lastvær
digt eller stridigt imod Dyden: og Eleonore troe
du dog, har ikke noget at frygte for.

Og siden han da var bestyrket i saa gode Tan
ker om Prindsessen, tog han Mod til sig; trined
frem, faldt i Knæe for hende, og sagde med græden
de Taare: Stormægtigste Prindsesse! her nedkaste
sig for eders Fødder en Prinds og Slave, som ha
eders Keyserlige Naade for all Ting at takke, og
maa tilstaae, at han i den Lyksalighed, som nu er
vaagnet for ham, kunde baade være uskyldigere og ro
ligere i sin Samvittighed, dersom han ikke havde op
pebaaret af eder saa mange Naades og Fyrsteli
Medlidenheds Beviisning. Thi I maa dog betæn
ke, Priisværdigste Prindsesse, at det er en Daarlig
hed af et Menneske, at vilde tage sig for at hindre og
kuldkaste det, som Himlen vil fremme, siden vor
Hæld og Lykke, staar allene i Guds uendelige Magt.
Her see I selv, hvorledes den høyeste Gud har været
mig saa naadig, at han har lader mig finde min E
leonore levende igien. Men hvad skal jeg sige? I
vide selv, hvad han, I det han har skienket mig
saa dyrebar et gode, paa en anden Maade har ber
vet

bet mig. Derfor er denne **Eleonore**, hvilken jeg agter for saa dyrebar en Skat, i eders Magt; si-den jeg vel veed, at, hvad der hører Prindsesse **Phe-dime** til, hører ogsaa eder til; at J have ligesaa meget at sige derover, som om det var eders eget. Men det kunne J forlade eder stadeligen til, at jeg hverken har mit Liv eller min Frihed saa kiær, at det skulde være mig lige meget, naar jeg kuns beholdt begge dee-le, hvorledes det gik **Eleonore**, eller med Koldsin-dighed kunne see paa, at hun hverken var sit Liv sikker, eller levede i Friheds Stand. Jeg vil derfor alleneste stille det ind til eders medfødte Mildhed, og overgive mig i eders naadigste Beskyttelse og Varetægt.

Saa længe han holdt denne Tale, til **Julima**, havde hun ikke Øynene af ham; men saa ham ret ifrift an. Og som hun imidlertid taug stille, kunde man nok merke, at hun var skrekkeligen bedrøvet, endskiønt hun tvang sig. Endeligen kunde hun ikke hol-de sig længer; men brød over tvert med sin Taugs-med, og sagde: Allerkiæreste Prinds! Bliv lyksalig for eders Person, ja den lyksaligste af alle Mennesker, som jeg i mine Tanker ogsaa holder jeder for at være. Alleneste det kunne J jo sagte unde mig og taale, at jeg derimod lever og dør den ulyksaligste Prindsesse, der er i Verden, som af hiertelig Sorg og Græm-melse maa vandsmægte. Derefter vendte hun sig til Prindsesse **Eleonore**, og sagde til hende: Og J, min kiære Prindsesse, jeg fortryder ikke paa, at J forhindret leve i fornøyet Egteskab og Kierlighed, med en Prinds, som jeg holder for den braveste, dy-digste og elskværdigste i Verden. Og saa fremt, min kiære Søster **Phedime** ellers vil have den Godhed for mig at høre min Bøn, saa skulle J, saa fornem

og priselig en Prindsesse, heller ikke længer fra den Ti-
me af, som tilforn, være Slavinde, men strax sæt-
tes i Frihed.

Saa snart hun havde udtalt disse Ord, favne-
de hun og kyste Eleonore, hvilket Phedime og saa-
gjorde; og tog hun hende heller ikke længer paa den
Fod, som sin Slavinde. Julima bad hende strax
sætte sig ned ved hendes Side. Og saasom hun vel
vidste, at ligesaa nysgierrig som hun og Phedime
var, saa inderlig længtes og Prindsen efter at høre
hende fortælle; hvorledes det var gaaet hende, siden
hun ved den store paakommende Storm udi Soen
var dreven bort fra Prindsen, hendes Gemahl. Bad
hende derfor at fortælle all hendes Hæld og Skiæbne,
hvorom ogsaa Prinds Eberard og Phedime anmo-
dede hende. Eleonore, som nu udi tvende samful-
de Maaneder, havde holdt sig ubekiendt, efterkom der-
samtlige Begiering, og fortalte all Ting omstændelig.

*** *** ***

Prindsesse Eleonores mærkelige Vandhæld og særdeles Skiæbne.

Paa det jeg ikke skulde omkomme i det Skibbrud,
som man frygtede for, at det Skib, som for-
de os, skulde geraade udi, lod Prindsen, min Ge-
mahl, mig sætte af i en Sluppe, til hvilken at ro
og styre, han beordrede fem Mand af sine Underha-
vende. Men aldrig saa snart havde jeg nedlat mig i
Sluppen, førend et græsseligt Vind-Slag stødte os
langt bort fra Skibet, saa at vi inden et Øyeblik
maatte drive for Bølgerne, hvilke reyste sig saa væl-
dige

dige og saa store, at de nær havde opslugt os. Ski-
vet, som jeg forlod, kom mig saa aldeles ud af Sig-
e, at jeg fast og vist tænkte, at det gandske var for-
gaaet, siden jeg ikke meer kunde syne det.

Endskiønt jeg nu ikke havde andet, end Døden
for Øye paa saa fæl og forskrækkelig en Maade, som
den nogen Tid kand forestilles, forskrækkedes jeg dog
ikke saa meget, eller bekymrede mig for at undgaae
den overhængende Fare; men tænkte meer paa den
Hierte-Sorg, som vist nok var mig efter mine Tan-
ker vederfaren, nemlig at den, der allene kunde troste
og fornøye mig, hvor suurt og kummerligt end mit
Levnet skulde blive, var mig saaledes bersvet, at jeg
aldrig fik ham meer at see. I Sandhed jeg ønske-
de aldeles ikke, at Sluppen blev reddet; men jeg
havde tvært imod gierne seet, at den var splittet i tu-
sinde Stykker, dersom jeg ikke bedre havde været op-
lyst, og overbeviist i min Samvittighed, at det in-
denlunde stod mig, som en Christen, an at giøre saa
fortvivlede Ønsker. Men den alvise Gud, der har
sine for os urandsagelige Midler og Veye at udføre
sin ubegribelige Villie, som af sin store Naade saa-
ledes vilde udføre all Ting, at jeg igien skulde faae
min Egte-Fælle i Live at see, frelste og bevarede
mig saaledes, at, hvor forskrækkelig en Storm det
end var, saa forgik jeg dog ikke. Hvis det var skeet,
havde jeg faaet Ende paa saa stor en Hierte-Sorg
og Græmmelse, som jeg næppe troer, at nogen Eg-
te-Mage haver havt større. Efterat vi saaledes hav-
de drevet en gandske Nat og Dag for Vind og Bøl-
ge, uden at vide selv, hvor vi vare; fik vi mod Dag-
en ingen en Pynt af Landet at see, hvoraf Styrman-
den, som førde os, sluttede, at vi maatte være kom-

ne op imod den By **Damiette**. Saasom samm
Stad hører **Noradin** til, roede vi tilbage, for mo
større Sikkerhed at lande et andet Sted, heldst, s
den Havet havde stillet og sag'et sig. Men just i d
samme blev en Soe-Rover os til all vor Ulykke vae
som krydsede i Soen og satte stærkt efter os. Vo
Lodsmand giorde alt sit beste, for at undgaae dem
Soe-Rover, og holdt sig saa nær op til Land-Kan
ten, som han kunde, paa det han, i Fald han kon
for haardt i Knibe, kunde sætte paa Grund. Me
han var saa ulykkelig, at, da han vilde sætte pa
Grund, traf han just for en Steen-Klippe, som stø
te saaledes Hul paa Sluppen, at den derefter ble
læk. Baads-Folkene, som vare om Borde, spran
strax ud, for at redde sig med at svomme til Lands
Og da de fire af de fem, som min Gemahl havd
givet mig, ikkun søgte at redde sig selv; blev ingen
uden en Soldat tilbage, hvilken, da han saae mi
flydende paa Vraget, rakte mig sin Arm, for a
hielpe mig i Land. Ret som jeg vilde gribe efter han
Haand, og tænkte ved hans Hielp at redde mig, ble
han, jeg veed ikke hvorledes, gandske borte for mig
og i det samme kom den Sluppe, som Soe-Rove
ren havde ladet udsætte efter os, over mig. Og som
en Deel af Folkene der om Borde sprang ud, for a
svomme efter mig, saa blev jeg let indringet og op
taget: hvor meget jeg end giorde mit Beste, kund
jeg dog ikke undgaae, at jeg jo blev opsnappet af dem
Saa snart de havde fanget mig, bragte de mig i de
res Sluppe hen til Skibet, som en Slave, der hør
de **Ibrahim Bassa**, Befalingsmand i **Damiette**
til havde over at befale. Da denne Slave saa
mig, kunde han nok merke, endskiont jeg var ilde til
redt,

redt, vaad, og Klæderne giennemtrukne af Vand, at jeg ikke var en ringe Person. Han lod mig der- for omklæde som en prægtig Slavinde, og bringe til min Herre, **Ibrahim Bassa**. I vide vel, naad- ste Prindsesse, sagde **Eleonore**, og vendte sig med det sam- me til **Phedime**, at denne **Bassa** haver eder for all sin Lykke og Befordring at takke. Han er en indfød **Fransos**, som har frafaldet sin Religon, ellers vel skabt, og forer sig prægtig op. Han elsker meget den over Maade deilige **Isatide**, som I selv have givet ham til Egte-Fælle, for hvis Skyld han ogsaa har d n Naade og Gunst hos eder, som han nyder. Jeg kand ikke andet sige, end at hun jo elsker ham ogsaa. Ikke desmindre, endskiont de leve saa kiærligen og vel med hinanden, vil han dog iblant holde af andre smuk- ke Fruentimmer, siden han er en Fransos, og det Slags Folk elsker en fri og galant Leve-Maade. Nu havde hans Kiæreste længe tilforn bedet ham at skaffe hende en Slavinde, som kunde varte op i hen- des Gemak. Og, saasom han tænkte, at jeg skulde nok staae hende an efter den Beskrivelse, som hun havde givet ham paa saadan en, som hun on- skede, saa var jeg heller aldrig kommen saa snart, for- end han lod mig strax fore ind i hendes Gemak iblant de andre Slavinder, hvilke hun fornemmelig betrode til at være om hendes Person, og at opvarte hende i hendes inderste Værelse. Hun tog meget naadig og mild imod mig, og beflittede sig med saa megen God- hed at betage mig min Sorg, at om en anden hav- de været i mit Sted, havde den Person nok givet sig tilfreds. Hos mig var all Ting forgieves; thi hvor jeg gik eller stod, kunde jeg ikke andet end tænke paa min Gemahl, som jeg stillede mig stadig for at have

miſt. Faſt ikke en Minut gik forbi, at jeg jo fældede Taare, uden naar jeg maatte tvinge mig derfra, at ikke Iſatides ſkulde ſee det, og blive mig unaadig, fordi jeg ikke bedre vidſte at ſkionne paa deres Godhed og Medlidenhed, hun beviſte mig, med at ville fordrive min Sorrig. Næppe havde jeg været tre Dage paa Slottet, forend Ibrahim fortrødde at han havde ſkienket mig til ſin Gemahlinde, ſom hendes Slavinde; og han var i den korte Tid, jeg havde været hos hende, allerede bleven ſaaledes indtagen i mig, at naar Iſatide gik i Bad, tog hand Tiden i Agt, og kom ind i det Gemak, hvor hun havde ladet mig blive tilbage. Siden han ved ſin Ankomſt fandt mig allene; ſaa nærmede han ſig til mig; og, enten jeg ſkal tænke, han giorde det af ſædvanlig Franſk Artighed, eller og af virkelig Kiærlighed, ſaa brugte han alle ſøde og indtagende Tale-Maader, for at bilde mig ind, at han aldeles havde forelſket ſig i mig. Da jeg hørde ham at ſlaae paa den Streng, var det ikke andet, end at hugge Saar i Saar; thi det giorde min Hierte-Sorg endnu ſtørre, ſom jeg desuden havde ſtor nok. Ja det var ikke dermed giort; men jeg maatte med ſtørſte Forundrydelſe ſee, at han ſtrax om Dagen efter kom atter ind i Gemakket, og begyndte at tage Anledning til at ſnakke med mig paa ny, ſiden han vidſte ſig fri og ſikker for ſin Gemahlinde Iſatide, for hvilken han tager ſig meget i Agt, at hun ikke ſkal merke ham noget af, eller ſtøde ſig over noget, ſiden han har all ſin Lykke og Opkomſt ved hende, hvilken at ſpilde hans Forſigtighed ikke tillader. Da han nu anden Gang kom ind til mig, lod han mig ſine Tanker forſtaae paa en tydeligere Maade, og gav endnu med

ſtørre

større Eftertryk og Hæftighed sit Ærinde tilkiende, hvorover jeg maatte beklage mig selv, som den der baade var og vilde blive det ulykkaligste Menneske i Verden; siden jeg skulde blive med saa mishagelige Anmodninger anfægtet, ikke fordi jeg tvivlede om mig selv, eller frygtede for at overtales til nogen Utugt og Utroskab imod min Ægte-Fælle; men allene fordi jeg stillede mig de Ulykker for, som vilde reise sig imod mig, og han komme af Sted, naar han fornam, at han ikke kunde bringe mig til at villige i haus utugtige Begiering.

Jeg betænkte mig ikke længe paa, hvad min Pligt og Skyldighed var, som en ærlig Ægte-Fælles, at giøre herudi. Men det var mig meest besværligt, at udgrunde et behændigt Middel, hvorved jeg baade kunde efterkomme min Pligt, og tillige hindre, at han ikke skulde faae Fremgang med det utugtige Forsæt, som han havde i sit Hoved. Jeg holdt da en heel Nat ved at bede og inderligen at sukke til den store Gud i Himmelen, at han dog vilde opvække mig et Middel, og indgive mig det beste Raad til at reddes af denne farlige Fristelse. Hvorudi jeg ret kand sige, at jeg blev bønhørt; thi det blev mig af Gud givet i Sinde, at jeg skulde gaae til Isatide, og aabenbare hende fridt ud, hvor utro hendes Ægte-Fælle var hende, og raade hende i Tide at forekomme ham saaledes, at han ikke skulde bringe sit ublue Forsæt i Verk. Saasom jeg efter mine Tanker befandt, at det var det beste, jeg kunde giøre, i den Betryk og elendige Tilstand, som jeg var udi, saa blev jeg og fast ved den Beslutning. Jeg gik til Isatide, og fortalte hende alt, hvad hendes Kiæreste havde sagt til mig, og hvorledes det var tilgaaet.

Hun hørde mig med saadan Forstand og Beskedenhed, som ieg i Verden kunde forlange. Og var dette saa langt fra, at hun lod nogen Vredagtighed see, eller Unaade mod mig, som ellers kunde have været Tegn til, at hun alt tilforn havde faaet Nys derom; at hun jo tvært imod, hvad hun ikke havde været mild og venlig tilforn, saa var hun det nu ti Gange meer. Og for Resten lod hun det ikke blive derved, at hun fik mig skaffet af Veyen, for ikke at gaae **Ibrahim** i Øynene; men lod mig endog lukke inde paa et Kammer paa Slottet, som var længst borte, hvor hendes andre udaldrede Slavinder sad og arbeidede.

Hun bildte sig stadig ind, at siden det var slig en Kierlighed, som nylig var begyndt i et Hierte, der af Naturen var flygtigt og hastigt til at forelske sig, saa skulde den vel forgaae ham, naar jeg ikke gik ham længer i Øynene. Men Kiærlighed havde taget større overhaand, hos den gode **Ibrahim**, end hun tænkte. Hvorfor og, saa snart han merkede, at jeg ikke var som tilforn hos **Isatide**, og han savnede mig i hendes Gemak, hvor han kom; saa lagde han alle de Aarer, han kunde, om Borde; for at udspørge, hvor jeg maatte opholde mig. Det varede ikke heller længe, førend han fik fuldkommen Underretning derom. Jeg troer vel, at han mindst tænkte mig til at have aabenbaret denne hemmelige Handel for hans Kiæreste. Dog, som han ikke torde giøre sig saa dristig at komme ind i det Gemak, hvor han ellers ikke pleyede at komme, og desuden frygtede, at han i fald han gik ind, skulde give hende Anledning til nogen frygtsom Mistanke om sig; da han ellers var meget varlig, og tog sig vel i Agt, for at støde hende i noget

get frygtsom Mistanke om sig; da han ellers var meget varlig, og tog sig vel i agt for at støde hende i noget, saasom hans Lykke beroede paa hende: saa fik han en af de sorte Gildinger, som opvartede i det Kammer, hvor vi vare, underkiøbt, hvilken atter med sin Listighed fik en af de gamle Slavinder overtalt, at hun med Haand og Mund forsikrede ham, inden kort Tid enten at overtale mig, eller at udlevere mig til dem, som Ibrahim vilde udsende, for at snappe mig bort. Fra den Dag af giorde og den gamle Slavinde forsøg paa at føre i Verk, hvad hun havde lovet; og gav sig ret som en fortroelig Veninde i Snak med mig. Jeg hørde saadanne Forslag af hende, hvilke saa meget de og lignede hende, og kom overeens med hendes Gemyt, saa lidet sømmede det mig som en Prindsesse og en Christen at bifalde dem; men hun havde ikke længe holdt denne Snak med mig, førend hun paa all Ting merkede mig af, at all hendes Umag var ikkun forgiæves, at jeg ikke stod til at overtale til slig en liderlig og usømmelig Gierning, hvortil hun vilde bringe mig. Og, som hun nok var saa snedig, at hun begreb, det havde all Rimelighed, at jeg biede ikke længe, førend jeg aabenbarede Isatide, hvad for listige Anslag de havde i Sinde, saa lod hun Ibrahim vide, at han ikke længer skulde bie; men jo før, jo bedre; ja Dagen efter sende nogle ud, for at føre mig bort derfra, hvor jeg var, og bringe mig hen paa et Sted, hvor han kunde vide, at han havde mig i god Behold.

Der var da allerede giort Anstalt til nogle visse Personer, som havde rottet sig sammen, for at føre mig bort. Og dette deres Anslag havde de gandske vist fuldbragt, hvis ikke den alvilse Gud, som

gior Menneskens Raad til Daarlighed, saaledes havde styret deres Raad, at det falt ud til den Ende, som den alvidende havde foresat, og til min Frelses Befordring.

Det var oplagt, at jeg i al Stilhed og gandske uformerkt skulde bortfores, og der var ingen for Haanden, som mageligere kunde komme til at stille dette Oplag i Verk, end de Gildinger, hvilke det alleene var tilladt at komme ind i det Gemak, hvor jeg var. Men det falt saa lykkeligen ud, at een af disse Gildinger, som var med i Sammenrottelsen, betroede dette Forehavende, som var i Giære, til en af sine Kammeratere. Ved hvilken Anledning Isatide i Tide fik Nys derom. Hvorover hun strax kunde, tage Leyligheden i Agt, at, forekomme det Puds, som de agtede at spille mig.

Ibrahim havde besluttet og foranstaltet all Ting saaledes, at, hvad der skulde giores, skulde skee om Morgen-Stunden, naar de andre Slavinder gik i Moskeen. Der var og giort Forberedelse til all Ting. Og da jeg meente at være meget sikker, og mindst tænkte paa den Ulykke, man havde tillavet for mig, bliver jeg vaer, at Isatide midt om Natten kommer ind i mit Kammer, og havde ingen, uden en Slavinde, med sig, som skulde lyse hende frem. Da hun kom ind, fandt hun mig liggende i Knæe paa Jorden, som Skik er iblant os Christne, naar vi forrette vor gudelige Andagt, da vi, for at ydmyge os, som ringe Creature, nedkaste os for den almægtige Skabers Throne. Imidlertid jeg ligger i dette Postyr, og med hiertelig Andagt udoser mine inderlige Bønner til Gud, at han dog vil redde og frelse mig, at jeg ikke skal falde udi Ibrahim Basses Hænder, og blive et Bytte for hans utugtige Lyst og hidsige Brynde, seer

jeg

jeg i det samme Isatide at træde ind i Kammeret til mig. Jeg stod strax op, og fik ikke en Gang saa lang Tid, at jeg kunde faae saa meget sagt til hende, hvormed jeg i det mindste kunde give min Forundring tilkiende, som jeg billigen maatte have over at see hende paa saa usædvanlig en Tid om Natten. Men hun tager mig ved Haanden, og siger til mig: Zaida (thi det Navn havde hun givet mig) Zaide, siger hun, følg med mig; eller hvis ikke, kunne I lave eder paa, vist nok at komme i Ibrahims Vold, som agter at styre sin skiendige Lyst med eder. Da jeg hørte disse Ord, blev jeg forskrekket; men tog frit Mod til mig, satte min Tillid til Gud, og befalede mig i Guds almægtige Forsyn, fulgte villig, uden at betænke mig længe derpaa, med Isatide, hvilken med sin eene Slavinde, hun havde til at følge sig, ledsagede mig ned af en Løn-Gang, formedelst en fordækt Trappe, som gik hen til en Dør, der vendte mod Stranden, hvortil hun havde Nøglen. Imedens hun gik med mig til denne Dør, fortalte hun mig den gandske Sammenhæng af det listige Anslag, som dette efter hendes Mands Tilskyndelse sammenrottede Sælskab havde oplagt at føre mig bort. Hun sagde mig og, hvoriedes hun havde faaet det at vide. Alt som hun gik, kyste hun og favnede mig, holdt imellemstunder stille, med en inderlig Hiertens Godhed og Kiærlighed, indtil vi endelig naaede den omtalte Port, som hun strax lukte op. Der stod een af hendes gildede Opvartere, som hun havde største Fortrolighed til, og ventede efter os, hvilken og havde en Klædning, ligesom sin egen, til rede, den jeg lod mig føre, og satte tillige en Tyrkisk Turban paa Hovedet. Da hun nu havde ladet mig saaledes forklæde, overleverede

hun

hun mig til tvende af hendes Fruentimmer, ligeledes forklædte, og gik ikke fra os, førend hun saae os at være vel og alle nedkomne i en liden Fisker-Baad, som laa der, og hun i Forveyen have bestilt at være i Beredskab.

Vi havde paa vor Reyse det ønskeligste Vær, som vi i Verden kunde forlange, og efter at vi udi to Dage havde lykkeligen og uden Fare roet langs med Land-Kanten, landede vi paa den tredie Dag omsider i en liden Havn ved Karama, hvor vi gik i Land, og reyste derfra til Lands den øvrige Vey, som vi havde til Kairo. Da vi nu ankom til samme By, efterkom Bagoas den Ordre, som han havde faaet af Isatide, og paa hendes Vegne overleverede mig til Prindsessen Phedime, hendes Patronesse.

Hvad siden den Tid er skeet, sagde Eleonore fremdeeles, og vendte sig med det samme til Prindsesse Phedime; derom vide I Naadigste Prindsesse bedre Beskeed, end jeg. I have selv siden den Tid fortalte mig, at der skal være kommen stor Uenighed og Misforstand imellem Ibrahim og Isatide, hvilken I ved eders priselige Fyrstand og den Myndighed, med hvilken I kunne befale over dem, have endeligen bilagt. Men ingen af dem har villet yttre sig med Aarsagen til denne Stridighed: Han har ikke villet, fordi han skammede sig derved: Hun har ikke villet, fordi hun er alt for dydig og from, for at beskæmme sin Mand. Og det kom mig ikke for, at jeg burde forklare den rette Beretning og Sammenhæng, førend ved denne Leylighed.

Hermed holdt Eleonore op at fortælle sin Vanhæld og Skiæbne. Hvorpaa Julima, som med all

Taus-

Troshed havde hørt hende an, sagde: jeg maa bekiende, at man ikke nokſom kand priſe Guds hemmelige Forſyns Raad, der finder saa forunderlige Udveje at lede os derhen, hvor han efter ſin urandſagelige Viisdom har beſluttet. Maa ſkee, om I havde blevet paa Skibet med Eberard, eller Eberard var kommen i Sluppen med eder, og den alvilſe Gud ikke havde ſkilt eder fra hin anden, saa havde begges eders Undergang været vis. Man ſkulde ſlutte, at det ret saaledes burde hænde ſig, at Ibrahim ſkulde fatte Kierlighed til eder, fordi Iſatide ſkulde derved foraarſages at ſkaffe eder bort, og ſkikke eder hen til mig, hvor I ſkulde finde eders Kiereſte for eder igien.

Men meeſt, over dette maa jeg forundre mig hos de Chriſtne, at jeg finder saa ſtor Taalmodighed hos dem, til at igiennemgaae og bære all den Modgang, ſom dem paakommer. Ja, ſvarede Eleonore, den Dyd, ſom I, naadigſte Prindſeſſe, saa høyligen undre over, er juſt den rette Egenſkab, hvorpaa man ſkal kiende en ſand Chriſten. Thi han fortvivler ikke i hvad Bedrøvelſe og Trængſel Gud end beſøger ham med, men tvert imod finder, naar han er oplyſt i ſin Chriſtendom, i den beſkeſte Gienvordigheds Kalk, den ſødeſte og kraftigſte Huſvalelſe. Sig Taalmodighed og ydmyg Indſtillelſe under Guds naadigſte Villie virkes og fuldkommes ved det ſalige Kundſkabs Lys, der veyleder os til at følge den ſande Guds Fodſpor, ſom er bleven et ſandt Menneſke, og har efterladt os, ſaadan hellig Lov og Befaling, at vi ey allene ſkulle foragte de jordiſke Ting, ſom ikke ere at regne imod den overvættes ævig vigtige Herlighed, ſom han har forjættet os; men endog at vi

ſkulle

skulle være Taalmodige i Lidelser, hvori han selv har gaaet os for med et fuldkommen helligt Exempel, og banet Veyen for os ved det mysommelige Levnet, han havde i sine Kiods Dage paa Jorden, formedelst de ubeskrivelige Lidelser han udstod af den uraknemmelige Verden, lige indtil Døden paa Korset, som han godvilligen leed til vor Frelse.

Men, Naadigste Prindsesse, sagde Eleonore fremdeeles, da hun merkede at Julima hørde paa hende med saa stor en Agtsomhed; skal man ret kunne begribe og forstaae sig paa de Aarsager og den Grundvold, hvorpaa all vor Taalmodighed i de Lidelser, som møde os i dette Liv, grunder sig, da maa man have den himmelske Sandheds Oplysning og Klarhed, hvilken Gud af blot Barmhiertighed skienker, til hvem han vil.

Den Lov, hvorpaa Eders Religion stytter sig, lærer eder kuns, at Siælen skal beflitte sig paa Rigdom, Gods, Ære, og Legemets Jordiske Ting, under hvilken den ligesom har givet sig i Trældom. Men vor Lov og vor Religion befale os, at Siælen og Aanden skulle begiere mod Kiødet, og søge at have Herredom over det. Og derfor saasom vi ikkun arbeyde, og ved Guds Naade stræbe, at Aanden, eller det indvortes Menneske kand have Seyr over Verden, og over Vantroens Gud, saa ansee vi ikkun de Ting, der ere her neden til, som jordiske og forgængelige. Vi agte ikke legemlige Tings Forliis saa høyt, at vi derfor skulle feile i Troen og den sande Bestandighed; og ey holde for, at vi med megen Trængsel skulle indgaae i Guds Rige. Ja vi gaae endog saa vidt med vor Taalmodighed, at vi bede got for dem, som Gud kand have udvalgt til Midler og Redskaber at udføre sin retfærdige Vredes Hævn;

eller

eller og, rettere at sige, til at udvise sin usigelige Barmhiertighed imod Verdens Kar, som vare færdige til Fordervelse.

Medens Eleonore førde denne gudelige Tale, hørde Zulima med stor Agtsomhed til, hvoraf man kunde fornemme, at hun fandt hiertelig Behag derudi, og endskiønt det syntes, at denne gudelige Tale ikke rørde Phedimes Hierte saa meget, som Zulimas; men at hun med større Koldsindighed og mindre Eftertanke hørde derpaa; saa kunde man dog merke, at uagtet det vildfarende Mørke; hvori hun var fordybed formedelst den Mahomedanske Religions Overtro, som hun var opdraget udi fra Barns Been af; saa havde hun dog saa god en medfød Skiønsomhed, at hun med sin sunde Fornuft nok begreb, at der var Rimelighed i det, som Eleonore talte. Men Zulima, da hun imidlertid havde siddet gandske i dybe Tanker, syntes nu at opvaagne af dem, faldt i det samme Eleonore ind i Talen, og sagde: Jeg undrer mig ikke over, at I, siden I er oplyst og underviist i disse saa sunde og for Siælen saa gavnlige Lære-Regle, som tillige bestyrkes med den gode Tanke, man all Tid har om en Religion, i hvilken man er opdraget, I da foragte en anden Religion, hvorudi I ikke finde saa aandelige og hellige Sandheds Bud. Jeg for min Part sætter all Tid Pris paa Dyden, hvor jeg og finder den; og, naar jeg forefinder Christne, som udvise Dyd og det, der komme overens med det fuldkomne aode, saa kand jeg ingenlunde hade dem. Hvorpaa Eleonore svarede: Naadigste Prindsesse! jeg er forsikkret, at I ville ey allene lade det være nok, ey allene ikke at hade de Christne; men I ville sandelig og elske deres

Reli-

Religion, dersom I ikkun begreb den rette Grund-
Vold, og havde først Forstands salige Oplysninger
om den Lærdoms Himmelske Kraft, om hvilken jeg
nu ikkun har givet eder en kort og enfoldig Betyd-
ning. Jeg vilde ønske, at den naadige Gud, siden
eder af Naturen saa megen Fromhed og Dyd er med-
fød, endnu dertil vilde forunde eder den Velsignelses
Gave, at I maatte faae Forstands oplyste Øyne,
og ved Guds Virkning erlange den saliggiørende og
grundige Kundskab om den sande fornuftige Guds
Tieneste og Dyrkelse. Men hvad vil jeg sige, naa-
digste Prindsesse, saadant at begynde og fuldkomme,
staaer ikke i Menneskens Evne. Men den, der har
dannet Hiertet, er allene mægtig at omvende det til
Sandheds Lydighed.

Medens **Eleonore** nu talede dette, fandt **Ju-**
lima, at hendes Hierte blev særdeles rørt, og at hun
havde kraftige Bevægelser i Sindet, hvilket hun holdt
for at reise sig af den Kiærlighed, hvormed hun var
indtaget til Prindsen af **Westphalen**. Og saasom
hun samme Tid saae ham stift ind i Øynene, hvilke
han, saa snart han merkede det, nedslog af Ærbø-
dighed til Jorden; saa kunde hun ikke bare sig for
at rødme i Ansigtet derover. Hvorfor hun og strax
brød op, og brød Samtalen og Selskabet af med
Begiering til **Phedime**, at hun i sær vilde tage sig
Eleonore an, og bære all kiærlig Omhyggelighed
for hende; thi hun vilde formode af **Phedime**, at
hun ikke længer tog **Eleonore** paa den Fod som Slav-
inde. Derforuden befalede hun, da hun gik bort,
at **Eberard** skulde blive tilbage hos sin elskelige Ge-
mahlinde. Og paa det de desbedre kunde have de-
res egen fri Samtale sammer, forlod hun dem, og

for-

forfoyede sig til sine Gemakker, hvor og Phedime lovede strax at komme til hende. Saa snart Juli- na var ene for sig selv i sit Cabinet, da, saa forstan- dig hun tilforn havde være i at tvinge sin Kiærligheds Bevægelse, saa længe hun befandt sig i alles deres Selskab, saa lidet kunde hun nu holde Maade der- inned, den fik aldeles Overhaand hos hende. Hun klagede sig for, hvorledes det Haab at faae Prindsen af Westphalen til Egte, gandske havde feilet hen- de, og det just da hun havde Aarsag at haabe det allermeest. Derover faldt hun i en forskrækkelig Uro- lighed, ordentlig Virkning af en fortvivlende Kiær- lighed.

Hun forfaldt til en gandske tungsindig Taugs- hed, hvori hun med dybe Tanker sad og grundede paa den ulykkelige og urolige Tilstand, som hendes Hierte var udi. Og naar hun derimod betænkte den store Lykkelighed, som var vaagned for Eleonore og Malden i hendes Lod, kunde hun ikke bare sig, at hun af Utaalmodighed ved sig selv brød ud med disse Ord: Ach! lykkeligste Prindsesse, jeg nægter ikke, at og jo misunder dig din Lykke. Imidlertid jeg ver nu lider under den ynkværdigste og haardeste An- fægtning, som i Verden optænkes kand, saa sidder u nu i dette Øyeblik, og ligesom triumpherer der- over, som den, der fornøyer dig med den værdige og Gydige Sicel, hvilken du har saa got som revet mig af Hænderne. Fleer saa forvirrede Tanker gior- hende meer og meer urolig i Sindet. Og som hendes Kiærligheds Anfægtning var saa hæftig, for- holdte den og, at hun faldt iblant paa saa fortvivle- Tanker, hvorved hun var færdig at beslutte sig til , som hun ellers af sin medfødde Dyd og sit ædle

Gemyt var overbeviist om at være usømmeligt o
uanstændigt. Som hun nu allermeest var fortumm
let i den Uroelighed, kom der Bud til hende, at Sulu
tanen var kommen ind i hendes For-Gemak, og inde
et Øyeblik vilde komme ind i Cabinettet til hendo
Hun var tilforn fuld af Hierte-Sorg; men hun bles
det saa meget meer ved den Tidende, at hendes Hier
te klappede stærkt i Brystet. Hun maatte giøre sig
saa megen Umag hun vilde, for at holde gode Mi
ner; saa kunde dog Noradin, saa snart han saa
hende, strax merke, at det ikke var rigtigt med hend
Sagde derfor til hende: I komme mig for at væ
gandske upasselig, og jeg maatte ønske at have fun
det eder i en glædeligere Tilstand, hvori I kunde h
ve været bedre skikket til at imodtage den nye Tide
de, som jeg vil bringe Eder; hvilken jeg vel troer
være eder lige saa kiær at høre, som den har væ
bedrøvelig og ubehagelig for mig. Kort at sige, j
kand berette Eder, at Prindsen af Arabien, mi
Broder-Søn, som jeg tænkte at give eder til Eg
og som I ikke kunne overtales til at elske, er dø
en Trefning imod de Perser.

Den Tid kunde det have været, at Julin
kunde have glædet sig over at høre denne Tidend
men i den Tilstand, hun nu var, anfægtede den he
de aldeles intet; svarede derfor Sultanen, sin F
der: i alt det, som er eder en Hierte-Sorg, kan
jeg ingen Fornøyelse finde. Og vilde Himlen ha
unde eder den Lykke at beholde en Broder-Søn
Live, som I havde saa kiær, saa havde det ikke ju
været en Følge, at jeg imod min Villie skulde nød
til at ægte ham.

Derp

Derpaa svarede **Noradin**: At jeg fattede det Forsæt at ville giøre Partie med ham og eder, det skeede af en vis Stats Aarsag. Men det lindrer mig dog nogenlunde den Sorg, jeg ellers har over hans Død, at jeg veed, at det af mig imellem ham og eder besluttede Ægteskab var eder imod. Over alt glæder dette mig meest, at jeg veed, at jeg saaledes er befriet fra det forrige Løfte, som jeg havde givet bort paa eder, at jeg nu kand have frit Valg at udsee eder en anden til Ægte-Fælle. Og siden jeg da ingen veed, som baade for sin Dyd, og for den Tieneste, han har beviist mit Rige, bedre fortiener at bestige efter mig den Keyserlige Throne, end **Mustapha**, saa har jeg og besluttet at give eder ham til Ægte, hvormed jeg ikke tænker at giøre lang Opsættelse. Thi jeg frygter, at andre Prindser maatte komme i Forkiøbet, som skulde ville begiere eder til Ægte, hvilke jeg skulde faae til mine Fiender, om jeg afslog deres Begiering.

Hvad det var et Torden-Slag for **Julima**, kand man let tænke. Hun blev saa forbauset derover, at hun med nedslagne Øyne taug gandske stille, og svarede intet. Hvorover **Sultanen** maatte videre tale til hende, og sagde: Jeg finder slet intet hos eder, hvoraf jeg kand slutte, at I glæde eder noget over den Tidende, jeg bringer eder. Jeg veed ikke, at I kunne have noget at anke paa **Mustapha**; thi enten det er Tapperhed, eller Forstand, eller anseelig Legems Skabning, saa finder jeg det altsammen hos ham i saa fuldkommen en Grad, som hos nogen i Verden. Jeg har ham for mit Riges Velstand at takke, for min ærefulde Seyervindinger i de Krige, jeg har ført, ja jeg tor sige, endog for mit Liv. For Resten, hvad Herkomst angaaer, da vi-

de J vel, min kiære Dotter, at man hos os ikke regner saa noye derpaa; thi vi ære og ægte Folk, ligesom de besidde Dyd og Fortieneste til.

Jeg kiender, sagde Julima, da hun var kommen sig igien af den hastige Forskrækkelse, som hende var paakommen; jeg kiender, sagde hun, de Fortienester og de Dyder, som findes hos Mustapha. Men, allerkiæreste Hr. Fader, jeg formoder i det mindste, at J lade mig nogen Tid, forend jeg svarer ja, og finder mig i saa vigtigt et Forslag. Ja, svarede Noradin, J svarede mig lige saa, da jeg fik Afslag paa det Forslag, jeg giorde eder om Prindsen af Arabien. Men tænker ikke, at, fordi jeg den Gang ey brugte min Myndighed, som jeg har over eder, det skal gaae eder denne Gang an paa samme Maade. Thi saa fremt jeg vil see paa mit Riges Fremtarv og Beste, kand jeg ikke lade det Forsæt længe beroe.

Næppe havde han sagt det, forend der kom Bud ind, at Phedime var for Døren. Lad hende komme ind, sagde Sultanen. Saa snart hun kom ind, sagde Sultanen til hende: Nu kom J ret, som J var kaldet. Thi jeg giør her Prindsessen et Forslag, og nu kunne J hielpe mig at overtale hende til at adlyde mig, som en lydig Dotter, i det, jeg forlanger af hende. Mægtigste Keyser, svarede Phedime, hun er eder all Lydighed skyldig; og jeg lover for hende, at, saa fremt det, J foreslaa ikke angaaer Giftermaal med Prindsen af Arabien, til hvilken hun har en ubeskrivelig Afsky, saa giør hun ellers gierne alt, hvad J forlange. Hvad Prindsen af Arabien er anlangende, svarede Noradin, da er han ikke meer i Live, saa at jeg er befriet fra

det

det Løfte, som jeg der har givet fra mig. Men jeg har et andet Forslag paa Tapetet. Jeg vil, at hun skal ægte **Mustapha**, og jeg finder ikke, at hun er saa ærbødig og lydig i at føye min Villie, som hun burde være. Nu vil jeg lade hende med eder i Enrum; I kunne see, og giøre eders Beste til at overtale hende, at hun bliver mig lydig herudi. Jeg giver eder to Timers Frist, hvorefter I skulle komme at sige mig Svar og Beskeed om det, hun har besluttet sig til. Derpaa gik **Sultanen** ud, for at bivaane geheim Conseil, og lod imidlertid begge Prindsesserne, som ikke vare lidet beklemte og hiertængstede, blive ene i Cabinettet tilbage. Ingen kunde i Verden bære inderligere og hæftigere Kiærlighed til nogen, end denne **Phedime** bar til **Mustapha**, og det var hende en Hierte-Sorg, at **Sultanen** gav hende den Forretning at arbeyde selv paa at skille sig ved det, hvis Besiddelse hun selv tragtede saa meget efter, og saaledes at kuldkaste sit eget Anslag. Hvad **Julima** angik, da kand man vel slutte, at hun var hierteligen beængstet, saasom hun havde lige saa stor Afsky for at indgaae det Egteskab med **Mustapha**, som hun havde Kiærlighed for Prinds **Eberard**. De to Prindsesser stode længe, og saae hinanden an, og kunde ikke tale af Forskrækkelse. Endeligen brød **Phedime** først ud og sagde: Nu vil jeg sige, at eders Kiærlighed er ret bestandig, dersom I kunne blive ved at elske Prinds **Eberard**; uanseet her er deels **Eleonore** til Hinder; deels eders Fader, som med sin Myndighed vil twinge eder til en anden; deels de store Dyder og Fortieneſter, som findes hos **Mustapha**, hvilken eders Fader paa ny har foreslaaet eder. Dersom I lade eder overvinde ved nogen af

disse tre Ting, da er det ude med mit Haab, og jeg er fortabt.

I maae see mig meget vægelsindet an, min kiære **Phedime**, sagde **Zulima**, at I ville tænke, der kunde være noget i Verden til, som skulde kunne bringe mig til at bryde mit Løfte, nemlig at jeg skulde gaae eder i Forkiøbet med Viziren **Mustapha**. Ney, min kiære Søster, det maa være min Faders Myndighed, det maa være Rigets Velfærd, det maa være alle de priselige Fortieneſter, som **Mustapha** kand rose sig af; intet af alt det skal nogen Tid saaledes kunne forandre mit Sind, at jeg skulde samtykke i det Ægteskab med **Mustapha**. Med det samme sukkede hun, og raabte: Ach Himmel! Skal jeg dog være saa ulyksalig, at jeg paa en og den samme Dag skal baade see Prindsen af **Westphalen** ligge i sin Ægte-Fælles Arme, som man ikke troede at være i Live meer; og tillige høre, at min Fader faaer i Sinde at opoffre mig til et tvungent Ægteskab, alleneste for at komme til sit Maal, og naae en Fordeel, som grunder sig paa Stats Aarsager. O ney! min Søster **Phedime**, jeg indgaaer det aldrig. Og siden min Fader har befalet eder, at I skulle give ham Beskeed paa, hvad som helst jeg beslutter, saa sig ham kun reent ud, at jeg aldrig ægter **Mustapha**.

Min kiære Prindsesse, svarede **Phedime**, dette synes mig at være noget ubetænksom og hastigt svaret af eder; og dersom **Sultanen** fik saadant Svar, skulde I maa skee, bringe ham til at giøre det, hvormed han overilede sig. Men jeg veed bedre Raad, og jeg vil gaae varligere til Verks i denne Sag. Thi efter som det baade er mit og eders beste, saa vil jeg alleneste see til, at han gior nogen Opsættelse deri. Og naar

naar vi først bringe det saa vidt, haaber jeg, at vi ved Tidens Længde skulle kunne hindre eders Faders Anslag aldeeles. Hun bifaldt den Betænkning. Begge Prindsesserne forpligtede sig atter med Eed, at ville være hinanden behielpelige med et urykkelig Troskab, og giore all deres Flid for, at Sultanens Anslag skulde gaae over styr. Imidlertid hændede sig just, at Geheim-Conseil vare kuns kort, og siden Noradin længtes efter at aabenbare Mustapha den store Lykke- han tiltængte ham, saa lod han ham blive eene tilbage hos sig. Da han nu havde sagt Mustapha det, som han havde foresat sig med ham i Tanker, og havde imodtaget Vizirens underdanigste Taksigelse, som han aflagde til Sultanen for saa hoy en Naade, kom Phedime, hvilken Sultanen efter bemeldte to Timer, havde sat Stevne, ind i Kabinettet til dem. See velkommen Phedime, sagde Noradin; vil min Dotter vel finde sig i den Lykke at giftes med Mustapha, vil hun nu vel begvemme sig til, at foye sin Fader i det, han forlanger af hende? Mægtigste Herre, svarede Phedime, Prindsessen kand ikke saa hastigen beslutte sig dertil, som Eders Keyserlige Majestet forlanger. Hun befinder og tilstaar, at store Dyder og Fortienester ere nedlagde hos denne Brudgom, som eders Keyserlige Majestet tiltænker hende; men jeg skulde indbilde mig, at Mustapha selv ikke paa anden Maade skulde forlange, at en Prindsesse, hvilken han aldeeles er værd at besidde, indgik hans Begiering, end med en villig og utvungen Kierlighed. Da hun det sagde, kastede hun saa milde og forelskte Dyne hen til Viziren, at, dersom han ikke allerede havde fattet Kiærlighed for Julima, saa havde det yndige Oyesyn,

han fik af hende, kunnet være nokſom bevægende til at indtage hans Hierte, og give ham at forſtaae, hvaðn for Kiærligheds Tanker, **Phedime** havde.

Men **Muſtapha** tænkte paa intet mindre enn ſaadant; og efterſom den ulignelige Lykke, hvilken ſaa uformodentligen var ham foreſlaaet af **Sultanen** ved det Ægteſkab med Arve-Prindſeſſen; laae hann alleneſte i Hovedet; ſaa at baade hans Kiærlighed till Prindſeſſen, og hans Ærgierrighed tillige blev beſtyrket af det gode Haab, han havde af **Sultanens** Løfte paa hende; ſaa begreb han ikke det, ſom **Phedime** ſaa hemmeligen lod ſig forlyde med, og ſagde derfor till hende: Kiæreſte Prindſeſſe, jeg har ſtedſe befunden, at J udi alle Tilfælde ſærdeles havet taget eder mit Beſte an, og været mig høyligen bevaagen. Ville J nu raade mig, eller holde det forgot, at der ſkeede Opſættelſe i ſaa vigtig en Sag? Nei, jeg har alt for ſtore Prøver paa eders Venſkab, end at jeg nogen Tid ſkulde tvivle paa, at J ikke vilde giøre all eders Beſte for, at jeg jo for jo bedre kunde naae min fuldkomne Lykke. Og jeg, ſagde **Sultanen** til **Phedime**, jeg befaler eder, at J ſkulle ſige til **Zulima**, at hun inden to Dage efterkommen min Villie, og i all Lydighed beſlutter ſig dertil. Gak nu, og ſig hende det.

Phedime forføyede ſig efter denne Befaling ud af Cabinettet. Og ſaa ſnart **Muſtapha** var kommen fra **Sultanen** hiem til ſit, lod han hente Bud efter Prindſen af **Weſtphalen**. Han var juſt ſamme Tid inde hos **Eleonore** i Prindſeſſe **Phedimes** Gemak, hvor de ret i en kiærlig Fornøyelſe, ſiden de efter ſaa lang en Tids Skikkelſe vare blevne ſamlede igien, fortalte hinanden Poſt for Poſt, alt

hvad

hvad der havde mødt og var vederfaret dem begge. Prindsen havde nok sagt hende alt, hvad ham var begegnet i all den Tid, han havde været Slave; men han mældede ikke et Ord om Zulima, og den Skrøbelighed, hun havde begaaet. Thi han holdt for, at det var skeet af bar Medlidenhed, da det dog virkeligen kom af en inderlig Kiærlighed til ham. Medens de saaledes sadde, og indbyrdes fornøyede hinanden, kom Raads Betienterne med Befaling til Eberard, at han strax skulde komme til Viziren, og gaae med ham derhen.

Da nu Prindsen træder ind i Gemakket, og Mustapha seer ham, bliver han gandske Forundrings fuld over det, at Prindsen har ingen Lenker paa. Og da Prindsen kom ham nærmere, sagde han til ham. Er du ikke en Slave, hvor kommer det sig, at du gaaer uden Lenker? Prindsesse Zulima, svarede Eberard, har allernaadigst behaget at lade mig løse af dem. Ja, svarede Mustapha, hun har ogsaa kunnet giøre det; thi du var hende skienket som Slave, og du hørde hende til, saa at det har staaet i hendes Magt at give dig din Frihed; men siden hun af Medlidenhed har bevist dig saa stor en Naade, saa vil jeg og, at du skal betiene dig af den Naade, som du staaer udi hos hende, til at udvirke noget til min Tieneste. Jeg vil lade dig vide, at Sultanen allernaadigst har besluttet at give mig hende til Ege; men jeg vil heller, at hun selv godvilligen samtyker deri, end at hun skal tvinges dertil af sin Fader. Dette kand være dig nok sagt. For Resten begriber du nu selv, hvad jeg mener, og hvad jeg vil, at du skal giøre. Gak nu og tal med hende til mit Beste. Dersom du udvirker noget efter mit Ønske og

Forlangende, skal jeg lade dig komme hiem til Europa og dit Fæderne-Land igien. Derpaa bukkede sig Prinds Eberard med all den Respect og Underdanighed, som han burde, meget dybt for Vizieren og gik saa bort fra ham. Men det er got at slutte, hvad han tænkte i sit Hierte. Han havde hidindtil bildet sig ind, at den Bevægelse, han fand hos sig for Prindsessen, var ikke andet, end end en vis Godhed og Taknemmelighed imod en Person der havde beviist ham Velgierninger, paa hvilken han ikke kunde aflegge saa store Prøver, som han ønskede, fordi hans Gemahlinde Eleonore, den han frem for nogen elskede og yndede, laa ham fornemmelig om Hierret; saa at, da han imod Forhaabning havde faaet sin elskelige Gemahlinde igien, saa var all hans Kiærlighed og inderlige Hierte-Lag alleneste henvendt til hende; og derover var den Kiærligheds Bevægelse for Prindsesse Zulimas Person, hvilken tilforn havde kastet smaae Rødder hos ham, nu saa got som uddød, uden at tiltage videre. Men da han horer af Mustapha, at Sultanen havde beskikket ham sin Dotter, Prindsesse Zulima, til Egte, saa merkede han en misundelig Fortrydelse hos sig, hvoraf han nok kunde slutte, at hans Kiærlighed til hende var større, end han havde tænkt; saa at han an en Skind-Syge, som han ikke kunde bare sig for og heller ikke ret forstaae sig paa, hvor den kom fra besluttede fuldt og fast hos sig selv, at han vilde betiene sig af all den Credit og Yndest, med hvilken han formaaede hos Prindsessen, at hindre dette Egteskab, og at raade hende derfra.

Det er ikke derfor sagt, at han vilde betiene sig af saadanne Midler, eller bruge saadanne Udveye som

som kunde enten være ham eller Prindsessen uanstændige, og stride mod deres ædle Gemytter; men det var ham dog en Fornøyelse, at han saaledes kunde giøre Splid i Kortet, at i det ringeste ikke en Medbeiler **Mustapha**, som han ikke kunde lide, skulde faae hende. Og tillige kildrede det ham ret i Sindet, at han merkede, baade at han selv bar dog Kiærlighed til Prindsesse **Zulima**, og hun til ham. Imidlertid dette stod paa, var **Phedime** gaaet ud fra **Sultanen**, og kommen ind i Cabinettet til **Zulima**, for at bringe hende det Svar og den Befaling, som hende var given af **Sultanen** til **Zulima**, hans Dotter. Og som begge Prindsesserne raadsloge ene med hin anden: hvorledes de skulde faae det Anslag til intet giort, som var dem begge lige skadeligt, kom Prindsen af **Westphalen** ind i Cabinettet til dem. Da han træder ind, seer han begge Prindsesserne sidde paa nogle Hynder, som vare lagte paa et Teppe. Hvorpaa han træder nærmere, og sætter sig ved Siden af dem med det ene Knæ paa Jorden. Derefter blev holdt Raad imellem dem alle tre, hvad i denne ulykkelige Hændelse og Omstændighed var tienligst at beslutte? Jeg, sagde **Zulima**, jeg skulde ikke længe betænke mig; men nok vide, hvad jeg havde at giøre, dersom Prindsen af **Westphalen** var i saa frie en Stand, og losgiort fra Forpligtelse til en anden, som jeg indbildte mig i Gaar, indtil jeg fik andet at see af den uformodentlige Hændelse med ham og hans Gemahlinde **Eleonore**, hvilken han forefandt, da han ikke troede hende i Live meer. Det skulde ikke komme mig derpaa an at forlade og tilside sætte min Arve-Ret til Crone og Rige, og følge, om det var til Verdens yderste Ende, med et Menneske,

neske, som jeg paa en lovlig Maade kunde være b
rettiget til, og med hvilken allene at leve og dø, j
vilde prise mig lyksalig. Men siden **Eleonore**, Prin
sens ægte Gemahlinde, er opdaget igien, saa kan
det Forsæt ikke nytte mig, som jeg ellers kunde hav
fattet, og som intet var at udsætte paa, siden d
skeede af oprigtig og uskyldig Kiærlighed. Saa
i den Stand, som Sagernes Omstændighed nu
udi, kand jeg ikke skride til dette hastige Forsæt; t
dermed satte jeg mig for hele Verden i saa ondt
Rygte, som kunde beskæmme min Ære og min Dyd

Ney, ney, naadigste Prindsesse, svarede Prind
sen, jeg vil ikke, at J saaledes skulle sætte eders Fyr
stelige Ære, Dyd og Rygte i Vove, at J skull
paadrage eder ubillig Mistanke og skammeligt Efter
mæle, som kunde folge paa fortvivlet et Forsæt. D
er eneste Arving til det mægtigste og herligste Monar
kie i Verden. Og, om J allene uden Gemahl vill
regiere eders Rige, hvo vil formene eder det? Na
turen har lige saa vel begavet eder med Forstand, Dyd
og Mandighed, som andre Dronninger, paa hvilk
man har Exempel, at de med største Priis og Be
rømmelse uden Egte-Fælle have forestaaet deres Ri
ger, og besiddet deres Throner, og J kunne jo sige
reent ud til **Sultanen**, at det er eder nok, J er hans
Dotter og Arving, og at J for Resten ikke ville tvin
ges til at ægte en Slave, som er kun af Gemeen og
ringe Herkomst.

Dertil svarede **Phedime**: Jeg kand ikke andet
sige, end at dette Raad jo er meget ædelmodigt; men
kiære Prindsesse, jeg holdt det for bedre, at J lod
som J gierne vilde indgaae deres forlangende; og
imidlertid ved langvarig Opsættelse see, om der ikke i

Tidens

Tidens Længde maatte skee en anden Forandring deri, hvorved kunde forefalde en eller anden lykkelig Hændelse, som man nu just ikke forud kand see. Det var vel nok, svarede **Julima**; men hvad, om min Fader **Moradin** vil twinge mig, at jeg inden to Dage, som han har sagt, skal give mit Ja og Løfte til **Mustapha**? Om saa skeer, svarede **Phedime**, da veed jeg et kosteligt Middel at hindre det; thi som I endnu ikke have været i **Mekka** at besøge **Mahomets** Grav, saa kunne I ikke bedre snoe eder der fra, end ved at lade, som I havde giort et Løfte, at I ikke vilde give eders Ja bort, eller ægte nogen, forend I havde været ved Prophetens Grav, og forrettet eders Andagt der. I vide selv, at **Moradin** er af en ubeskrivelig Overtro, færdig at tænke, at han førde jeg all Hævn og Himmelfaldende Straf paa, dersom han begik mindste Ting, som stridede mod hans Religion. Tilmed kand denne Reise ikke afgiøres i kortere Tid, end nogle Maaneder, uden at regne den Tid, som gaaer hen med at lave sig til Reisen. Ved dette listige Anslag kunne I altsaa opholde hans Forsæt; og hvo veed? hvad imidlertid kand skee, som kand giøre det aldeles til Vand.

Dette Raad behagede baade Prinzen og Julima meget vel, og fra samme Dag af lod man Rygtet gaae, at Prindsessen havde giort Løfte, at reyse til **Mahomets** Grav, for i egen høye Person at bringe den Forærung frem, hvilken hun alle Aar havde forordnet at give dertil.

Imidlertid var **Mustapha** paa sin Side meget urolig. Thi efter at Prindsen af **Westphalen** var gaaet ud fra ham, havde han giort sig adskillige Betænkninger; deels over det, at Prindsessen saa hastigen

stigen havde givet **Eberard** los af sine Lænker; dee
og fornemmelig grublede han over den Post, so
randt ham i Tanker, nemlig, at hun all Tid hav
talt saa meget got for ham. Og naar han da b
tragtede tillige hos sig selv, at Prindsen af **West-**
phalen var en tapper, forstandig og velskabt Herr
saa gave slige Betænkninger ham Anledning at fa
den største Mistanke til ham; hvilken Skind-Sy
han stadigen tænkte at være Aarsag til hans Ur
lighed.

Om Aftenen havde **Eleonore** været hos Zu
lima, for at giøre sin Opvartning hos hende; m
Zulima havde overtalt hende til at blive og at sove d
Nat i hendes Gemak. Og eftersom Prindsesse **Zulim**
var af Hierte-Sorg saa urolig i Sindet, at hun i
gen Søvn havde faaet, saa var hun gaaet tilige
ud af Gemakket. **Eleonore** tillige med Prindse
af **Westphalen** var ogsaa gaaet ud paa en lid
Vold og grøn Dige, som laa imellem Nil-Flod
og dette Gemak, at spadsere lidet i Svalingen
den kiølige Luft. Da de nu længe havde spadser
der, bleve de trætte, og, for at udhvile sig, satte s
ned paa en Marmor-Bænk, som var under en Hvæ
ving, hvilken var med adskillige Muskel-Skaller b
prydet; ud til hvilken Hvælving ogsaa vendte
Fugle-Huus, som Prindsessen havde ladet indrette
en liden Gang, der gik fra hendes Seng. Der va
kun tvende Udgange til denne Vold, enten fra Prin
sessens Gemak; eller og fra **Sultanens** Bad-Stu
Nu havde **Mustapha** hemmeligen skaffet sig Nø
glerne til Bad-Stuen, han havde forklædet sig so
en gammel Slavinde, og med den Dragt stukket sig
hen i en Krog under Hvælvingen, at det var umu
ligt

ligt, at nogen kunde blive ham vaer der. Eleonore var af Gestalt og Persons Skikkelse, som Julima at see til, saa at man snart ikke skulde kunne skille den ene fra den anden, og angaaende Prindsen af Westphalen, da var han for sin anseelige Skabnings Skyld god nok at kiende. Da nu Mustapha merkede, at de ey allene kom ud fra Prindsessens Gemak; men endog at de spadserede ene sammen, og satte sig ned paa Bænken, saa blev han meer end for meget derved styrket i sine Indbildinger. Men han blev i sær og tilfulde forbittred, da han horde efter hvad de snakkede sammen, og kiendte paa Rosten, at det var Prindsen af Westphalen, som sad Hvælvingen nærmest. Han horde ham sige til den, som sad hos ham paa Bænken: Ja min dydige Prindsesse, det kunne I forlade eder til, at jeg skal lade mit Liv, forend jeg et Øyeblik skal aflade at elske eder. Tænk derfor ikke, at enten jeg er paa fri Fod, eller og jeg bliver kast i Fængsel og Lenker, jeg nogen Tid skal lade af at være eder troe. Jeg, skulde jeg forlade, skulde jeg forraade eder? Eder, som saa inderligen elske mig? Jeg maatte i saa fald være det største Skarn, det utaknemmeligste Menneske, som Jorden kunde bære. Og da han havde udtalt disse Ord, tog han hende kiærligen i Favn, og kyste hende paa Munden, og blev ved: ney, sodeste Prindsesse, ney! Jeg forsikrer eder, at ingen Ting nogen Tid skal kunne skille mig fra eder. Det var umueligt for Mustapha, at han længer kunde bare sig, eller taale at see paa sligt. Vel havde han sat sig for, at han ikke vilde lade sig til Syne; men han blev nu saa ophidset og ildsindet, at han ikke længer kunde bruge sin Fornuft og Eftertanke deri. Sprang derfor i samme

me Øyeblik ud af Kraagen, hvor han opholdt sig i Hvælvingen, og med en Dolk i Haanden foer ligeherpaa dem begge, som havde hinanden i Favn. Saasom **Eleonore** vendte med sit Ansigt imod **Mustapha** og Dolken, saa var hun og saa lykkelig, at hun baade blev et Glimt af Dolken vaer, ved det Maanen skinnede paa den; saa og greb i en Hast om Haanden paa **Mustapha**, som deels formedelst den Hidsighed, med hvilken han stødte til, deels den Frygt, som ogsaa var hos ham i saa vovelig en Gierning, mislingede i sit Stød. Da han merkede, at han havde stødt Feil, saa for at undkomme dem i en Hast, lod han Dolken falde ned for **Eleonores** Fødder, og i en Hast sprang ind i Bad-Stuen, og lukte Døren efter sig. **Eberard** var bleven særdeles forskrækket over den underlige Hændelse. Det første, han bekymrede sig om, var, at han spurgde og efterfaae, om **Eleonore** havde faaet nogen Skade: hun erkyndigede sig om det samme hos ham. Og da de nu begge fornam, at de vare uden Skade, toge de Dolken op af Gulvet, og forfoyede sig ind i Prindsessens Gemak, hvor de fortalte hende den ulykkelige Hændelse, som dennem var begegnet. De sluttede strax af den gamle Slavinde-Dragt, som de havde seet dette Menneske udi, og af det, at samme var sprungen ind i **Sultanens** Bad-Stue, hvor de vel vidste, at intet Fruentimmer maatte komme, at det ufeilbarligen maatte have været en forklæd Mands-Person. Men da **Zulima** ret betragtede Dolken, kiendte hun, at det var den samme, som hun tilforn havde foræret **Viziren**. Hvorfor hun sluttede, at dette Menneske maatte endeligen have været en af **Vizirens** Slaver, eller af dem, som vartede op i

Bad-

Bad-Stuen, hvilken Mustapha havde underkiøbt
lintil at dræbe Prindsen af Westphalen; thi det var
mmeer, end hun kunde tro og indbilde sig, at Musta-
apha skulde selv have begivet sig i den Fare, eller vo-
vet sin høye Person til sligt et Stykke at bringe i Verk.

Imidlertid fandt Prindsesse Zulima for raade-
ligst, at Prindsen af Westphalen forstak sig saa
længe, indtil hun kunde faae udspurgt, hvorledes det
vel hængde sammen med den forunderlige Handel, og
bragde: At, dersom Viziren, hvilken havde saa stor
en Myndighed til Hove, først fik i Sinde at sætte
Prindsen efter Livet; saa slog det ikke Feil, at han
od, hvordan han magede det, fandt ogsaa Maade
og Udveye til at bringe det i Verk. Derforuden
siden Viziren vel vidste, at Prindsen af Westpha-
len holdt sig op i hendes Hof, saa var det uforbigien-
ligen fornødent og raadeligt, at han ikke længer
holdt sig op i hendes Gemakker; thi der kunde han
til Tid faae ham opsøgt. Denne Forsigtighed bi-
fraldt Eleonore; men Prindsen af Westphalen
svar derimod. Thi som han besad et tappert og man-
digt Hierte, saa var han heller for at gribe til et tap-
pert Raad og Foretagende, end synes saa forsagt og
forsigtsom, at han skulde holde sig i Skiul for nogen.
Ikke des mindre, saasom han eftertænkte den Fare,
hvori Prindsessens Ære og gode Rygte stak, i Fald
man vovede et dristigt Stykke, saa fandt han sig om-
veder deri, og samtykte at gaae ind i Phedimes Ge-
mak, for at blive der i Dølsmaal. Zulima havde
Tienerne givet saa formastelig en Gierning an for No-
radin; men eftersom det var under Livs-Straf for-
budt at gaae paa denne Vold, og ingen fra den ene
Kant af kunde komme derpaa, uden at gaae igiennem

hendes Kammer, saa frygtede hun, at, i Fald hun klagede det for **Sultanen**, man da skulde fatte ond Mistanke om hende, og Klagen blive udlagt til hendes egen Beskæmmelse; og Prindsen derforuden skulde komme til at miste Livet for sin Umag. Derhos betænkte hun, at, hvad **Viziren** angik, saa var han vel nødt til intet at tale for **Sultanen** derom, eftersom det var at kiende sig skyldig selv i det oplagte Mord, naar han havde givet en anden Befaling derpaa; og siden han ikke havde de fleere Vidner paa Prindsen af **Westphalen**, end den ene, der var udsat paa at begaae dette Mord, saa troede hun nok, at den Sag gik hen. I disse Tanker laa hun den hele Nat meget urolig; og **Eleonore**, som fordrev den største Deel af samme Nat med at spadsere i den liden Gang ved Prindsesse **Julimas** Seng, var ligeledes plaget med de elendigste Bekymringer og allerkummerligste Tanker. Thi hun stillede sig for, at nu, hun allermeest glædede sig over at have faaet sin Gemahl igien, vidste hun ikke, hvilken Time han blev hende bersvet igien, og ombragt. Hans Liv stod i den største Fare for Verden. Hun anholdt hos Prindsesse **Julima**, at hun vilde tage ham i Beskærmelse, og begreb ikke, at Prindsessen tog sig ham godvillig an, endskiønt hun ikke blev bedet derom, ja tog sig ham meer an, end **Eleonore** kunde tro eller tænke.

Baade **Eberard** og **Julima** begreb meget vel, at det, **Viziren** havde taget sig for, var skeet af Skinsyge. Dog vilde hverken den ene, eller den anden af dem aabenbare den Hemmelighed for **Eleonore**, men holdt den i høyeste Maade forborgen for hende.

Eleonore betienede sig af den skiønne Leilighed, som nyligen var forefalden, at forestille **Julima** Guds forunderlige Forsyn, der saa øyensynligen havde red-

og det Prindsen af saa mange Farer. Hun talede til Zulima paa saa bevægelig en Maade om den Tillid, hun satte til samme Gud, hvilken var grundet paa hendes Religions Vished og Sandhed, at hun i samme Øyeblik lagde den første Grund i Zulimas Hierte til den salige Kundskab, til hvilken hun søgte at omvende hende.

Mustapha, saasom han var forbittret, deels af Skind-Syge over Prindsen af Westphalen, hvortil han meente at have god Føye og Aarsag, deels fordi det smertede ham, at han saaledes havde stiftet Feil med sin Dolk, havde imidlertid klædt sig om i sine egne Klæder, og var gaaet ind i et Gemak, som han all Tid for sin Person havde staaende ledigt paa Slottet. Der lukte han sig inde, ligesom han havde nogle Forretninger at besørge i Enlighed og Rolighed. Da han der var ene for sig selv, havde han utallige skrækkelige Anslag for, som et Menneske, der paa en Gang baade er forbittret og forelsket, kand finde paa. Men iblant tusinde slemme og fortvivlede Anslag, som han havde for, blev det ene efter det andet til intet. De gik alle ud paa at faae Prinds Eberard af Dage.

Han tænkte kun paa Maaden at sætte sit onde Forsæt i Verk. Og da han havde havt adskillige Forslag for, hvilke han alle forkastede, tænkte han omsider, for ikke at forbittre Prindsessen, med hvilken han varligen vilde Omgaaes, da hun uden Tvivl grumsyligen vilde fortryde paa, om man i hendes Hof eller Paasyn ombragte nogen af hendes Betientere; at det var best at overtale Sultanen til at skikke ham hiem til Europa. Og naar han bragte det dertil, vilde han paa det Skib, som skulde føre ham over, have nogle af sine egne tro Tilhængere, som nok skul-

de see Leilighed en Gang, enten at kaste ham ud i Havet, eller at myrde ham. Paa den Maade kunde Prindsessen ikke faae noget om hans Død at vide. Dette blev da hans endelige Beslutning og faste Forsæt: Imidlertid kastede han sig ned paa nogle Tepper, som laa langs med Gulvet, for der at forslaae det øvrige af Natten, og ventede med største Længsel paa Dagens Ankomst, at han kunde komme ind til **Sultanen**, førend Prindsessen fik ham i Tale. Saa snart det nu var Dag, og paa den Tid, at man kunde komme til **Sultanen**, var han og den første, som gik ind til ham. I Forstningen talede han om et og andet af Rigets Sager, som skulde gjøres noget ved, og han forestillede at være meest magtpaaliggende. Derefter lod han sig forlyde for **Sultanen**, at han havde faaet Nys om, at saa længe Prindsen af **Westphalen** havde været hans Slave, da, endskiønt han ikkun havde brugt ham til ringe Forretning, nemlig at vogte sit Fæ, saa dog, saasom han var en meget spidsfindig Prinds, saa var han paa en listig Maade kommen til at opsnue alle Rigets geheime Sager og Handlinger, hvoraf han til Punkt og Prikke vidste alt, hvad sig tildrog i Riget, saa at de Christne ret havde ham her, som deres Speider. Derforuden havde han været saa snedig til at behage Prindsessen i den Grad, at han havde overtalt hende til, siden hun var af saa fromt et Gemyt, at hun skulde bede ham los af Slaveriet og siden han havde ogsaa foræret ham bort til hende uden at gjøre sig videre Eftertanke, hvad der kunde følge paa, saa havde hun ogsaa skienket ham sin Frihed aldeles; saa at denne Prinds, som oven i kiøbet stod i stor Anseelse hos hende, kunde, da han var saa klog

klog og spidsfindig en Herre, have i den Tilstand, han nu var, den beste Leilighed til at blive for fremmede den største Speider i Riget. Og derfor, siden Zulima af et ædelt Gemyt havde skienket ham sin Frihed, og han ikkun var Riget til Ulykke, saa skulde hans Raad Betænkning være, at man satte ham paa det første Skib, som gik til **Europa**, og sendte ham did hen. **Sultanen** befandt dette Raad at være meget got, og roste **Vizirens** Forstand deri, befalede ham tillige at giøre fornøden Anstalt, til at lade Prindsen med allerførste reise. Da nu **Mustapha** havde naaet, hvad han forlangede, gik han hiem, og i den Forhaabning snart at faae sin Hævngierrighed styret, bar Omsorg for at faae fat paa nogle tro og sikre **Janitscharer**, hvilke han kunde forlade sig paa i dette sit Anslag. Medens han saaledes havde at bestille med at bringe sit Forehavende i Verk, kom Prindsesse **Phedime**, saa snart det var blevben Dag, ind i Cabinettet til **Zulima**. Prindsessen af **Westphalen**, som var skikket hen til **Phedimme**, og som hun siden havde ladet i sine egne Værelser og forbeholdne Gemakker forstikke, havde alle rede givet samme Prindsesse **Phedime** fuldkommen Underretning om, hvad om Natten var skeet paa Volden. **Zulima** laa endnu i sin Seng, da **Phedime** kom, og **Eleonore** var kommen ind igien, og havde lagt sig ved Hovedgierdet af Sengen.

Disse tre Prindsesser holdte da Raad om, hvad de best kunde giøre i saa farlig en Sag, for at frelse Prindsens Liv; men alle tre vare eenige deri, at der var ingen anden Maade at redde ham af **Vizirens** Haand, som ey allene var mægtig selv; men havde tillige baade **Sultanens** Hierte, og den hele

Krigg-Magt under sin Befaling, end denne, at ma
fik ham bort, og sendt over til **Europa**. **Eleono**
re var den første, som foreslog dette, siden hun for
nemmelig havde Fordeel derved, og paa den Maad
kunde faa Prindsen i beste Sikkerhed. Men **Phed**
me, som vidste, hvilken Kierlighed Prindsesse **Julim**
bar til Prindsen, kunde ikke bifalde, at dette Raa
just indeholdt det eeneste Middel at gribe til. Da
siden man foregav saa mange kraftige Aarsager, e
tertænkte hun all Ting, og blev da samtykt, som hu
selv ogsaa tilstod, at det var den sikkerste Maade t
at frelse Prindsens Liv. I samme Øyeblik kaste
Julima et Øyesyn til **Phedime**, hvoraf man let kun
de merke hende af, at hun baade var Mat, So
rigfuld, og af Kiærlighed færdig at Vandsmægt
Og endskiønt hun ikke kunde bare sig, for at rødm
lod hun sig dog ikke merke for sin fortrolige Venin
Phedime med det hemmelige Anslag, hun hav
fattet hos sig selv; men sagde til hende: Min kiæ
Søster, jeg begriber meget vel, at det ikke kand sk
paa anden Maade, end den, I befinde best; jeg f
min Part samtykker ogsaa deri. Derpaa vendte hr
sig til **Eleonore**, favnede og sagde: Min kiære Prin
sesse, I blive lyksalig, dersom dette gaar vel af,
det vil blive eder en Hiertens Glæde, at I begge kun
ne komme til eders Fæderne-Land og Fyrstendom igie
og leve der i fornøyet Ro med hin anden. Men sk
de I vel troe, at jeg med all den Værdighed, so
jeg er udi, med all min Arve-Ret til saa mægtigt
Keyserdom, som dette, misunder eder eders Lykk
Dette sagde hun med saadan Følelse og Kiærlighe
Bevægelse, at **Eleonore** blev gandske Forundring
fuld derover, og giorde sig selsomme Tanker: og s
m

man vel veed, at ingen Steds Skarpsindighed er større, end i Kiærlighed, da, endskiønt **Eleonore** hidindtil havde regnet all den Godhed, som **Julima** havde udviist imod Prindsen og hende, for blot Medlidenhed, saa fik hun nu først aabne Øyne, og mærkede at Prindsessen havde saadan Kierlighed for **Eberard**, som man ikke kunde antage for bar Medlidenhed og Fromhed. Dette gav hende Anledning at eftertænke de Ord, som hendes Gemahl havde talt, da de første Gang i **Phedimes** Gemak forekom hinanden igien, og kiendte hinanden. Hun rødmede ved disse Tanker. Dog, naar hun paa den anden Side overbeviste, at Prindsesse **Julima** saa villig havde samtykt i Prindsessens Hiemfart til **Europa**, og derforuden var forsikret om hendes uligenlige Dyd og ædle Gemyt, saa var det ikke andet, end et hastigt Indfald, et hastig Skræk, som havde intet videre at betyde. Hvorfor hun og svarede **Julima**, at, om der var noget, som hun med fove kunde misunde hende, da var det dette, at hun var fød under en Lov og en Religion, som lærde et Menneske at foragte hele Verdens Riger, Lykksalighed, Herlighed-, at agte det altsammen for Skade og Skarn, og et forfængeligt Gode.

Da nu alle tre Prindsesser havde saaledes besluttet, at det var raadeligst at faae Prindsen med allerførste Leylighed sendt hiem til **Europa**, siger **Julima** til **Phedime**: Min kiere Søster! Men skulde J ikke, om J aabenbarede for **Viziren** den Kiærlighed, som J bære til ham, kunne bringe ham til at fraastaae sit Forsæt? Stil ham dog for, at det all Tid er fornøyeligere, at foreenes med et Hierte, som elsker og ynder en, end paa en voldsom Maade at tvinge nogen til at Ægte sig, som bærer inderlig

Afskye for den, den skal nødes til. Dette kunne J baade for min og eders Skyld arbeyde paa; og gaar det ikke an, da har jeg en Udflugt i Baghold, som jeg endnu ikke haver ladet eder vide. Bilder eder ikke ind, svarede **Phedime**, at han skulde lade sig overtale til saa slet og ufordeelagtigt et Bytte. Dog, for at lade see, at jeg i alle Maader tiener eder, og at der ingen Ting er til, som jeg jo gior for eders Skyld, saa skal jeg gierne efterkomme eders Begiering i den Post, siden det derforuden er til min egen Fordeel og efter mit Hiertes Ønske. Jeg taler med ham i Formiddag; thi han har haft Bud hos mig at fornemme, om det var mig beleyligt, og ham tilladt, saa vilde han besøge mig, naar han kom af **Moskeen**, eller Kirken. Derpaa toge Prindsesserne Afskeed fra hinanden, og, da **Phedime** og **Eleonore** gik bort sammen, stod **Zulima** op af Sengen. Paa det hun kunde indrette all Ting til sit Forsæt at udføre, gik hun strax ind til **Sultanen**, hun beklagede sig først for ham, at hun ugierne indgik det Ægteskab, som var bragt hende i Forslag. Derefter bad hun ham, at han vilde tilstæde hende at reise til **Mahomets** Grav, at raadføre sig om hvad, han vilde give hende i Sinde; thi hun havde længe tilforn giort det Løfte, aldrig at give sit Ja-Ord til nogen, hvo det og maatte være, førend hun havde været ved **Propheten**s Grav, og raadført sig med ham. Derfor saae hun ikke, at der var nogen Ting, som kunde befrie hende fra at holde sit Løfte. Over denne Begiering, som Prindsessen giorde til **Sultanen**, blev han gandske forbauset, og vidste snart ikke, hvad han skulde svare dertil. Selv var han en hovmodig Herre, som ikke kunde lide, at nogen vilde være ham imod,

i hvad

ſi hvad han vilde have frem. Tilmed havde han og
nden anden Stats Grund, hvorfor han haſtede med at see
dette Ægteſkab fuldbragt. Dog havde han af Over-
troe ſaa ſtor en Ærbødighed for Propheten, at han
ſatte all Ting til Side, i Betragtning af den An-
dagt, han var ham ſkyldig; ſaa at han ikke torde
ndet, end tillade Prindſeſſen, at reyſe hen til Ma-
homets Grav, at hun der kunde holde det Løfte,
hun havde giort. Men naar den Reyſe var giort,
bidſte han, at hun ingen anden Undſkylding kunde ha-
ve at forevende til den Ægte-Pagts Opſættelſe, ſom
han havde berammet. Prindſeſſen blev for ſaa vidt
hierteligen glad, da hun havde faaet denne Tilladel-
ſe. Thi hun troſtede ſig ved, at, ſiden hun forſt
havde udvirket denne, ſaa ſkulde hun nok faae videre
Lykke og Fremgang med ſit Anſlag. Medens hun
havde været inde hos **Sultanen**, var **Viziren** hos
Phedime, der at aflægge ſin Beſøgelſe. Den egent-
lige Abſigt af ſamme Beſøgelſe gik ud paa, at han
vilde udfritte hos hende: om **Julima** havde udladt
ſig for **Phedime** med noget af det, ſom ſkeet var
paa Volden? Thi han var ſtadig i de Tanker end-
nu, at det havde været **Julima**, ſom i ſaa fortroe-
lig en Kiærlighed havde talt, og ſpadſeret der om
Natten med Prindſen af **Weſtphalen**. Men, ſiden
begge Prindſeſſerne havde lagt over med hinanden,
at de ingenlunde vilde tale noget til **Sultanen** derom,
ſaa tog **Phedime** ſig ſaa vel vare med alt, hvad
hun ſnakkede til **Viziren**, at han af hendes Ord ik-
ke kunde ſlutte noget, eller tænke, at hun vidſte no-
get om den Handel.

Lige fra den Tid af at **Muſtapha** var kommen
til Hove, havde **Phedime** haft hemmelig Kierlighed

til ham; saa at, saa vidt hun kunde formaae til H
ve, havde hun all Tid været ham beforderlig, og ta
for ham: Hvorfor han og havde hende meget at tak
for en og anden Underretning og Bistand, han havde n
af hende. Hvad hendes Person selv angaaer, da v
hun **Sultanens** Syster-Daatter. Og som hun v
en beleven Prindsesse, der vidste at vinde Folkes Y
dest, saa havde hun og saaledes indtaget sin Mo
broders Hierte, at han elskede hende meget, og ha
de fundet for got, at hun altid skulde være, som e
fortroelig Veninde hos hans Datter, **Julima**. Hu
var ikkun tre og tyve Aar gammel, og, som hun
Naturen var meget deylig, saa var hun og nu i den b
ste Flor af sin Alder. Og havde ikke **Mustaph**
været saa ærgierrig at sætte sig de modige Tanker
Hovedet, at han endeligen vilde have Prindsesse **Ju**
lima til Gemahlinde, saa havde det alt været ha
Ære nok; at kunne have giort Partie med **Phed**
me; hvilken vel ogsaa havde kunnet indtage ha
Hierte, siden hun var saa særdeeles artig, og a
Tid stræbte med sine yndige Ord og Bevægelser
behage ham. Men saasom Prindsesse **Julima** ey a
lene overgik **Phedime** i all Ting; men der var og baad
større Lykke og Ære at vente ved Ægteskab med he
de, som Arve-Prindsesse, saa havde **Viziren** ik
anderledes opført sig imod **Phedime**, end med e
særdeeles Ærbodighed og taknemmelig Skionsomhe
som hendes Klient; men ikke som hendes Elsker.

Mustapha var aldrig saa snart bleven indle
i Prindsessens Cabinet, forend han talede hende saa
ledes til: Dydigste Prindsesse: her see I et Menne
ske, som har Aarsag at kalde sig den Lykkaligste af al
le Klienter; men derhos den ulykkaligste af alle Elsker
i Ver

i Verden. Af besynderlig Bevaagnhed, hvorfor jeg bør aflegge min underdanigste Taksigelse, have I befordret og forhiulpet mig, til den høye Ære og Værdighed, hvorudi jeg nu er sat. Jeg kommer nu, for at udbede mig fremdeles eders Hielp i min Kierligheds Anliggende. I vide vel, at Sultanen har givet mig sit Løfte paa hans Datter Prindsessen. Men hun vil ikke beqvemme sig selv til at opfylde dette Løfte: Omendskiønt hun vel veed, at jeg høyligen elsker hende, saa har det dog ikke været mig mueligt endnu, hvor mange Kunster jeg end har brugt, at overtale hende til at fatte nogen Kiærlighed for mig. Jeg beder eder derfor, at I ville stræbe at faae hende overtalt dertil, siden all min Umag endnu intet har udrettet.

Phedime svarede: jeg kand forsikkre eder paa Prindsessens Vegne, at hun har saa stor en Høyagtelse for eder, som I nogen Tid kunde forlange. Hun veed meget vel, at skiønne baade paa den Tieneste, i have beviist Riget, og den Naade, som I staae udi, og den Kiærlighed, I bære for hende. Men, min Herre, lad være, at hun kand have Aarsag at elske eder, saa vide I dog vel, at man i Kiærligheds Tilfælde ikke just all Tid griber til det klogeste og fornuftigste Partie. Der lader sig gierne fornemme en vis hemmelig Behagelighed, hvorved tvende Personers Hierter saa uformerkt forbindes til hinanden. Naar da saa er, at tvende Personer ikke fornemme en overeensstemmende Godhed for hinanden, saa maa man giøre, hvad man giøre vil, man har aldrig got deraf, at man tænker at ville vinde et stridigt Hierte. Men, svarede Muskapha, siden det er Naturens Verk allene, at tvende Hierter falde til at elske hinanden

anden indbyrdes, hvoraf kommer det da, at Naturen planter og fæster saadanne Kierligheds Tanker mit, uden at frembringe Mage dertil i hendes? Jo svarede Phedime, det skulle I ikke regne. Naturen vil iblandt drive sit Giækeri dermed. Vel mueligt og, at, ligesom den stifter hos Prindsessen, at hun ikke kand lide eder, saa kand den derimod virke hos eder, at I ikke kunne lide en anden Person, som kand lide og elske eder. Thi, min Herre, sagde hun fremdeles og giorde ham med det samme en yndig Mine, troe I ogsaa, at I er saa fuldkommen og saaledes Mester over eder selv, at andre ikke skulle have Aarsag at beklage, at de ikke finde hos eder, at I lide og elske dem i den Grad, de ønskede? Bilde I eder ind, at I er den eeneste, som elsker, og har den Vanlykke tillige ikke at elskes igien? Prindsessen finder noget i sit Hierte, hvorfor hun ikke kand elske eder, som giør hinder i eders Lykke. Men, min Herre, om I kunde see forborgne Folelser i andres Hierte, da skulde I vel tilstaae, at I ikke var den eeneste i Verden, som var værd at ynke og beklage.

Medens hun sagde det, betragtede hun ham, med saa yndigt, forælsket og saa mat et Øyesyn, at han endelygen let kunde begribe, hvad hun vilde sige dermed. Derover blev han lidet forbauset, og, for ikke at indlade sig videre i Samtale om noget, som han ellers fik meer at vide af, end han vel skiottede om, saa drevede han sine Ord og sin Meening saa behændigen om, at han forfaldt paa den Materie, hvorom han helst gad hort tale. Underligt er det, sagde han, at en Person, naar den elskes, elsker ikke med lige Oprigtighed igien, helst naar dens Hierte ikke er givet til en anden. Maa skee, dydige

Prind-

Prindsesse, sagde han, at Julima er indtaget af Kierlighed til en anden, og den forvolder, at hun ikke kand elske mig? Her i Keyserens Hof ere saa mange Kongelige og Fyrstelige Personer, hvilke erkiende dam for deres Lehns-Herre. Og siden Prindsessen er af saa magelos en Skionhed, saa er det ey at tvivle paa, at jo een kand være iblant dem, som hun har forælsket sig i Kierlighed, sagde Phedime, bær mer all Tid Mistanke og Fortrydelse. Men, min Herre, jeg tor love for hende, at hun ikke er anfægtet med Kierlighed til nogen af Fyrsterne i Sultanens Hof; og, dersom hun kunde elske nogen, da troer jeg vel, at det blev eder frem for nogen. Dyrigste Prindsesse svarede Mustapha, det være langt fra mig at forlange, at J skulde, i fald Julima have betroet eder noget i slige Kierligheds Sager, røbe og aabenbare det til mig. Alleneste, dersom J ved nogen Eftertanke have kunnet merke hende af, siden hun er mig saa meget imod i min Begiering, at hun mueligen skulle kunne bære Godhed for en anden Person, da vil jeg i det mindste formode den Tieneste af eder, foruden mange andre, hvilke J tilforn have beviist, at J sige mig det i Tide. Phedime svarede: hverken kand jeg sige, at hun i Fortrolighed har yttret sig med noget saadant for mig, ikke heller har jeg selv kunnet merke hende det af, som J mistænke hende for, og hvorom J begiere Underretning af mig. Ikkun saa meget kand jeg sige, at Prindsessen ved sig selv har besluttet, ingen at elske. Hvorfor ville J da giøre hende saa haard en Modstand, eller twinge hendes Hierte til Kiærlighed? Jeg maa slutte, at denne eders Opførsel reiser sig snarere af Begierlighed til den større Værdighed, som ved hende er at vinde, end af

nogen

nogen virkelig Kiærlighed til hendes egen Person. Og, i fald saa er, skulde jeg efter mine Tanker slutte, at J var tusinde Gange lyksaligere med en Brud, som virkeligen elskte eder, end med en, som var tvungen til Ægte-Pagt, af ingen anden Aarsag forenet med hende, end at kunne derved naae noget høyt i Verden, og styre eders Ærgierighed.

Phedime giorde fremdeles sit Beste at give **Mustapha**, skiønt mindre med Ord end med Miner, tilkiende, af hvilken Kiærligheds Brynde til ham hun var antændt. Og, som **Mustapha** merkede meer deraf, end han ellers forlangede, og sluttede tilfulde, enten, at **Phedime** vidste slet intet af det, som om Natten var skeet paa Volden, eller og, at hun havde sat sig for, ikke at lade sig forlyde dermed; saa brød han endeligen op, reiste sig, og sagde: J maa ikke tænke, at blot Ærgierrighed driver mig til at søge Ægte-Forening med Prindsessen saa ivrig og omhyggelig. Ney! det skeer af en hæftig Kiærligheds Kraft og Virkning. Derfor formoder jeg af eder, at J er mig behielpelig deri. Og det kunne J stadigen tro, at nest **Zulima** er ingen, som jeg elsker meer i Verden, end **Phedime**. Derpaa tog han Afskeed, og gik. Af hans Svar kunde **Phedime** tydeligen nok forstaae, at han tilfulde havde begrebet hendes hiertens Mening og Tanker; saa at hun endog i hans Svar fandt god Fortrøstning til at bestyrke sin kiærlige Hengivenhed til hans Person. Thi som hun var tilfulde forsikret, at **Zulima** tog ham aldrig til Gemahl, saa giorde hun sig og af hans Ord denne fovelige og behagelige Slutning, at, som han dog kunde lide hendes Person, saa skulde han nok kunne elske og ægte hende i Fremtiden. Da hun

havde

havde giort sig den Indbilding, sluttede hun det at
være tienligst at bestyrke Prindsessen i den Afskye,
hun havde til **Mustapha**. Men dette stod hende
meest for Hovedet, og gav hende allermeest at tænke
paa, at man havde besluttet at ville skikke Prindsen
af **Westphalen** til **Europa** igien. Thi hun tænk-
te saa ved sig selv, at, saa snart Prindsen kom bort
fra **Zulima**, saa vilde og hendes Kiærlighed til ham
forgaae, at han kom af hendes Sind, naar han kom
af hendes Syne; og, som man siger for et Ord-
Sprog, naar Døren er lukt, saa er den glemt, som
er udelukt. Naar nu Prindsen ikke laa hende meer
om Hierte, skulde hun, maa skee, nok begvemme sig
til at efterkomme det, hendes Fader med sin Myn-
dighed befalede hende.

Hun forfoyede sig da ind til Prindsessen, for
at berette, hvad der var talt og skeet i den Besøgel-
se, som **Viziren** nylig havde aflagt. Da hun saa
længe havde dreyet Talen, at de kom til at snakke om
Prindsens Hiemfart til **Europa**, sagde hun omsi-
der til **Zulima**: siden I befinde det, min kiære So-
fier, fornødent til Prindsens Frelse og Sikkerhed at
sende ham hiem til **Europa**, sig mig da, hvorledes
I kunne bringe det over eder, paa den Maade at
forlade ham, uden at tænke til at see ham meer? Jeg
maa tilstaae, at eders Kiærlighed til ham kand ikke
være stor; thi naar denne er oprigtig og derhos ret
brændende, pleyer man ikke at være saa sindet, som
I udi saadant Tilfælde. **Zulima** svarede, hvad
Eberard anlanger, da er intet i Verden, som kand
bevæge mit Hierte fra den igiennemtrængende Kiær-
lighedens Hæftighed, med hvilken jeg er knyttet til ham.
Verdens mægtige Riger med all Pragt og Herlig-

hed

hed vilde jeg gierne undvære og forlise, naar jeg kunn
i en liden Afkrog et Steds, hvor det og var, kunde
leve rolig og fornøyet med ham. Men derhos maa
I vide min kiære Søster, at hans Liv er mig kiære
re og dyrebarere, end mit eget; og, endskiønt jeg vel
veed, at, naar han kommer bort, saa vil jeg qvæles
af Hierte-Sorg til døde, saa udvælger jeg dog af
tvende Onde det mindste, nemlig heller, at han kom
mer bort og er i Sikkerhed, og siden dør af Sorg,
end at jeg skulde see ham ombragt for mine Øyne.
Derfor vil jeg bede eder, kiære Søster, at giøre An
stalt, at han i Nat er tilstæde i eders Gemak; thi
der agter jeg, uden at **Eleonore** skal være hos, eller
vide noget deraf, at lade ham vide, hvad mit sidste
og endelige Forsæt er, og forhøre, om han ogsaa er
sindet til det samme Anslag, som jeg?

Phedime forsikrede, at **Zulima** efter Begie
ring skulde faae ham ene i Tale, og gik derpaa bort
fra hende. Men saa snart hun var kommen ud i en
liden Gang, hvorhen **Zulima** fulgde med hende, for
at give adskillige andre smaa Befalinger, som **Phe**
dime tillige skulde iagttage, kom **Sultanen** og
Mustapha gaaende ind af den anden Dør. Zu
lima havde i dette sit Gemak et lidet Skrin staaen
de under et Speil paa Bordet, der blev brugt til at
förvare kostbare Stene udi. Dette var aabent, og
oven i havde hun ubetænksom lagt den Dolk, som
Mustapha tilhørde, hvis Knap var med prægtige
Stene besat, og glimrede saa meget, at den stak alle
i Øynene. **Sultanen** og **Viziren** bleve den strax
vaer, og da **Sultanen** tog den op af Skrinet, kiend
te han paa Timen, at det var **Mustaphas** Dolk,
og spurgde: **Hvorledes** er eders Dolk kommen her

til

til at ligge i min Dotters Kammer? Mustapha blev heel forskrækket, og vidste i en Hast ikke at finde paa Svar. Hvor færdig han ellers var i sine Paafund og i at forstille sig, var det ham dog nu ikke mueligt saaledes at tvinge sig, at man jo kunde merke Skræk og Forvirrelse i hans Sind. Dog svarede han det beste, han kunde: jeg troede den i Gaar, een af Prindsessens Betientere maa have fundet den, og bragt hende den. Prindsessen kommer ind i det samme, og ved det, hun seer sin Fader staaende med Dolken, og Viziren derhos, bliver hun særdeles forskrækket. Sultanen spurgde: hvorledes hun havde faaet Vizirens Dolk i sin Værge? Hun blev derover ikke mindre forskrækket, end Mustapha. Endeligen, da hun i en Hast havde besindet sig, fandt hun, at det var best at betiene sig af den Leilighed til at betage Viziren den frygtagtige Mistanke, han havde fattet til hende og Prindsen af Westphalen. Svarede derfor med en sindig Alvorlighed, at Prindsessen af Westphalens Gemahlinde havde taget den op paa den liden Vold, og bragt den ind i hendes Gemak, at hun siden havde beholdt den i sit Kammer, for ved Leilighed at levere den til sin Eyermand igien. Hvad? Prindsens Gemahlinde af Westphalen? Spurgde Viziren, og det paa saadan Maade, som gav en stor Forundring tilkiende; dersom en anden sagde mig dette, skulde jeg tænke, at hun ikkun sagde det af Skiemt! Ney, svarede Prindsessen, man skiemter ikke i saa vigtigt et Tilfælde, og hun kastede med det samme et par spodske Øyne til Viziren. Jeg siger eder nok en Gang, at Prindsessen af Westphalen har taget den op for ved sine Fodder. Dersom I kiende hende, man kalder Zai-

de, som for to Maaneders Tid siden blev antaget iblant Prindsesse **Phedimes** Slavinder, da kiende J og **Eleonore**, hvilken er Prindsens Gemahlinde af **Westphalen**, som han først for to Dage fik at kiende igien, da han ellers ikke troede hende at være i Live meer. Hverken **Zulima**, eller **Viziren** fik i Sinde at giøre **Sultanen** videre Regnskab for, hvorledes det omstændigen gik til udi den Handel paa Volden. Men man kand sagte tænke, at **Mustapha** giorde sig allehaande Tanker, i Fald det var sandt, som Prindsesse **Zulima** berettede, og **Zaide** virkeligen var Prindsesse af **Westphalen**; thi det slog ham i Samvittigheden, at, om saa var, da havde han med største Uret og Ubillighed forgrebet sig i sin ubesindige Mistanke og mordiske Forsæt. Men, som det er vitterligt, at Folk, der beherskes af Kiærlighed, ere gierne spidsfindige og hurtige til at finde paa snilde Indfald at redde sig med, saa havde han **Zulima** fortænkt, at det ikke var andet, end et snuskt Paafund og listig Løgn, som hun opspandt, for at dølge den rene Sandhed. Derfor satte han og i **Sultanen** efter denne Mistanke, at han skulde befale **Eleonore** at komme ind. **Zulima** fandt sig meget stødt over det, at **Viziren** vilde tvivle om Sandheden i det, hun sagde. Og for da at giøre ham til Skamme, lod hun sende Bud efter **Eleonore**, der var inde hos **Phedime**. Hun kom ogsaa strax. Da **Zulima** havde stillet hende frem for **Sultanen**, som en Prindsesse af ulignelig Dyd og Skiønhed, kiendte **Mustapha** strax paa hendes Skikkelse og Dragt, at hun var den samme, som han havde truffet paa Volden. Han saae da nok, at han havde taget Feil. **Sultanen** derimod blev gandske indta-

indtaget af Eleonores Deilighed: saa snart han kastede sine Øyne til hende, antændtes strax i hans Hierte en inderlig Kiærligheds Lue. Dog var han saa eftertænksom, at han lod sig intet merke dermed, saa længe hans Dotter var tilstæde; han beviiste hende alleneste den sædvanlige udvortes Høflighed, og trøste hende for hendes Skionhed, hendes Erbarhed og Forstand i at svare.

Den egentlige Aarsag, hvorfor Sultanen var kommen til Zulima, var denne, at lade hende vide, at han havde besluttet at forsende Prindsen af Westphalen til Europa med et Skib, som laa seilfærdigt, og næste Dag skulde gaae bort til Sicilien; imen siden han havde faaet Eleonore at see, var hans Forsæt gandske over Styr og aldeles forandret: tog derfor Viziren med sig, og befalede, at han indtil videre skulde opsætte Prindsens Reise.

Da nu Natten kom paa, og Phedime havde ladet Zulima vide, at Eberard var inde hos hende, forføyede hun sig derhen. Saa snart hun kom ind, fortalte hun ham, hvorledes Sultanen var kommen over Dølken i hendes Cabinet, at derved var given Leilighed at føre Eleonore frem for Sultanen. Ach! naadigste Prindsesse, sagde Eberard, hvad have I der giort? Nu er jeg forloren. Vel er sant, at den Mistanke, som forvoldte, at Viziren stræbte mig efter Livet, er ham bleven derved betaget; men hvad mene I, at Sultanen vil tage sig for? Han er en Herre, der ikke kand faae Concubiner nok: man kand derfor ikke vente, at her vil blive andet, end stor Ulykke, af. Med alt, hvad jeg kand, svarede Zulima, skal jeg forebygge at han i den Post ikke skal faae sin Villie frem. I kunne kun vist forlade eder

paa mine Ord; men for at sige eder, min kiære
Prinds, af hvad Aarsag jeg har forlangt at tale med
eder, da er det, fordi jeg en for alle Gange vil vide, o
om J vist elske mig, og ville blive ved at elske mig
lige til Døden? Ved dette Spørsmaal blev Prinds
sen af Westphalen særdeles forbauset. Hvad
sagde han, værdigste Prindsesse, har nogen kunne
blotte sit Hierte meer, end jeg har blottet det for eder?
Gud skal være mit Vidne, at jeg finder hos mig all
muelig Tilbøyelighed til eders Person; ja jeg vil sige
om jeg ellers saa reent ud tør sige det, en inderlig
Kiærlighed. Endnu meer, dydigste Prindsesse, jeg
vilde prise mig lyksalig, dersom jeg ikke var saa for
libt i eder, som jeg virkeligen er: eller og, dersom jeg
var saa fri og los, at jeg uden Samvittigheds An
stød kunde give eder ene mit Hierte. Jeg kand vid
ne, at den Kiærlighed, som brænder i mig til eder
hin rer mig ret, at jeg ikke kand fornøye mig i den
Lyksalighed, som jeg ellers besidder derudi, at jeg har
det elskværdigste Fruentimmer i Verden til Gemahl
inde. All den Lyksalighed, jeg kand rose mig af,
det jeg lever i Ægteskab med saa yndig og dydig en
Kone, er mig ligesom en Plage og Hierte-Sorg
naar jeg kuns tænker paa eder. Jeg beder eder der
for, yndigste Prindsesse, siden jeg er i saadan Tils
stand, at J ville have Medlidenhed med min Skrø
belighed, og at J ikke ville saa haardeligen anfægte
mit Hierte, som allerede er Trælbunden. Vel kan
jeg sige, at jeg i alt dette fornemmer all den Bevæ
gelighed og liflige Bryndes Virkning, som en oprig
tig Kiærlighed fører med sig; men jeg vidner derimod
at jeg aldrig kand overtale mig selv til nogen Utroskab
Ustadighed, eller Foranderlighed i Sindet, som man saa
ofte finder Exempler paa iblant Elskere. Kiære

Kiære Prinds, svarede Julima, siden jeg fornemmer af eders Ord og Erklæring, at J ville være med saadan Bestandighed saa vel sindet i eders Kiærlighed til mig, da vil jeg og paa min Side dyre bekræfte, at jeg, maa skee, i min Kiærlighed til eder besidder større Oprigtighed og Ømhed. All Verden veyer ikke op imod den Kiærlighed, som brænder i mit Hierte til eders Person. Tænk dog ikke, at jeg er saa fortvivlet deri, at jeg, for at opfylde mit Ønske, skulde bruge noget uanstændigt Middel. Jeg forlanger ikke, at J skulle overtræde eders Ægteskabs Pligt imod Eleonore, som eders Ægte-Fælle; men J maa dog love mig, at J ville til sidste Aande-Dræt elske mig. Ville J love mig det? Ja, svarede Prindsen, med det Vilkaar, at jeg hverken skal forlove mig imod Ægteskabs Pligt, eller nogen anden Dyd og Billighed, forsikrer jeg eder, at jeg all Tid vil elske eder, meer end mig selv. Og jeg, svarede Julima, jeg sværger eder til, min elskelige Prinds, at jeg aldrig i Evighed skal aflade at elske eder. Til et uimodsigeligt og saa dyre et Pant derpaa, som nogen i Verden kand give, vil jeg fragaae all den Arve-Ret, jeg har til saa mange mægtige Lande og Riger. Jeg vil forlade Fader, Venner, Slægt, ja ligesom fornægte Naturen selv og mit Fæderne-Land for at følge med eder til Europa, og henleve min øvrige Tid hos eder og Eleonore.

Ach! værdigste Prindsesse, svarede Eberard, hvad sige J mig der? I det samme giorde han Knæ-Fald for Julima, og krystede hensydende i Graad og Taare hendes Hænder tæt op til sin Mund. Hvad sige J? Spurgde han. Det er at gaae alt for vidt med eders Kiærlighed. Hvad er jeg andet,

end et ulykſaligt Menneſke, ſom I forſt have kient i en elendig Slave-Stand, og ſelv loſt ud af ſine Lenker. Skulde jeg da vel være værd, at I ſaa dyrt ſkulle kiobe den Kiærlighed, at I for min Skyld ſkulle opoffre eders Zepter, eders mægtige Herlighed, eders Riger og Velfærd? Ney! Forbehold eder den Keyſerlige Throne og det mægtige Rige, hvilket I i ſin Tid, ſom retmæſſig Arving, have Haab om og Ret til at beſidde, ſom og venter at blomſtre under eders viſe og vriſelige Regimente. Jeg for min Part forlanger kun, at eders Hierte vil blive beſtandigt i Kiærlighed til mig, hvilken jeg med intet andet fortiener, end den Gien-Kiærlighed, ſom jeg fornemmer i mit Hierte til eder.

Hvad, min gode Prinds? Spurgde Zulima, I ſige, at I elſke mig, og vil dog reiſe bort, for at lade mig ene tilbage. Kunne I vel bringe det over eders Sind, en Gang at forlade mig, for aldrig at ſee mig meer? Ney, jeg kand paa den Maade ikke tro, at I elſke mig. Ach! yndigſte Prindſeſſe, ſvarede Eberard, hvad domme I ikke ſlet om mig! hvad ſmerte I ikke mit Hierte med ſaadanne Ord! Ach! hvi lade I mig ikke heller gaae i det Jern og de Lenker, ſom I en Gang have loſt mig af? Hvorfor lade I mig ikke henleve min hele Livs-Tid i Slave-Stand! Hvad jeg maa bekiende, at I er ubarmhiertig imod mig! I ville forlange, at jeg paa ſaa uhørlig en Maade ſkal beviſe min oprigtige Kiærlighed til eder? Er det da ikke mueligt, at I paa anden Maade ville tro den, uden at jeg juſt ſamtykker eders Forſæt, for min Skyld at forlade det mægtigſte Keyſerdom under Solen? Vel an! ville I endeligen ſaa have det, ſodeſte Prindſeſſe, ſee ſaa vil jeg efter-

komme

komme alt, hvad J forlange. Og siden min Lykke staaer i eders Vold og Hænder, saa vil jeg godvilligen efterleve alt, hvad J paalægge mig. Da nu Zulima fik Prindsens Samtykke dertil, var hun fornøyet, og bad ham at tale til sin Gemahlinde derom. Derefter omfavnede hun ham, og gik ind fra ham i sit eget Gemak, hvor Eleonore var, hvilken hun forefandt i stor Betryk og Bekymrelse over de Foræringer, som Sultanen under Skin af bar Høflighed havde sendt hende, siden hun ikke vidste, hvilket der var best og raadeligst, enten at tage derimod, eller at sende dem tilbage igien. Thi, som denne Monark var en Herre, der ey allene elskede Fruentimmer; men havde endog naturlig Lyst til at lade sin Gavmildhed og Prægtighed see undertiden, saa var han aldrig saa snart kommen ud fra Zulima og ind i sit eget Gemak, førend han skikkede en af Slots-Betienterne hen at aflægge sin Compliment til Prindsessen af Westphalen, og tillige lod hende bringe en ansеelig Skienk, hvilken blev frembaaren af tolv forte gildede Opvartere. Nu stod Eleonore i Betænkning, hvad hun i saadan en Omstændighed skulde giøre? Hun tænkte, at, dersom hun skikkede Sultanen sin Foræring tilbage, saa var det ligesom hun foragtede ham og hans Gaver; og dersom hun tog derimod, stillede hun sig for, at hun indviklede sig videre med ham, og at han derved fik Leilighed at forlange sin Begierings Fuldbyrdelse af hende.

Zulima, kom ind ret til Pas, for at redde hende ud af denne Tvivlraadighed. Zulima da hun fik dette at vide, forestillede hun Eleonore, hvad Følgen af disse Foræringer vilde blive? hvad hun end giorde, saa maatte hun nogenlunde rette sig efter Sul-

tanens Villie derudi, for at faae ham godtroende, indtil de vare komne paa Reysen, som de havde oplagt med hinanden; at Sultanen ikke, naar han blev forbittret over det, at man sendte ham sine Gaver tilbage, skulde gribe til et eller andet Forsæt, som kunde skaffe dem Fortræd og Ulykke paa Halsen. Eleonore adlydede det Raad, som Zulima gav, og beholdt kuns de to Kurve, hvori vare adskillige rare Frugter at forfriske sig paa i den ene, og en kostbar Klædning i den anden; men de ti øvrige sendte hun ham tilbage, som vare fulde af Juvæler og Ædelsteene. Zulima kunde endnu ikke tilfulde slutte, eller indbilde sig, at Sultanen af det, han ikkun een Gang havde seet Eleonore, havde just strax forælsket sig i hende. Men saa meget begreb hun nok, at dersom han først blev indtaget af hendes Person, som hun nok kunde slutte af hans prægtige Skiænk, saa vilde han ingenlunde give sit Minde til, at Eleonore maatte følge ham. Derfor besluttede hun at haste, alt, hvad hun kunde, med sin Reyse til Mekka, som ikkun foregav til Paaskud, at hun paa en god Maade kunde komme om Borde paa et Skib, med hvilket hun siden, naar det havde naaet den vilde Sø, vilde seyle til Europa.

Dagen efter besøgte hun Sultanen, og bad ham om at faae et Skib, paa hvilket hun kunde reise til Prophetens Grav, for at holde sit Løfte. Da hun første Gang havde foreslaaet Noradin denne sin Reyse, var hun bleven meget ilde tilfreds dermed. Men nu da han havde faaet disse Tanker med Eleonore i sit Hoved, holdt han for, at det var raadeligt, jo før jo bedre, at Zulima kom bort; thi han kunde imidlertid have bedre Raade-Rum med Eleonore,

nore, og komme til det Maal med hende, som han ønskede. Derfor kunde nu Julima ikke saa meget skynde paa sin Reyse, at han jo hastede meer. Der laa allerede et af de beste Skibe seylfærdigt i Havnen. Det overlod han hende til Reysen. Derpaa skyndte man sig det beste, man kunde, med at bringe de Foræringer om Borde, som skulde gives til Prophetens Grav, tillige med den Stads og Udredning, hvormed Sultanen vilde, at hans Datter skulde holde sit Indtog til Mekka, og lade sig see, ved Mahomets Grav.

Saadan stor og herlig Udredning, som Noradin havde faaet i Sinde at give sin Datter med, gav en ønskelig Leylighed til Prindsesse Julima at fuldføre det, hun agtede selv. Man veed, at en Dame, som samme Steds vil føre sig prægtigen op, har gierne en heel Hob Pynterier og Galanterie-Sager med sig, og under det Paaskud kunde Prindsessen ved Phedime, og andre dertil Forordnede, lade sin Rigdom, Skat, Guld og kostbare Ting indskibe. Men skulde hendes Anslag lykkes, saa stode endnu tvende meget vanskelige Poster tilbage. Den ene var, at faae Eleonore og hendes Gemahl Prindsen indskibet, uden at Sultanen eller Viziren skulde faae Nys derom. Den anden var, siden at faae Skibets Kaars i egen Magt og Villie. Hvad Skipperen angik, da kunde det ikke lade sig giøre, at underkiøbe ham; thi de frygtede at røbe sig selv dermed. Og derfor var intet andet Raad at gribe til for dem, end at bemægtige sig baade ham og Skibet med Magt, hvilket maatte skee ved nogle udvalte troe Folk og god Forsyn af Vaaben og Værge. Hvad Gevær angik, da stod der endeligen Raad til at faae

dem inden Borde i store Kister, iblant Prindsessens andet Tøy, som hun førde med sig. Hvad troe Karle anlangede, som man kunde slaae sin Tillid til, da, som Prindsen af **Westphalen** havde nyligen erholdt den store Naade, at tale med **Sultanen** selv, og siden den Tid havde haft større Frihed til Hove, end tilforn, saa tog han sig paa at forskaffe fyrretyve af de braveste og modigste Karle, som han udledte sig, iblant Tydske og Franske Slaver. Prindsessen lod underhaanden betale Løsnings Penge for dem; og Prindsen tog dem an i sin Tieneste, som et Compagnie, der skulde være ham med Eed og Pligt forbunden, at være ham all Tid villigt og troe til at efterkomme, hvad han befalede. Disse vilde man sætte om Borde under Navn, deels af Prindsessens Huus-Betientere, deels af fremmede Reysende.

Medens nu nogle Dage gik hen med at have all Ting færdigt til Prindsessens Reyse, og hun paa sin side giorde alle de Anstalter, hun kunde, Til at hindre, at hverken **Mustapha** skulde faa sin Harm styret paa Prindsen af **Westphalen**, ikke heller hendes Fader naae sin Villie i den Kiærligheds Brynde, hvorudi han var optændt til **Eleonore**, saa forsømde heller ikke de tvende forlibte Personer, **Sultanen** og **Mustapha**, at bruge all Flid, for at afvende **Julimas** og **Eleonores** Hierter fra dem, som de hver for sig elskede. Og da **Julima** havde sat all Ting paa god Fod, stillede hun sig an for **Viziren**, ligesom hun nu bedre kunne lide ham, end tilforn; saa at hans Skind-Syge tog af Dag fra Dag, meer og meer: **Eleonore** var derhos saa snedig, at hun ikke lod sig merke med nogen Stridighed imod

Sulta-

Sultanen, paa det han ellers ikke skulde forfalde til en og anden fortvivlet Gierning, som kunde giøre alle deres Anslag til Vand. Hun leed og tog med all Venlighed alle de Sodheder an, som han giorde hende, for at holde ham i gode Miner derved.

Endeligen om Aftenen for den Dag, som var berammet til Prindsessens Reyse, havde Sultanen befalet Mustapha, at han skulde give et Ball for Prindsessens Skyld, som han og gierne lod anrette; men bad Sultanen derhos, at han ogsaa vilde overtale Prindsessen at komme til samme. Hun lovede efter sin Faders Begiering at indfinde sig, hvorved hun besluttede at holde ret gode Miner til Gavns, paa det man ikke skulde merke hende hendes Anslag af.

Viziren giør Anstalt, da han var forsikret om Prindsessens høye Nærværelse. All Ting blev paa det prægtigste og herligste tillavet. Han lod i stor Orden allehaande Lystigheder, som Musik, Dands, Ridder-Spil, og andet indrette, hvilket faldt altsammen ud til alle Tilskuernes Fornøyelse. Blandt andet havde man bestilt dette Ridder-Spil, Turnering og Skyden, at det skulde være som Forberedelse og Forspil til den Lyst-Fart, som de siden under lifflige Instrumenters Lyd vilde giøre over Floden Nilus. Baade Herrer og Damer, som vare indbudne til denne Fæst, saae man at seile i en overmaade prægtig og deylig udstafferet Galley. Og medens den, saa sagte laverede under de sødeste Stemmer langs op af Floden, loed Sultanen et artigt og kunstigt Lotterie deele ud, indrettet saaledes, at der i var for hver en Dame en liden Daase, hvori laae en Juvel, paa hvilken dens Navn fandtes udgravet, som af de indbudne faldt i hver Dames Lod, til at være

hendes

hendes Cavalier for den Dag, og at føre hende an paa Ballet. Hvad enten det nu skeede af pur Hændelse, eller af List, saa treffede det artigt. Det falt i Sultanens Lod at være Eleonores Cavalier, udi Prindsen af Westphalens Lod at være Zulimas Cavalier, og Phedime fik Viziren til sin. Over dette onskelige Udfald med Lodtrækningen giorde enhver sig sine fornøyelige Betænkninger, og glædede sig i sin Kiærligheds Affect.

Imidlertid havde Prindsesse Zulima allerede oplaget det Raad i Forveyen, at Prindsen af Westphalen i Matros-Klæder skulde stiæle sig om Borde, og Eleonore forklæde sig som en af hendes gildede Opvartere. Men til Ulykke kom dem et uformodentligt Tilfælde for, som gandske forvirrede dem deres Anslag. Thi, som man begyndte at lave sig til at gaae til Taffels, lod en ved Navn Akmet, som var Høveds Mand iblant Janitscharerne sig anmelde hos Zulima som den der havde noget at tale med hende udi Eenrum. Saa snart hun fik dette Bud, gik hun ud til ham strax, ladende som hun havde noget at befale hendes Betientere. Hun havde een Gang reddet denne benævnte Ages Liv ved sin Forbon, og han havde hende derhos at takke for den Ære-Post, han var kommen til. Da hun nu var kommen ud til ham, lod han hende vide med faae Ord, at han havde af Viziren paa Sultanens Vegne faaet tvende Befalinger. Den ene bestod i, at han nu samme Nat, naar denne Lyst-Fæst havde ende, skulde bringe Eleonore bort, og føre hende hen paa et gammelt Slot, som laae 3 Mile fra Kairo, og at man tillige med ham havde udseet fire tilforladelige Janitscharer, som skulde ogsaa være om at føre hende bort. Disse havde alleneste Befaling paa at

være

være ham lydige i alt, hvad han befalede; men hvad igien hans Befaling gik ud paa, vidste de ikke. Den anden Post var: at saa snart han havde bragt Eleonore bort, skulde han med de samme fire Janitscharer strax derpaa tage Prindsen af Westphalen, og sætte ham om Borde paa et Kiøbmands Skib, som inden to Dage seylede til Otrante. Han sagde videre til Prindsen, at hun vel heraf kunne slutte, at han var færdig uden videre Betænkning at efterleve, hvad Befalning hun nu vilde give ham, for at hindre Fremgangen af dette deres Anslag; thi han havde ellers ikke aabenbaret hende dette Forræderi, siden han ikkun derved satte sin Person i Fare for en pinlig Død og Straf. Da Prindsessen horte ham berette denne Sammenrottelse, som giorde alle hendes forrige Anslag til intet, blev hun gandske forskrækket. Ikke desmindre, saasom hun var en Prindsesse der var forstandig og særdeeles færdig at paafinde Raad i allehaande paakommende Nodsfald, saa fandt hun, at hun ikke kunde have truffet bedre Leylighed til at gaae Eleonores Reise saa uformerkt an. Derfor favnede hun Akmet, og gav ham en meget kostbar Diamant, befalende ham tillige, at han ikke skulde efterkomme sin Befaling med at bortfore Eleonore; men, sagde hun, i Steden for eders Befaling lyder paa at bringe hende til det gamle Slot, da skulle I bringe hende hen paa mit Skib. Og naar I komme derhen med hende, kunne I ikkun blive der i den Kajyt, som er bag i Skibet; thi saa skulle I siden følge med mig til Mekka, og jeg skal i det øvrige nok sorge for eder; men saa fremt mine Hof-Fruentimmer, som alt ere om Borde, ikke skulle ville troe eder, kunne I ikkun fremvise den Diamant, jeg

gav

gav eder. Med de fire Janitscharer har det ingen Betænkning; thi saa snart I komme om Borde, kunde I strax lade dem indslutte i Skibs-Bonken. Hvad videre kand være, vil jeg selv sørge for; I have ikke nødig at giøre eder videre Bekymring.

Da hun saaledes havde lagt Sagen over med Akmet, kunde hun gierne aabenbare Eberard og Eleonore, hvad man havde i Sinde med dem, og tillige lade dem vide, hvorledes hun havde giort Anstalt, at dette Forræderie, der var af Sultanen og Vizirken opspundet til deres største Ulykke, slog ud til deres Lykke og Redning. Hun formanede da Eleonore forud, at naar de kom til Tafels at sidde, skulde hun stille sig høflig og yndig an med Sultanen, ved hvis Side hun fik sit Sted: og, naar Akmet kom for at føre hende bort, skulde hun kuns villig følge med ham; thi, naar han viiste hende den Diamant, som hun havde givet ham, kunde hun derpaa kiende ham, og sætte god Tillid til ham. Alleeneste for at forekomme Sultanen, da hun ikke vidste, hvad for siedige Paafund han kunde falde paa, saa vilde hun tage Tiden i agt, og i den Sted hun tilforn havde i Sinde at reyse først Dagen efter ved Middags Tid, saa besluttede hun nu at antræde sin Reise før, og at reyse samme Midnat. Havnen, hvori Skibet laae, var to Miile borte fra Byen. Hun sendte derfor strax Befaling, at de skulde giøre sig Seilfærdige, at de, saa snart hun kom om Bord, kunde være i Stand til at lætte Anker, og betiene sig baade af den føyelige Vind og det klare Maan-Skin. Den Befaling gav hun ud, førend de gik til Taffels, som just var paa den Tid, Solen gik ned.

Imid-

Imidlertid stillede Julima, Eleonore og Eberard sig meget fornøyede an, og den Stund de spiste, giorde alt, hvad de kunde optænke, som kunde fornøye enhver paa denne frydefulde Fæst. Dette Giestebud havde nu varet tre Timers Tid og det var allerede ved det Klokke-Slæt, som Sultanen havde bestemt til at lade Eleonore føre bort. Hvorfor han og strax ophævede Taffelet, og foregav, at han vilde spadsere lidet omkring i Haven. Da han var kommen derud, gik han til en Side bort med Eleonore fra de andre hen til en Løn-Dør, hvor Akmet stod efter Befaling til Rede, til hvilken Sultanen leverede Eleonore at bringe bort, som rigtigen giorde efter den Befaling, han havde faaet af Julima, og bragte hende forklæd udi Paage-Dragt hen paa Skibet tillige med Janitscharerne, hvilke han saare nøye lod forvare udi Skibs-Bonken. Saa snart Sultanen havde ladet føre Eleonore bort, vendte han om, for at gaae til sin Datter igien, som havde imidlertid holdt sig forsætlig viis tilbage, paa det hun ikke skulde hindre ham, og hendes Anslag med Akmet, des lettere og meer uforrænkt kunde gaae for sig. Da han nu kom til Julima, optænkte han denne Løgn for hende, at Eleonore havde befundet sig noget upasselig, og var derfor gaaet fra ham.

Eftersom Noradin havde af ingen anden Aarsag maget paa, at den Fæst blev anrettet, end for at faae Eleonore bortført, hvilken han nu stillede sig for at være i god Forvaring, saa sagde han til Prindsessen, at det vel var Tid, siden Klokken var saa mange, at gaae hiem; og at hun i sær havde nogen Hvile behov, eftersom hende forestod saa lang og besværlig en Reise. Han vilde selv ogsaa gaae hiem

og

og lægge sig til Ro; og i Morgen havde han den Fornøyelse at ledsage hende til Skibs. Prindsessen, som med største Længsel ønskede at komme fra Sultanen ind i sine egne Værelser, var meget glad ved den Anledning, som Sultanen, hendes Fader, gav hende. Derfor biede hun ikke heller længe; men gik hen og omfavnede ham, vel vidende, at det var den sidste Gang, de talede sammen i denne Verden. Til Mustapha sagde hun, da hun gik: det er falden i eders Lod at være Phedimes Cavalier. Jeg vil derfor lade hende blive hos eder, at I kunne ledsage hende til hendes Gemak. Men eftersom Prindsen af Westphalen er min Cavalier, saa maa han gaae med mig til mit. Da de alle vare gangne fra hinanden, og hver giorde sig sine Tanker og sin Forhaabning; men ikke den ene som den anden, tog Phedime, som alt tilforn vidste, hvad Zulima havde i Sinde, Viziren ind med sig i sit Gemak. Og, som hun foregav, at hun havde noget i Fortrolighed at tale med ham, angaaende Prindsesse Zulima, saa, for at holde ham des meer op, lod hun bringe Kaffe ind, og sad siden med ham i sit Cabinet den hele Nat over: hun bragte adskillige Ting paa Bane, som alle gik ud paa at snakke ham efter Munden i hans Kiærligheds Forehavende med Zulima. Imidlertid forfoyede Zulima med Prindsen af Westphalen sig ind i sit Gemak. Siden lod hun, som hun vilde spadsere lidet paa Volden: da de vare komne derud, lod hun Prindsen forklæde sig som Matros, og strax derpaa steege de begge ned med tvende troe Slaver af en liden Trappe, som gik ud til Nil-Strommen, og satte sig alle fire i en liden Baad, der laa til Rede neden for Muren. De roede frem med den

det beste, de kunde, og kom omsider til Skibet, paa hvilket de gik om Borde, just da Fuld-Maane gav sit klareste Skin, og stod midt paa Himmelen. Saa snart Prindsessen var inde, blev strax hidset Seil op, og lettet Anker med Synden Vind, ved hvilken de i en Hast naade rum So. Styrmanden dreve-de med Skibets Forstavn imod Osten, for at søge den rette Kaars til Mekka. Men saa snart de vare udkomne i Soen, tog Eberard, som havde Akmet Aga til Hielp, det Gevær frem, der tilforn var lavet for de fyrretive Mænd, af Kisten, og lod i en Hast baade dette Mandskab og andre af Prindsessens Betientere dermed bevæbne. Prinds Eberard forde dem ogsaa an, og overfaldt Capteinen paa Skibet, hvilken, da han saae dem overlegne i Magt, gav sig godvilligen over. Derpaa blev han fort ned i Rummet til Akmets fire Janitscharer. De ovrige lagde Geværet ned, og gave sig godvilligen til Fange. Da Prindsen saaledes havde bemestret sig all Ting, tog han sig selv paa at fore Skibet, og satte strax til Styrmand en indfod Fransos, en af de fyrretive loskiobte Slaver. Da de havde sat Kaarsen hen imod Europa, vare de, forend Sultanen nogen Tid fik Tidende derom, at de vare bortreiste, allerede komne saa langt bort fra Landet, at de ikke længer kunde syne de Vagt-Taarne, hvorpaa Fyrene brændte.

Mustapha var den første, som fik Tidende om deres Bortreise. Men som han først havde lagt sig, da Solen stod op, saa havde den allerede været tre Timer paa Himmelen, da hans Kammer-Tiener vakte ham, og lod ham vide, at Prindsessens Skib ved Midnats Stund havde lettet Anker, og var

gaaet til Seils. Han sprang op af Sengen, kaste-
de i en Hast nogle Klæder paa sig, og forfoyede sig op
paa Slottet til Sultanen, at bringe ham en Tiden-
de, som han selv nyligen havde faaet.

Saasom Eleonore laae fornemmelig Sulta-
nen i Tanker, og han slog sin Lid til at have hende
udi god og sikker Forvaring paa det gamle Slot,
som han selv havde befalet, saa kunde man ikke mer-
ke paa ham, da han fik denne Tidende om Prind-
sessens Bortreise, at han blev sonderligen forskræk-
ket derover. Han erindrede sig og iblant andet, at
Zulima havde sagt til ham en Gang, at hun ikke
uden Graad kunde tage Afsked med ham, og der-
for vilde hun snige sig bort og reise af Sted, uden
at han skulde vide det. Dette bildte han sig ind, at
hun nu virkeligen havde giort. Men just i samme
Øyeblik lod man ham vide, at ingen vidste, hvor Prind-
sen af Westphalen var, han maatte være bortromt.
Endnu kunde Sultanen ikke ret oplade sine Øyne,
eller begribe, at han var fyreret; thi om Prindsen
tænkte han, at Akmet, saa snart han efter Befaling
havde fort Eleonore bort, havde han og bragt
Prindsen hen til det Sted, som ham var anviist.
Hvilket altsammen var efter giorte Anstalter. Men
i samme Øyeblik kom der Tidende, at Akmet ikke
havde fort Eleonore hen til det gamle Slot, og at
man ingensteds kunde finde enten Akmet, eller de fire
Janitscharer.

Sultanen blev meget vred, og saae med for-
bittret Aasyn til Mustapha, gav et Hierte-Suk
fra sig, og sagde: Vi ere skammeligen forraadte.
I forsikrede os, at Akmet skulde være os troe, og
I vilde endeligen udvælge ham til dette Arbeid; men

nu

nu see I, hvor ilde han har lønnet os, og hvilken Forræder han har været? Jeg merker vel, at min Dotter maa have taget Prindsen og Prindsessen af **Westphalen** med sig, og paa Veyen agter hun at sætte dem af paa det første Skib, som seiler til **Europa**. Slig Betænkning giorde **Sultanen** sig derover, og lod derfor stræng Befaling udgaae til alle Havne, at man skulde anholde Prindsessens Skib, hvor og i hvilken Havn det end landede. Daarlighed af et Menneske! At det tænker til at ville med sin Forsigtighed forebygge det, som Gud vil have frem! Der var da en stor Sorg og Forskrækkelse til Hove.

Phedime stillede sig an, som hun var overmaade forbauset derover, da hun dog forud meget vel vidste god Beskeed derom. **Mustapha** giorde sig adskillige urolige Tanker. Snart tænkte han paa, at, saa fremt **Julima** havde skikket Prindsen af **Westphalen** til **Europa**, saa var det til hans egen Fordeel allene siden han dog havde gaaet ham i Veyen til Hove. Snart frygtede han for alt det, som et Menneske, der plages af Skind-Syge, i saadan Urolighed kand stille sig for. Men over alt var **Sultanen** ikke at troste, eller at stille tilfreds over den Hierte-Sorg, som han tog sig deraf, at han havde mist **Eleonore**, da han indbildte sig, at have hende sikkert i Snaren. Og saa som han særdeeles fortrod paa, at han saa skammeligen var bleven narret af et Fruentimmer, sin egen Datter, saa gik han og saa vidt i sin Ivrighed, at han lod sig forlyde med de græseligste Trudseler, og satte de fæleste Eder paa, at han paa det allerjammerligste og allerhaardeste vilde medhandle og straffe dem, som han kunde opdage at være i mindste Maade Medvidere i dette Verk.

Men hvad hans Grædmmelse ikke var stor for, saa blev den nu, da Kapteinen for Skibet, Styrmanden og de fire Janitscharer tredie Dagen efter Prindsessens Bortreise kom udi en Sluppe ind i Havnen. De bleve førte op paa Slottet for Sultanen. De berettede ham først, hvorledes Akmet havde fort Eleonore om Borde, hvorledes Prindsen af Westphalen havde bemægtiget sig Skibet, og dermed sat sin Kaars lige hen til Europa, og sendt dem tillige i en Sluppe. Efterat de saaledes havde givet Underretning om all Ting, leverede Capteinen et Brev, skrevet fra hans Datter Zulima; hvilket Sultanen imodtog, og deels af Forbittrelse, deels af Hierte-Sorg brast ud i hæftig Graad. Han aabnede Brevet, og læste følgende Indhold:

Zulima til sin elskelige Hr. Fader, Noradin, Sultan i Ægypten.

Stormægtigste Keyser!

Deraf at jeg uden eders Forevidende, elskeligste Hr. Fader, har fattet det Forsæt at reyse ud af Eders Rige, skulde jeg tænke, at I nokſom kunne forstaae, hvad min Hensigt har været dermed, og hvad der har bragt mig dertil, at jeg har fornægtet all jordisk verdslig Ære og Herlighed. Jeg tilstaar, at jeg har forladt saa kostbar en Krone, som paa Jorden kand findes; men siden den dog er forgængelig, hvad Under, at jeg, for at erlange en ævig vigtig Herligheds Krone, har villet afstaae den, som er forvisnelig. Thi ingen

gen veed at sætte ret Priis paa denne himmel-
ste Æres og Arves Krone, uden hans Forstand
tilforn er oplyst med der Lyses Klarhed, som
allerede har givet mig Forstands oplyste Øy-
ne, og ved den Guds kraftige Naade, som le-
der mig i sit Ords Sandhed. Jeg reiser nu
til Europa med Prindsen og Prindsessen af
Westphalen, af hvilke jeg har udkaaret den
eene til min Broder, og den anden til min Sø-
ster. Den høyeste Aarsag, hvorfor jeg saa inder-
ligen længes at komme til Europa, er, at jeg
endnu kand opleve den Naades Dag at blive
renset der paa min Samvittighed fra alle mi-
ne Synder i der salige Daabens Vandbad. Jeg
har efterladt mig min elskeligste Søster, eders
Syster-Datter, Phedime, hvilken jeg beder,
at I udi mit Sted ville antage for eders Dat-
ter, og tillade Ægteskab imellem Mustapha
og hende: Hvormed hun baade vil faae sin
Kierligheds Attraa til ham fuldbyrdet, og han
vil erlange det, som han af Ærgierighed trag-
ter efter. For Resten vil jeg sidst for alle bede min
elskeligste Hr. Fader, at han dog vil lade sig trø-
ste og stille tilfreds, i den Hierte-Sorg, som
saa meget mueligen anfægtes af over det, at han har
mist mig. Jeg vidner i all Sandhed, at jeg
med ham tager Deel i den Hierte-Græmmelse,
som han derover kand have. Jeg forsikrer al-
vorligen og helligen, at, saa længe der er Liv
og Aande i mig, skal jeg aldrig forglemme, at
jeg har ham for mit Liv og min Fødsel til
Verden at takke; og jeg forpligter mig til, at
jeg udi min Christendoms Stand vil leve og

for-

forblive eder med langt større Ærbødighed o
og Kierlighed forbunden, end da jeg ikkun var
eders Datter

Zulima.

Da Sultanen havde læst dette Brev, faldt
han i saa stærk en Besvimmelse, at man næppe kun
de faae ham til rette igien, ja hans Hierte-Sorg var
saa hæftig, at han faldt i en langvarig Sygdom.
Endeligen da han vel mærkede, at der ingen Foran
dring var i det, som skeet var, saa gjorde han somm
Zulima havde skrevet ham til, angaaende Phedi
me og Mustapha, hvilke begge han erklærede for
Arvinger til sine mægtige Lande og Riger.

Hvad Prinds Eberard og begge Prindsesser
anlanger, da ankom de omsider, og landede i Ita
lien, hvorfra Zulima reiste til Rom, og der blev
døbt af Paven selv. Ligeledes blev Akmet og en stor
Deel af de Fruentimmer, som fulgte med Zulima
døbte. Derpaa reyste de alle derfra til Westphal
len, hvor Prindsesse Zulima levede med Prindsen og
Prindsessen i saa kiærlig en Eenighed, som hun havde
været deres Søster. Men saasom Eleonore døde
to Aar derefter i Barsel-Seng, saa ægtede Prind
sen af Westphalen efter hendes Død Prindsesse
Zulima, med hvilken han levede og regierede udi lang
Tid, i stedsevarende Velstand og ønskelig Lyksalig
hed. Endeligen døde de begge en salig Død. Alle
tre deres Lig bleve nedsatte i en og samme
Begravelse til Erfurt.